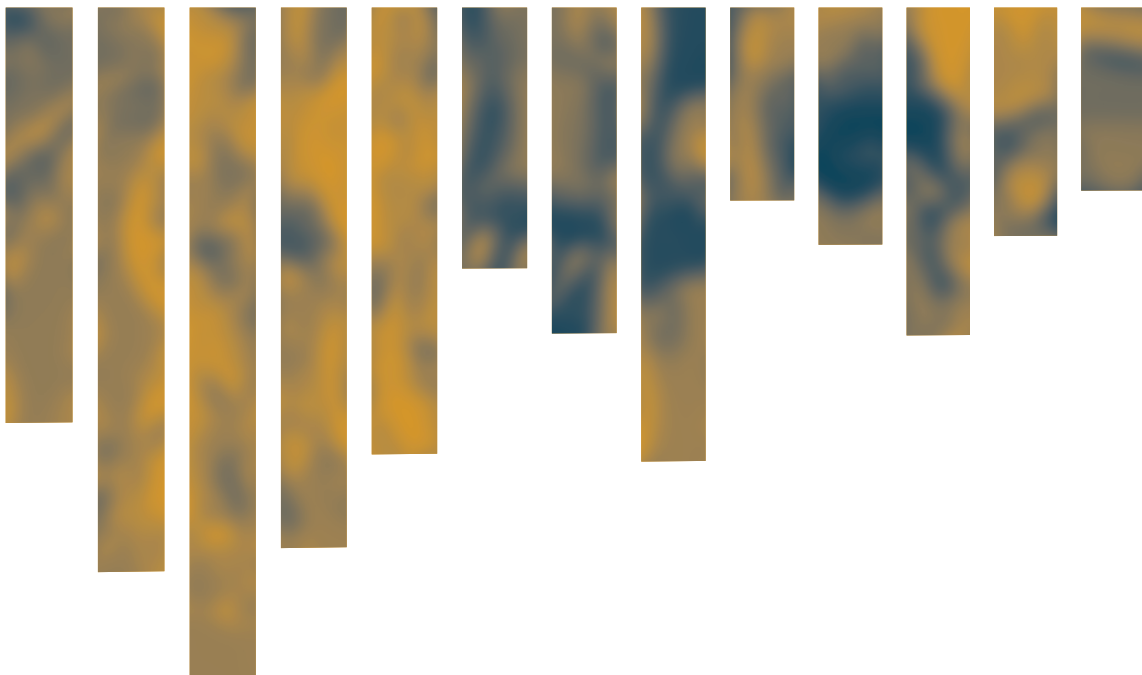

5 glazbena 75 tribina 5 opatija

8.-11.11.2018.

CANTUS

H D S

Poštovani organizatori, sudionici i gosti Glazbene tribune, dragi prijatelji,

i ove vam godine sa zadovoljstvom želim dobrodošlicu na ovogodišnje jubilarno 55. izdanje Glazbene tribune Opatija koje se od 8. do 11. studenog održava u našem gradu.

Vjerujem da u četverodnevnom glazbenom programu, uz koncerte, prateće tribine i predavanja, mnogobrojna publika može pronaći puno toga za sebe.

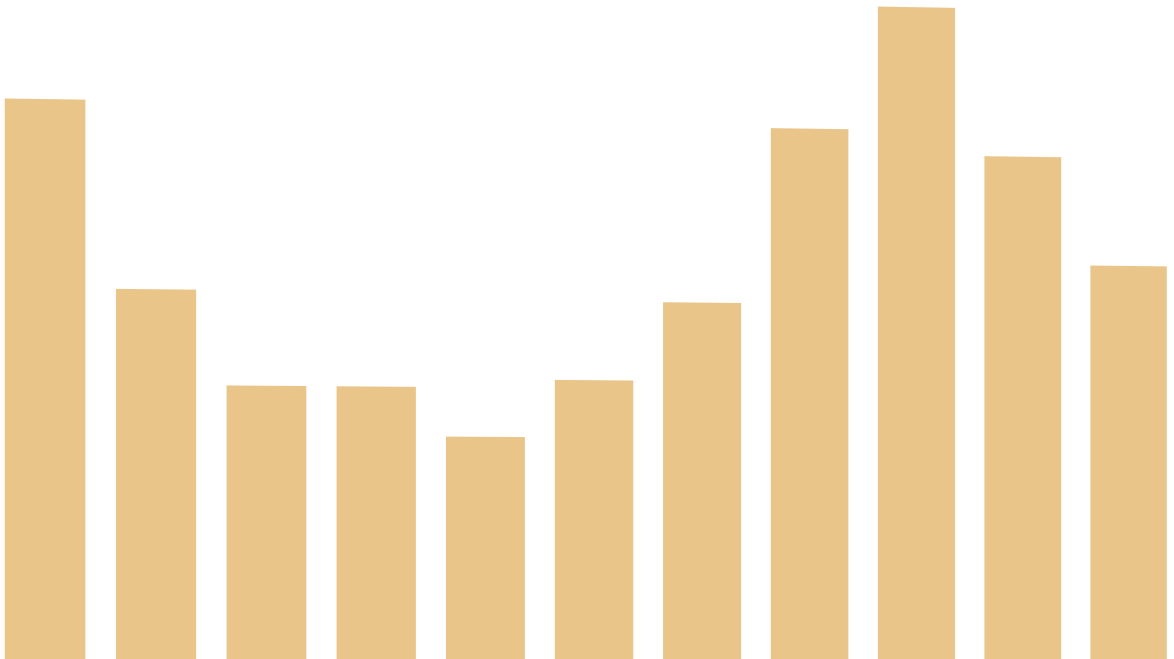
Svjedočimo da Glazbena tribina Opatija znači dobar razlog dolaska glazbene publike u naš grad i naravno, iznimno smo zadovoljni što se jedna vrijedna manifestacija dogodila u Opatiji. Interes publike za programom ove kvalitete i sadržaja, očigledno raste. Vjerujemo da Opatija, kao grad bogate povijesti u kojem dominira privlačna i kreativna atmosfera, glazbenicima i posjetiteljima Glazbene tribine može ponuditi ugodne trenutke.

Organizatorima zahvaljujem na entuzijazmu i pozitivnoj energiji koju su ugradili u manifestaciju.

Također, pozdravljam konstruktivnu suradnju Grada Opatije i ekipe Glazbene tribine Opatija te svima želim da uživaju u glazbi!

Ivo Dujmić

gradonačelnik Grada Opatije

Poštovane kolegice i kolege, dragi posjetitelji Tribine,

Drugu godinu kao umjetnički ravnatelj Tribine nastavljam u smjeru kojem sam i započeo svoj mandat – suradnji Republike Hrvatske, Hrvatskog društva skladatelja, s državama članicama Europske unije. Ove godine zemlja-partner je Njemačka. Suradnju njemačkih i hrvatskih umjetnika i skladatelja podržao je Goethe Institut u Zagrebu, a cijeli program Tribine dobio je i značajnu financijsku podršku fondacije Ernst von Siemens, na što sam osobito ponosan. Na Tribini ćete, uz njemačke umjetnike, ansambl Recherche i članove ansambla Modern, imati priliku čuti i Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije, austrijski ansambl Airborne Extended te festivalski ansambl sastavljen od domaćih i stranih umjetnika.

U tzv. *off programu* Tribine ove godine će se predstaviti vrhunski mladi hrvatski umjetnici – Lana Janjanin i Zoran Majstorović s međunarodnim gostima i ansamblima.

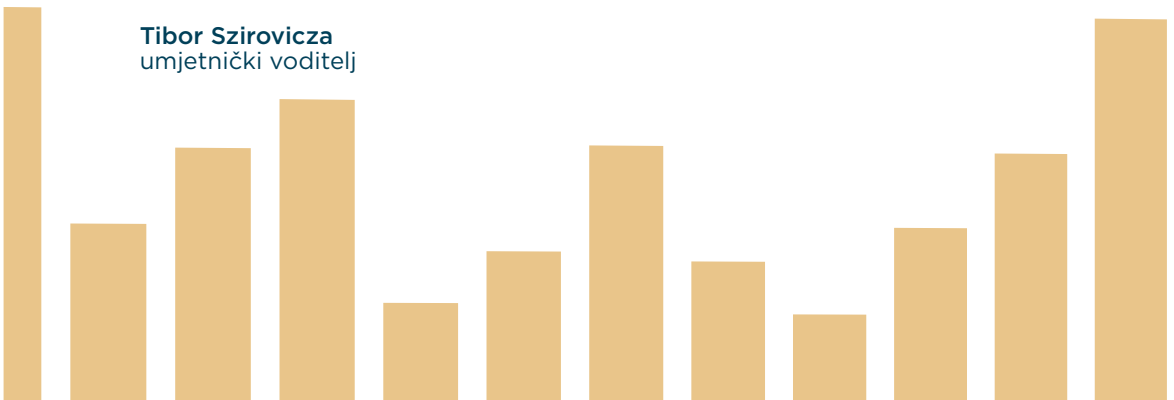
I ove godine nastavljamo projekt započet 2017. godine – radionicu suvremene glazbe za studente-instrumentaliste. Uz voditeljicu ovog zahtjevnog projekta pijanisticu Miju Elezović, jedan dio radionice vodit će hrvatski autori i pedagozi, dok će drugi dio radionice voditi članovi ansambla Modern. Osobno me veseli da su se u ovaj projekt i ove godine uključili studenti četiri akademije iz Hrvatske (Zagreb, Split, Osijek i Pula).

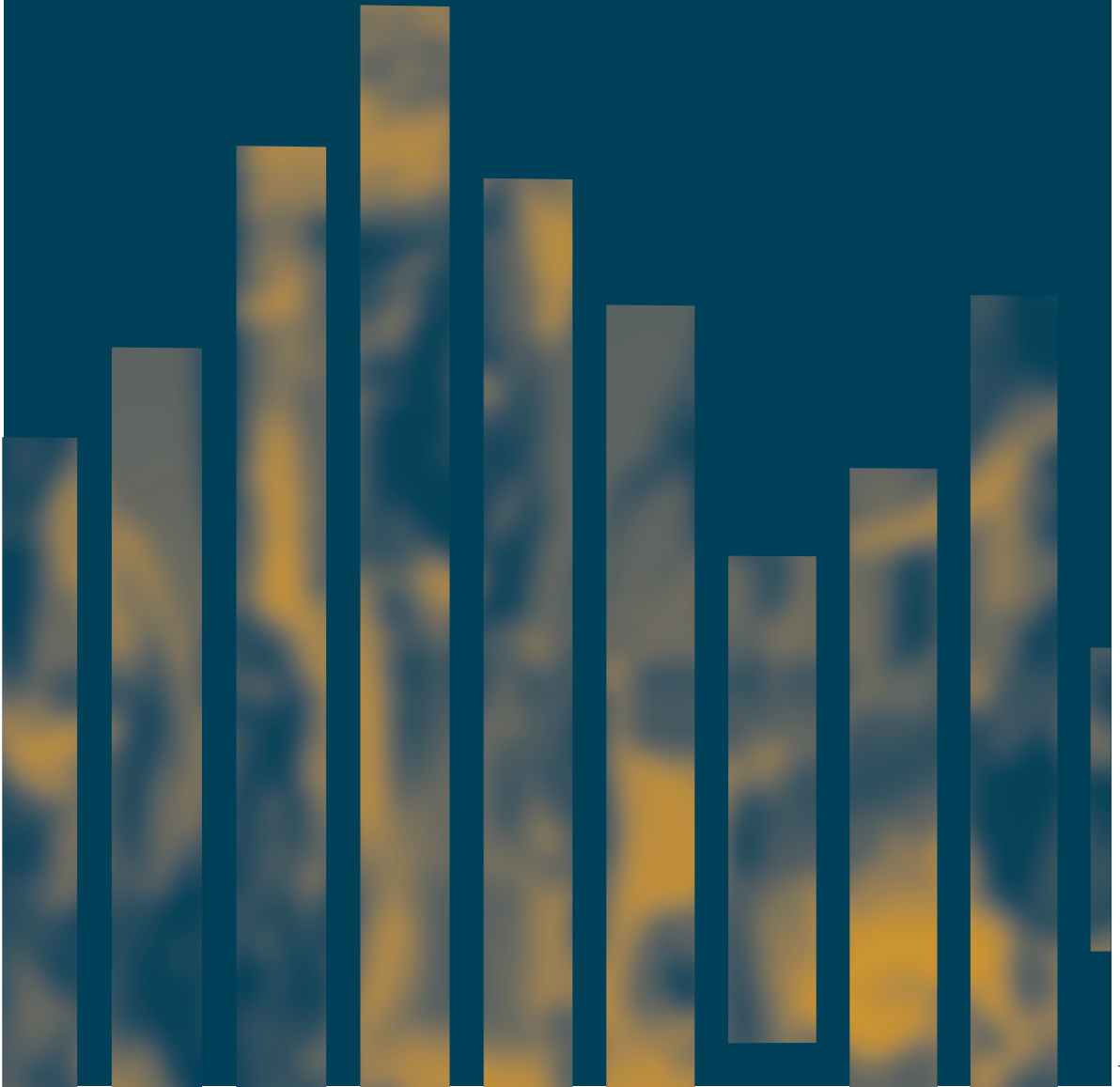
Posebna nam je čast na Tribini ugostiti skladatelje „obljetničare“, čija će djela biti izvedena u sklopu koncertnih programa, ali i hrvatske skladatelje čija će nova djela (narudžbe Tribine) praizvesti domaći i strani umjetnici i ansambl.

Jedan od glavnih ciljeva Tribine je uspostavljanje međugeneracijske povezanosti te smo ove godine osigurali potporu za četrdesetak studenata, skladatelja, muzikologa i instrumentalista što pokazuje i njihovu zainteresiranost za suvremenu glazbu i njene različite aspekte. Dakako, nadam se da će se stariji i iskusniji članovi Društva uključiti u rasprave, razgovore te susrete tokom četiri dana i ostati otvoreni u prenošenju svojih iskustva i znanja mlađim kolegama, ali i da će naši najmlađi kolege biti proaktivni u predstavljanju svojih perspektiva te problema s kojima se suočavaju kao mladi umjetnici i budući profesionalci.

Svim posjetiteljima Tribine želim ugodan boravak u Opatiji i novouređenom hotelu s posebnom željom da uživaju u koncertnim programima te međugeneracijskim susretima!

Tibor Szivovica
umjetnički voditelj

četvrtak | 8. studenoga

5

20:00 | ZLATNA DVORANA
HOTELA IMPERIAL

Ansambl Recherche
SVEČANO OTVORENJE
Lovesongs - Liebeslieder

*Lucia Ronchetti, Johannes Schöllhorn, Carola Bauckholt,
Berislav Šipuš, Jörg Widmann, Ante Knešaurek, Elena
Mendoza, Alla Zagaykevych, Hans Abrahamsen, Enno
Poppe, Márton Illes, Sanja Drakulić, Salvatore Sciarrino,
Johannes Maria Staud*

23:00 | ZLATNA DVORANA
HOTELA IMPERIAL

Lana Janjanin Trio
*Lana Janjanin, Don Raye/Gene de Paul, Gerald Isaac,
Nikica Kalogjera/Arsen Dedić*

ČETVRTAK | 8. STUDENOGA 2018.

20:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

SVEČANO OTVORENJE

ANSAMBL RECHERCHE**Melise Mellinger**, violina**Paul Beckett**, viola**Åsa Åkerberg**, violončelo**Martin Fahlenbock**, flauta**Shizuyo Oka**, klarinet**Eduardo Olloqui Martinez**, oboa**Christian Dierstein**, udaraljke**Klaus Steffes-Holländer**, klavir***Lovesongs – Liebeslieder***

Lucia Ronchetti: *Rosso pompeiano, Scherzo za ansambl,*
za klarinet, udaraljke, klavir, violu i violončelo

Johannes Schöllhorn: *Chanson. Ein Liebeslied mit Ernst Jandl,*
za klarinet, violinu, violu i violončelo

Carola Bauckholt: *Liebeslied,* za piccolo, obou, klarinet, violinu,
violu, violončelo, udaraljke i klavir

Berislav Šipuš: *Dick Tracy and the Most Peculiar Case of All:
Falling in Love,* za flautu, obou, klarinet, violinu,
violu, violončelo i udaraljke – praizvedba

Jörg Widmann: *Idyll und Abgrund, 6 Schubert-Reminszenzen,*
za klavir

*I Irreal, von fern**II Allegretto, un poco agitato**III Wie eine Spieluhr**IV Scherzando**V J ≈ 50**VI Taurig, desolat*

Ante Knešaurek: *O jednom trenutku usamljenosti,* za flautu, obou,
klarinet, violinu, violu, violončelo
i udaraljke – praizvedba

Elena Mendoza:	<i>Liebeslied für recherche</i> , za flautu, bas klarinet, violinu, violu i udaraljke
Alla Zagaykevych:	<i>Blicke der Verliebten</i> , za flautu, obou, klarinet, udaraljke, klavir, violinu, violu i violončelo
Hans Abrahamsen:	<i>Liebeslied</i> , za bas flautu, obou d'amore, bas klarinet, udaraljke, klavir, violinu, violu i violončelo
Enno Poppe:	<i>Schweiß</i> , za violončelo, bas flautu, bas klarinet, violinu i violu
Martón Illés:	<i>Psychogramm 'Jammernd'</i> , za violu
Sanja Drakulić:	<i>Retrouve</i> , za flautu, obou, klarinet, violinu, violu, violončelo i udaraljke – praizvedba
Salvatore Sciarrino/ W. A. Mozart:	<i>Adagio für Glasharmonika</i> , K. 356 (617a), za flautu, obou, klarinet, violinu, violu i violončelo
Johannes Maria Staud:	<i>Chant d'amour</i> , za flautu, obou, klarinet, violinu, violu, violončelo, klavir i udaraljke

Pripremajući se za obilježavanje 25. godišnjice postojanja, **ansambl recherche** zaključio je 2010. godine kako više nema ljubavnih pjesama te da bi tematska poveznica proslave trebala biti upravo ljubavna pjesma. Nakon što su članovi ansambla uvidjeli kako je takvih primjera iznimno malo, naručili su skladbe ljubavne tematike od niza svojih prijatelja skladatelja. Odziv je bio iznimno velik; nastalo je više od trideset „ljubavnih pjesama“, zabilježenih na istoimenome nosaču zvuka (izdavač *Wergo*, 2014.), no ciklus je i dalje otvoren za nova ostvarenja. Tako skladbe zajedničke tematike predstavljaju raznolik kolaž skladbi pisanih za različite sastave, različitih doživljaja ljubavi, u kojima se zrcale osobnosti pojedinih skladatelja.

Suvremena talijanska skladateljica **Lucia Ronchetti** (1963.) studirala je kompoziciju i računalnu glazbu na Konzervatoriju *Santa Cecilia* u Rimu te sudjelovala na seminarima iz kompozicije kod Sylvana Bussottija na *Scuola di Musica di Fiesole* i Salvatorea Sciarrina na *Corsi Internazionali* u Città di Castello. Studirala je humanističke znanosti na Sveučilištu *Sapienza* u Rimu, a godine 1991. stekla je diplomu iz estetike na Sveučilištu *Sorbonne* u Parizu. Studirala je i muzikologiju kod Françoisa Lesurea i stekla doktorat o temi orkestralnog stila Ernesta Chaussona i Wagnerova utjecaja na francusko orkestralno stvaralaštvo krajem 19. stoljeća. U Parizu je sudjelovala na

seminarima iz kompozicije s Gérardom Griseyom te na godišnjim tečajevima iz računalne glazbe u organizaciji IRCAM-a, pod vodstvom Tristana Muraila. Godine 2005., na poziv Tristana Muraila, bila je gostujuća predavačica na Glazbenom odjelu Sveučilišta Columbia (New York). Njezina su djela objavili *Rai Trade*, *Durand*, *Ricordi* i *Lemoine*, a izvode ih i naručuju institucije kao što su *Bayerische Staatsoper* iz Münchena, berlinski *Konzerthaus*, Rai Radio Tre iz Rima, *Deutschland Radio Kultur*, Berlin, *Ensemble Modern* iz Frankfurta, *MaerzMusik*, *Musik der Jahrhunderte* iz Stuttgarta, *Radio Deutschland* iz Berlina, *Ansambl recherche* iz Freiburga, *Festival Ultrashall*, Berlin, Orkestar RAI iz Torina, *WDR Sinfoniorchester* iz Kölna, venecijanski *Teatro La Fenice*, *Wittener Tagen*, *Radio France* i Münchenski biennale. Dobitnica je niza međunarodnih nagrada i priznanja.

Svoje ostvarenje velikoga zamaha i oslobađajuće energije, *Scherzo* za ansambl (klarinet, udaraljke, klavir, violu i violončelo), ***Rosso pompeiano***, Lucia Ronchetti skladala je 2010. godine za 25. obljetnicu Ansambla *recherche*, koji ju je i praisveo u Amsterdamu, u listopadu 2010. Kombinirajući utjecaje ulične i suvremene glazbe, *klezmera*, *jazza* i tanga s folklorom Južne Italije, Luciji Ronchetti za predložak je poslužila snimka napuljske rumbe, uz reminiscencije na stvaralaštvo Kurta Weilla, dok ju je za naslov nadahnula zagasito crvena boja kojom su stari Rimljani bojali svoje zidove.

Rođen 1962. u Murnauu, **Johannes Schöllhorn** studirao je kompoziciju u Freiburgu kod Klause Hubera, Emanuela Nunesa i Mathiasa Spahlingera, teoriju glazbe kod Petera Förtiga, a pohađao je i tečajeve iz dirigiranja kod Petera Eötvösa. Opus Johannes Schöllhorna uključuje brojne žanrove, od komorne i vokalne glazbe, preko djela za orkestar, do glazbenoga kazališta. Uz vlastito stvaralaštvo, bavi se transkripcijama glazbe od renesanse do danas. Suraduje s brojnim međunarodno priznatim solistima, ansamblima i orkestrima te je dobitnik niza nagrada i priznanja. Godine 1997. bio je dobitnik nagrade *Comité de Lecture des Ensemble Intercontemporain*, a 2009. dodijeljena mu je *Praetorius Musikpreis des Landes Niedersachsen*. Johannes Schöllhorn predavao je na Visokim glazbenim školama u Zürichu i Winterthuru te je bio profesor kompozicije na Visokim glazbenim školama u Hannoveru i Kölnu. Od listopada 2017. profesor je kompozicije na Visokoj glazbenoj školi u Freiburgu i voditelj Instituta za novu glazbu. Nekoliko je puta podučavao na seminarima iz kompozicije Fondacije *Royaumont* i na Festivalu *Bartók*, a između ostalog održao je majstorske tečajeve iz kompozicije u Belgiji, Engleskoj, Francuskoj, Italiji, Švicarskoj, Ukrajini, Kini, Japanu, Filipinima, Indoneziji i Koreji.

Chanson, ein Liebeslied mit Ernst Jandl, za klarinet in B, violinu, violu i violončelo kratko je i razmjerno jednostavno djelo slobodnoga karaktera. Nastalo 2010. za 25. godišnjicu djelovanja Ansambla *recherche*, to najkraće djelo iz ciklusa (samo 40 sekundi) reminiscira stvaralaštvo austrijskog književnika Ernsta Jandla (1925.-2000.), najpoznatijeg po svojoj eksperimentalnoj poeziji.

Njemačka skladateljica **Carola Bauckholt** (Krefeld, 1959.) studirala je kod Mauricija Kagela na Visokoj glazbenoj školi u Kölnu. Godine 1985. u Kölnu je utemeljila izdavačku kuću Thürmchen, a šest godina kasnije i istoimeni ansambl. Dobitnica je niza uglednih međunarodnih nagrada i priznanja, članica je Akademije umjetnosti u Berlinu i predavačica na Sveučilištu *Anton Bruckner* u Linzu. Bila je gostujuća profesorica u institucijama diljem Europe i u Južnoj Americi. Središnja tema rada Carole Bauckholt istraživanje je fenomena percepcije i razumijevanja. Njezine skladbe često zamagljuju granice između vizualnih umjetnosti, glazbenoga kazališta i koncertne glazbe. Osobito rado koristi bučne zvukove, koji se često proizvode nekonvencionalnim sredstvima. Važno je napomenuti da ti zvukovi nisu samo dio neke unaprijed određene kompozicijske strukture nego su pomno proučavani i oslobođeni za razvoj vlastitim tempom, što skladbi daje jedinstven, vlastiti ritam.

Svoju petominutnu *Ljubavnu pjesmu*, ***Liebeslied***, za flautu, obou, klarinet, violinu, violu, violončelo, udaraljke i klavir, Carola Bauckholt napisala je 2010., s posvetom Ansamblu *recherche*, koji ju je i prouzveo na svome koncertu u Freiburgu, 12. lipnja 2010. Oslonivši se na vokalnost, poput Oliviera Messiaena, Carola Bauckholt nadahnucje je pronašla u ptičjem pjevu i kretnjama, čije je zvukove pretočila u svoju ljubavnu partituru.

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te Françoisa-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuća i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989.-2002.). Redovni je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u zimskom semestru akademske godine 2017./2018. gostujući je profesor na *Escola Superior de Música de Catalunya* u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je Cantus Ansambla, čiji je umjetnički voditelj bio do 2012. godine, kada postaje počasnim umjetničkim voditeljem. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu te autor više od osamdeset skladbi. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske.

„Dick Tracy and the Most Peculiar Case of All - Falling in Love, za 7 glazbenika peta je po redu skladba iz ciklusa *Dick Tracy...* poput ciklusa *Tan Hetti*, kojih je dosad dovršeno 3 (uz početnu skladbu, tu su još i *Tin Hatti* i *Ten Hotti*), a barem jedna do dvije skladbe iz tog ciklusa čekaju biti dovršene i uključene u ciklus jer ih planiram imati 5 i jednom ih izvesti sve zajedno, iste večeri. Poput nekih Hindemithovih *Kammermusik*, i taj se moj ciklus bavi problemima KOMORNOG ZVUKA, u kombinacijama koje se

dotiču BOJE, zatim OBLIKA, bavi se i iskustvima i elementima GLAZBENOG TEATRA, a ponekad pokušava ostati u području APSOLUTNE GLAZBE. *Dick Tracy* je puno intimniji ciklus, ponajviše zbog toga što se on bavi osobnim problemima glavnog protagonista, kao i problemima njegovih klijenata... pokušavajući ih riješiti, otkrit će, pa i nehotice, mnoge situacije i događaje o kojima nije uopće razmišljao ili ih nije čak niti ZAMIŠLJAO nego ih otkriva putem, rasplićući jedno veliko i zamršeno klupko pitanja i zagonetki, koje se tako postepeno otvara ispred njega, ispred nas... Do sada je Dick Tracy rješavao slučajeve *Pretty Pieta* uz pomoć bas klarineta, zatim misterij *Balade tužnih muškaraca* svirajući flautu, onda je sjeo za čak dva klavira i pokušao riješiti slučaj *Tajanstvene Glaxo plave boje*, da bi se u sljedećem nastavku izgubio u *Vrtu Ljubavi* zajedno s još 4 glazbenika, a napokon je stigao do 'najčudnijeg slučaja od svih', a to je onaj u kojem i sam protagonist osjeti da se ovoga puta ne radi samo o 'crime story', nego i o 'love story'... A te su priče, gotovo uvijek, nerješive zagonetke...

Ovoga puta 7 glazbenika, kroz 7 kratkih epizoda traži odgovor na to pitanje. Putem će susresti 'čovjeka/pticu', na samom početku 'slučaja', (radi se o autocitatu jer piccolo svira elemente glavnog motiva iz moje skladbe *E sarrai sola sul lago* za orkestar)... Zatim slijedi 'šetnja/trk' detektiva kada se može svašta otkriti... ili ne... motiv 'šetnje - trka' koji izvodi par činela dolazi iz prve skladbe ovog Ciklusa, a harmonijska vertikala sačinjena je od kombinacija dvije sekste (već viđeno!), koje nikako da pronađu svoju 'konsonantnost'?

Treći dio uvodi novi 'lik na scenu' - klarinet... mirna i pomalo anonimna linija od koje teško da ćemo nešto doznati... Prekid potrage realizirat će u četvrtoj epizodi tri gudačka instrumenta, izvodeći sasvim novi i strani materijal; on će se pojaviti sada i nikada više! No, iza njih će netko 'zaostati' - violina, za čijom će linijom i klavir i klarinet 'razviti' svoje materijale i bez prekida nas uvesti u epizodu br. 6 koja nosi naslov *Quatuor - Kvartet*; dispozicija instrumenata je kao u Messiaena i njegovog *Kvarteta za kraj vremena*. Naravno da je riječ o posveti... 'četiri lika u potrazi za...'? Možda za mirom akorda kojeg u zadnjoj epizodi izvodi vibrafon, novi instrument u skladbi, i čijim akordom će skladba i završiti, a oko kojega se 'vrte' zvukovi klavira, pravim citatom iz skladbe *SONNANT* za klavir solo mogeg učitelja Stanka Horvata, zatim slijedi 'sprint' Dicka Tracyja koji izvodi flauta, i napokon 'spektralni' odjeci svega u visokim, ponekad snažnim, a ponekad nečujnim *pizzicato* tonovima viole..." (Berislav Šipuš)

Klarinetist, skladatelj i dirigent **Jörg Widmann** jedan je od najsvestranijih i najintrigantnijih umjetnika svoje generacije. U sezoni 2017./2018. nastupio je kao solist s orkestrima kao što su Bečka filharmonija, pod ravnanjem Valerija Gergijeva, Helsinška filharmonija i Bertrand de Billy, Simfonijski orkestar *Yomiuri Nippon* i Sylvain Cambreling, Simfonijski orkestar grada Birminghama i Mirga Gražinytė-Tyla, Simfonijski orkestar SWR-a pod ravnanjem Petera Rundela te Pariški orkestar, s Danielom Hardingom. Uz navedeno, Jörg Widmann i njegova djela predstavljeni su u različitim rezidencijama i portretima. Jörg Widmann

prvi je skladatelj Gewandhausa, a sklada za ugledne orkestre, manifestacije i institucije, kao što su *Orchestre de Paris*, *Wigmore Hall*, Simfonijski orkestar grada Birminghama, *Mozartwoche Salzburg* i *Philharmonie Essen*. Kao solist i komorni glazbenik nastupio je diljem Europe i u SAD-u te surađivao s uglednim glazbenicima, kao što su Kvartet Hagen, Tabea Zimmermann, Dénes Várjon, András Schiff, Daniel Barenboim, Elisabeth Leonskaja i Mitsuko Uchida. Nastavljajući svoje intenzivne aktivnosti kao dirigent, Jörg Widmann nastupio je s nizom uglednih njemačkih orkestara i Budimpeštanskim festivalskim orkestrom te kao šef-dirigent Irskog komornog orkestra održao turneju diljem Njemačke i u Tokiju. Widmann je član brojnih institucija i društava, kao što su *Wissenschaftskolleg* u Berlinu, *Bayerischen Akademie der Schönen Künste*, *Freien Akademie der Künste Hamburg*, *Deutschen Akademie der Darstellenden Künste* i *Akademie der Wissenschaften und der Literatur Mainz*. Profesor je kompozicije na Akademiji *Barenboim-Said* u Berlinu.

O svojoj skladbi *Idyll und Abgrund*, Widmann je zapisao: "*Na Schubertovu glazbu krenu suze, a da se prvo ne savjetuju s dušom: to je tako nezamislivo i stvarno...*" - Adorno je 1928. godine ovako prokomentirao bitan fenomen Schubertove glazbe. U mojim *Pjesmama za orkestar*, *Oktetu* i sada ovih šest kratkih klavirskih skladbi u kojima odajem počast Schubertu, bavim se praćenjem svojih vječno prijetećih letova između neba i pakla, raja i najmračnijih stanja straha, između idila i ponora." Riječ je o djelu koje stapa oprečne emocije: od zaigranosti i slatkoće, preko bijesa i ludila, do duboke proživljenosti tragedije i gubitka.

Ante Knešaurek (Zagreb, 1978.) jedan je od rijetkih hrvatskih orguljaša koji se aktivno bavi orguljskom improvizacijom, nastavljajući tako tradiciju hrvatskih skladatelja, orguljaša i improvizatora poput Franje Dugana i Anđelka Klobučara. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je orgulje (M. Penzar) i kompoziciju (M. Ruždjak). Nakon magisterija iz orgulja u Zagrebu, nastavlja poslijediplomske studije iz orguljske interpretacije i improvizacije na Visokoj školi u Detmoldu (N. Düchtel) i Grazu (G. Rost). Orguljsku improvizaciju također studira u Hrvatskoj s Anđelkom Klobučarom, a među njegove učitelje ubrajaju se i Daniel Roth, Ludger Lohmann, Almut Rößler i Michael Gaillit. U kompoziciji se usavršavao kod eminentnih skladatelja u inozemstvu. Glavni je orguljaš Bazilike Srca Isusova u Zagrebu od 1997., gdje surađuje s Akademskim zborom Palma, s kojim je ostvario više nosača zvuka. Izvanredni je profesor na katedri za kompoziciju pri Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, a predavao je harmoniju, polifoniju, orgulje i improvizaciju na Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković* Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu (2003.-2011.). S kolegom Pavlom Mašićem po prvi put u Hrvatskoj integralno je izveo opus J. S. Bacha i D. Buxtehudea unutar 23 cjelovečernja koncerta. Njegova su djela izvođena na Muzičkom biennalu Zagreb te na uglednim glazbenim manifestacijama u Zagrebu, Osoru, Grožnjanu, Osijeku, Ljubljani, Puli, Beču, Moskvi, Berlinu, Sankt Peterburgu, Freyungu, Detmoldu, Trstu i Udinama. Redoviti je član HDS-a, a skladbe mu izvode renomirani domaći i

inozemni ansambli te orkestri poput Zagrebačke filharmonije, Simfonijskog orkestra HRT-a, milanskog Trija Debussy, Pekinške filharmonije itd. Uz bogatu solističku koncertnu djelatnost na festivalima u Hrvatskoj, Njemačkoj, Austriji, Italiji, Francuskoj i Rusiji, redovito surađuje s raznim solistima i ansablama te snima za HRT. Dobitnik je niza nagrada i priznanja: Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu, Nagrade za polifonu improvizaciju na Međunarodnom natjecanju iz improvizacije pri Visokoj školi za glazbu *Felix Mendelssohn-Bartholdy* u Leipzigu, Nagrade Grada Zagreba (s Pavlom Mašićem) te Nagrada *Milka Trnina* i *Boris Papandopulo*.

„Mislim da je svatko tko stvara iskusio samoću, pa i trenutak usamljenosti koji produbljuje vrijeme i nemilosrdno širi njegove granice. Na neko nas vrijeme taj trenutak usamljenosti čini bespomoćnima. Korak prema izlasku iz labirinta samoće i hrabrost suočavanja s njom barem jest korak prema 'novom'.“ (Ante Knešaurek)

Elena Mendoza rođena je 1973. u Sevilli, Španjolska, gdje je studirala njemački jezik i književnost. Potom je studirala klavir i kompoziciju kod Terese Catalán u Zaragozi, Johna Van Burena u Augsburgu, Manfreda Trojahn u Düsseldorfu i Hanspetera Kyburza u Berlinu. Danas živi i radi u Berlinu. Osobito je posvećena problematici boje zvuka i dramaturgije u instrumentalnoj i vokalnoj glazbi. Posebnu važnost pridaje glazbenom kazalištu i glazbenim mogućnostima jezika. U tom je smislu njezina glazbeno-scenska skladba *Niebla*, napisana i postavljena u bliskoj suradnji s redateljem Matthiasom Rebstockom 2007. godine, od temeljne važnosti. Izvedena je u *Europäisches Zentrum der Künste* (Dresden, Hellerau), berlinskom *Konzerthausu* i *musicadhoyu* u Madridu. Surađivala je s izvođačima Ansambla *recherche*, *Klangforum Wien*, ansablama *mosaik*, *Modern*, *Taller Sonoro*, *Neue Vocalsolisten Stuttgart*, Ansamblom *Ascolta*, Nürnberškom operom, Freiburškom filharmonijom itd. Njezina glazba izvodi se na festivalima kao što su *Ars Musica* (Bruxelles), *Wittener Tage für neue Kammermusik*, *Eclat*, *Ultraschall*, *MaerzMusik*, *Festival de Musica Contemporánea de Alicante*, *Dresdner Tage der zeitgenössischen Musik*, *Nous Sons* (Barcelona), *Acanthes* (Metz) i *Steirischer Herbst* (Graz). Među njezinim brojnim nagradama i priznanjima ističu se stipendija Akademije *Schloss Solitude*, španjolska *Premio Nacional* 2010. i *Musikförderpreis Salzburg* 2011. Elena Mendoza aktivna je na području komunikacije i širenja novih glazbenih izričaja, primjerice kroz održavanje radionica iz kompozicije i slušanje suvremene glazbe. Od listopada 2007. predaje kompoziciju i eksperimentalnu glazbu na Berlinskom sveučilištu umjetnosti. Instrumentalna komorna glazba Elene Mendoze može se čuti na CD-u koji je izdala diskografska kuća Kairos 2008. godine. Od 2009. godine njezine partiture objavljuje *Edition Peters*.

Liebeslied für recherche dio je Mendozina ciklusa *Tres piezas de cámara*, za flautu, klarinet, violinu, violu i udaraljke iz 2003., kojoj se skladateljica vraćala u dva navrata, godinu dana nakon nastanka i 2010., kada ju je pripremila za

samostalno izvođenje. Riječ je o ostvarenju koje u prvi plan stavlja meki zvuk flaute, bas klarineta, viole i violončela, pritom naglašavajući erotski karakter skladbe.

Alla Zagaykevych (1966.) ukrajinska je skladateljica suvremene klasične glazbe, umjetnica, organizatorica elektroakustičkih glazbenih projekata i muzikologinja. Diplomirala je na Kijevskom državnom konzervatoriju *P. I. Čajkovski* i završila poslijediplomski studij pod vodstvom Yuriya Ischenka i Igora Piaskovskog (1993.). Od 1995. do 1996. nastavila je studij kod Tristana Muraila i Briana Ferneyhougha na Godišnjem tečaju za kompoziciju i glazbenu informatiku u IRCAM-u. Od 1999. do 2002. sudjelovala je na radionicama iz kompozicije pod vodstvom Briana Ferneyhougha, Toshija Hosokawe, Johannesesa Schöllhorna i Beata Furrera. Od sredine 1990-ih, Alla Zagaykevych aktivna je promotorica akademskih elektroakustičkih glazbenih trendova u Ukrajini, gdje surađuje s izvođačima eksperimentalne elektroničke i nove improvizacijske glazbe. Od 1998. predaje na Odjelu za glazbenu informacijsku tehnologiju Ukrajinske nacionalne glazbene akademije (Kijev), gdje je 1997. osnovala Elektroakustički glazbeni studio (uz potporu Međunarodne renesansne zaklade). Alla Zagaykevych umjetnička je ravnateljica međunarodnih projekata na području elektroakustike i predsjednica Ukrajinske elektroakustičke glazbene udruge (od 2010. godine). Također, autorica je članaka o glazbi u ukrajinskim znanstvenim časopisima. Popis djela uključuje simfonijsku, instrumentalnu i vokalnu komornu glazbu, elektroakustičke skladbe, multimedijalne instalacije i izvedbe, komornu operu i glazbu za film. Surađuje s glazbenicima kao što su Ukrajinski nacionalni simfonijski orkestar, ansambli *CAT*, *Archi*, *Frescos*, *New Performance*, *Cluster Ansambl*, *Ricochet Ansambl*, *Kyiv Camerata*, *Sed Kontra*, *Ensemble Court Circuit*, *Ensemble Contemporaine de Montreal*, *Kammersymphoniker*, *QNG*, *Ensemble für Neue Musik Zürich*, *Anti-Social Music*, *Sepia Ansambl*, *KONTRA-TRIO*, te glazbenici Jorge Isaac, Lenka Zubkova, Anna Zielinska, *Silk Road Duo*, Ilia Belorukov, Vladislav Makarov, Sergiy Okhrimchuk, Natalka Polovynka, Petro Tovstukha, Vitally Kyianytsia i Kostiantyn Tovstukha. Godine 1999. dobila je Nagradu predsjednika Ukrajine, a 2004. osvojila je ukrajinsku državnu nagradu *Oleksandr Dovzhenko*.

Alla Zagaykevych skladala je 2010. za obljetnicu Ansambla *recherche* skladbu ***Blicke der Verliebten***, za ansambl, iznijevši vlastiti doživljaj ljubavi kroz „pogledje zaljubljenih“ utjelovljene u vlastitome glazbenom izričaju. Bez straha od kiča, ukrajinska je skladateljica stvorila „lijepo“ zvučeće djelo kojim dominira sklad.

Danski skladatelj **Hans Abrahamsen** (1952.) studirao je francuski rog na Danskom kraljevskom konzervatoriju u Kopenhagenu i bio student kompozicije Nielsa Vigga Bentzona, nakon čega je studirao kod Gudmundsen-Holmgreena, Nørgårda i Ligetija. U danskoj suvremenoj glazbi zauzima vodeće mjesto kao izvođač, skladatelj i predavač.

Abrahamsenova ranija glazba često je imala političku svrhu, slijedeći načela *Nove jednostavnosti* šezdesetih godina, reakcije na složenost i avangardu koja je vladala srednjom Europom. Kasnije se priklonio subjektivnijemu idiomu, objasnivši to kao pokušaj okupljanja forme, čvrste strukture i slobode. Njegov opus čine skladbe za ansambl, gudački kvarteti, skladbe za klavir, klavirski koncerti, djela za violinu i klavir, za lijevu ruku, monodrama za sopran i orkestar, a upravo radi na svojoj prvoj operi, *Snježna kraljica*, utemeljenoj na bajci Hansa Christiana Andersena. Dobitnik je niza uglednih međunarodnih priznanja.

Svoj doprinos obilježavanju 25. godišnjice postojanja Ansambla *recherche*, Hans Abrahamsen dao je svojom skladbom za ansambl, ***Liebeslied***, trominutnim glazbenim doživljajem ljubavi, nastalim 2010. godine. Abrahamsenova je skladba dokaz da je u novoj glazbi moguć drukčiji izričaj. U njegovoj se skladbi većina glazbenika ansambla spontano zaljubljuje, stavljajući nježnost ispred oštine i čvrstoće.

Enno Poppe (Hemer, Njemačka, 1969.) od 1990. do 1998. godine studirao je dirigiranje i kompoziciju na Sveučilištu za umjetnost u Berlinu kod Friedricha Goldmanna i Göste Neuwirtha. Studij sinteze zvuka i algoritamske kompozicije odveo ga je na *Technische Universität Berlin*, *ZKM Karlsruhe* i *Cité Internationale des Arts* u Parizu. Godine 1998. Poppe je osnovao Ansambl *mosaik* i razvio vlastiti izričaj u bliskoj suradnji s glazbenicima iz ansambla. To je rezultiralo skladbama kao što su *Gelöschte Lieder* (1996.-1999.), *Holz* (1999.-2000.), *Rad* (2003.) i *Salz* (2005.), koje redovito izvode ansambli diljem svijeta. Do danas je skladao tri scenska djela: *IQ* (2012.), *Arbeit Nahrung Wohnung* (2007.) i *Interzone* (2004.), koja su stekla priznanje javnosti i doživjela nekoliko izvedbi diljem Europe. Osim skladanja, Enno Poppe redovito dirigira ansamblima, uključujući *Klangforum Wien*, Ansambl *musikfabrik*, *Collegium Novum Zürich*, *Ensemblekollektiv Berlin* i razni orkestri. Poppeov tipičan skladateljski stil istražuje različite pristupe različitim vrstama mikrotonaliteta i algoritamskih struktura. On gradi sustave, a zatim ih uništava apsurdnim umetanjem tih sustava ili zamjenom s novim nesustavnim, slobodnim izumima. Od 2002. Poppe, nadahnut tradicionalnom korejskom glazbom, koristi raznolike oscilacije visine. Također se oslanja na tradicionalnu europsku glazbu koristeći standardne glazbene oblike na neobične načine, kao što je slučaj s njegovim orkestralnim djelom *Keilschrift* (2005.), gdje upotrebljava varijacije. U orkestralnoj skladbi *Altbau* (2008.), koju je u Donauesschingenu praizveo Pierre Boulez, primjenjuje zbarsku tehniku iz 14. stoljeća, uklapajući je, poput mozaika, u orkestralnu instrumentaciju. U svojoj skladbi *Speicher* (2008.-2013.) razvija tu tehniku do virtuosnih razmjera. Podučavao je kompoziciju na Visokoj školi za glazbu *Hanns Eisler* u Berlinu, na majstorskom tečaju u Darmstadtu i na Akademiji *Impuls* u Grazu. Njegove skladbe redovito naručuju ugledni ansambli i institucije, a izvode ih glazbenici i ansambli, poput Kvarteta *Arditti* i *Kairos*, Pierrea Bouleza, Susanne Mälkki, *Ensemble Intercontemporain*, *Ensemble*

Modern, London Sinfonietta, Klangforum Wien, BBC-ev Škotski simfonijski orkestar, Filharmonija iz Los Angelesa i niz uglednih njemačkih i europskih orkestara. Dobitnik je brojnih prestižnih njemačkih i međunarodnih nagrada i član niza njemačkih umjetničkih institucija.

Zaštitni znak Enna Poppea davanje je naslova djelima prema stvarima iz svakodnevnoga života, a jedno od njih je **Schweiss** (*Znoj*). Četverominutna etida za violončelo uz pratnju ansambla, raste i razvija se uz dodane ukrase, uporabu *glissanda* te oznake *molto espressivo* i *piano pianissimo*, pri čemu se većim dijelom izvodi jednim prstom na C-žici.

Mađarski skladatelj i pijanist **Márton Illés** (Budimpešta, 1975.), između 1981. i 1994. godine učio je klavir, kompoziciju i udaraljke u Győru. Godine 1993. proveo je jedan akademski semestar u Zürichu u klasi pijanista Hadassa Schwimmera. Studirao je klavir kod Lászla Gyimesija na Visokoj školi za glazbu u Baselu, stekavši diplomu 1998. godine. Studij klavira nastavio je kod Karl-Heinza Kämmerlinga u Hannoveru. Studirao je kompoziciju kod Detleva Müller-Siemensa od 1997. do 2001. u Baselu, kod Wolfganga Rihma od 2001. do 2005. u Karlsruheu i teoriju glazbe kod Michaela Reudenbacha na *Hochschule für Musik* u Karlsruheu od 2001. do 2005. Godine 2006. Illés je osnovao komorni ansambl *Scene Polidimensionali*. Osvojio je nagradu za skladatelje *Ernst von Siemens* 2008. i stipendiju u Villi Massimo 2009. Njegovo prvo veliko glazbeno-scensko djelo, *Die weiße Fürstin*, praižvedeno je u travnju 2010. na Münchenskom bijenalu u koprodukciji s kazalištem iz Kiela. Kao autor raznolikog opusa, dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u Njemačkoj, a djela mu izdaje *Breitkopf & Härtel*. Uz bavljenje kompozicijom i sviranje klavira, predaje kompoziciju i glazbenu teoriju na visokim glazbenim ustanovama u Karlsruheu i Würzburgu.

„Prva skladba novoga ciklusa djela jest **Psychogramm I 'Jajgatós'** (Jammer, Jammernd), za violu solo. Moja ljubav prema tjelesnom, gestikularnom izrazu ne smanjuje se, naprotiv: tražim načine na koje mogu predstaviti najfinije tjelesne geste, još izravnije, ogoljenije i preciznije reflekske. Nijedan dobro napisan tekst ne doprinosi najintimnijim psihofizičkim impulsima neposrednošću i potencijalom za prepoznavanje, kao što je zvuk koji se fizički pojavljuje i energično razvija u horizontalnosti vremena. Djelo je jedan neurotičan napad, desetominutno bijesno cviljenje. Sadržaj se ne čini sasvim nepoznat u odnosu na ranije skladbe, ali jezik je zvuka, zbog izražajnosti, oslobođen svakog dobrog ugođaja i (ne bez straha) bilo kakve elegancije.“ (Márton Illés)

Pijanistica i skladateljica **Sanja Drakulić** završila je studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavala se u Nici, Weimaru, Parizu i Moskvi. Kompoziciju je studirala na École Normale de Musique „A. Cortot“ u Parizu, *Hochschule für Musik und Darstellende Kunst* u Beču, na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a od 1987. na Moskovskom državnom konzervatoriju *P. I. Čajkovski*, gdje je magistrirala (1992.) i doktorirala (1994.) te studirala

muzikologiju i orgulje. Dvije godine bila je asistentica iz Kompozicije na istom konzervatoriju. Na Sveruskom natjecanju mladih kompozitora u Moskvi (1993.) osvojila je Grand Prix s kompozicijom *Pet intermezza* za klavir solo. Dobitnica je Jeljcinove Predsjednikove stipendije za skladatelje te brojnih nagrada za skladbe u Hrvatskoj. Članica je Hrvatskog, Ruskog i Britanskog društva skladatelja. Redovita je profesorica Odsjeka za novu glazbu Umjetničke akademije u Osijeku. Održava međunarodne tečajeve i seminare iz kompozicije i teorije glazbe. Bila je voditeljica Međunarodne glazbene tribine u Puli. Njezina djela (više od 100) izvode poznati solisti, ansambli i orkestri diljem svijeta, a i sama izvodi svoje klavirske skladbe.

„Skladba **Retrouve** posvećena je Ansamblu *recherche*. Premda su nalaženje i traženje poput lica i naličja medalje, nalaženje je najčešće rezultat traženja. Taj rezultat biva ili ne biva očekivan, osobito kad je ljubav u pitanju. Skladba je jednostavačna i oblikovana kao niz minijatura.“ (Sanja Drakulić)

Salvatore Sciarrino (Palermo, 1947.) tvrdi da je rođen slobodan, a ne u glazbenoj školi. Počeo je skladati s dvanaest godina kao samouk, a svoj prvi javni koncert održao je 1962. godine. No, Sciarrino smatra da su sva djela nastala prije 1966. godine bila razvojna vježba, jer se tada počeo razvijati njegov vlastiti stil. I nakon četrdeset godina, opsežan katalog Sciarrinovih skladbi još je uvijek u fazi iznenađujućega kreativnog razvoja. Nakon školovanja i nekoliko godina pohađanja sveučilišta u rodnome gradu, sicilijanski se skladatelj preselio u Rim 1969. godine, a 1977. godine u Milano. Od 1983. živio je u mjestu Città di Castello, u Umbriji. Skladao je za: *Teatro alla Scala*, *RAI*, *Teatro della Maggio Musicale Fiorentino*, *Biennale di Venezia*, *Teatro La Fenice di Venezia*, *Teatro Carlo Felice di Genova*, Fondaciju *Arena di Verona*, Stuttgartsku operu, *La Monnaie*, amsterdamski *Concertgebouw*, Londonski simfonijski orkestar i *Suntory Hall* te za festivale kao što su *Schwetzingen Festspiele*, *Donaueschinger Musiktage*, festivale u Wittenu, Salzburgu, New Yorku, *Wien Modern*, *Wiener Festwochen*, *Berliner Festspiele Musik*, Nizozemski festival, festival u Alboroughu, *Festival d'Automne* (Pariz) i *Ultima* (Oslo). Od 1969. do 2004. godine djela mu je objavljivao *Ricordi*. Od 2005. *Rai Trade* ima ekskluzivna prava na izdavanje Sciarrinovih djela. Njegova diskografija obuhvaća više od 100 CD-a, objavljenih pod vodećim međunarodnim izdavačkim etiketama i vrlo često nagrađivanima i istaknutima. Osim što je autor većine svojih kazališnih opernih libreta, Sciarrino je autor brojnih članaka, eseja i tekstova različitih žanrova. Osobito je važna njegova interdisciplinarna knjiga o glazbenome obliku: *Le figure della musica, da Beethoven a oggi*, Ricordi 1998. Sciarrino je predavao na glazbenim akademijama u Milanu, Perugii i Firenci. Također je predavao na raznim specijaliziranim majstorskim tečajevima, između ostalih i na Sveučilištu u Bostonu. Trenutačno predaje na ljetnim majstorskim tečajevima na *Accademia Chigiana* u Sieni. Od 1978. do 1980. bio je umjetnički ravnatelj *Teatra Comunale di Bologna*. Sciarrino je osvojio mnoge prestižne međunarodne nagrade, od kojih je posljednja *Zlatni lav* za životno djelo na Venecijanskom biennalu (2016.).

Skladba Wolfganga Amadeusa Mozarta, **Adagio, K. 356**, iz 1791., izvorno je namijenjena staklenoj harmonici, neobičnom instrumentu koji je osmislio Benjamin Franklin, a koji se svira vlažnim prstima. Suvremenu transkripciju toga djela načinio je Salvatore Sciarrino za Ansambl *recherche* 2010., istodobno poštujući izvornik i unoseći u nju dašak vlastitoga humora i temperamenta. Djelo je prouzvedeno u Schwetzingenu, u svibnju iste godine.

Rođen 1974. godine u Innsbrucku, **Johannes Maria Staud** započeo je studij u Beču kod Michaela Jarrella, nakon čega je završio poslijediplomski studij u Berlinu kod Hanspetera Kyburza. Također je pohađao tečajeve Briana Ferneyhougha i Aloisa Piñosa. Nakon završetka studija 2001. godine već je iza sebe imao nekoliko većih uspjeha i ugovor s izdavačkom kućom *Universal Edition*, te je tako postao jedan od vodećih skladatelja svoje generacije. Njegova prva objavljena skladba bila je *Bewegungen* (1996.), za klavir, a narudžba vodećeg austrijskog ansambla, *Klangforum Wien*, rezultirala je djelom koje ga je odredilo u mladosti, *A Map is not the Territory* (2001.). Još u dvadesetima, počeo je raditi na svojoj prvoj operi, u suradnji s vodećim njemačkim pjesnikom, Dursom Grünbeinom: *Berenice*, prema Edgaru Allanu Poeu. Opera je prouzvedena u Heidelbergu 2005. godine, samo nekoliko mjeseci nakon prouzvedbe prvog velikog simfonijskog djela *Apeiron*, skladanog za Simona Rattlea i Berlinsku filharmoniju. Godinu dana kasnije, na narudžbu Salzburškoga festivala, skladao je *Segue*, koncert za violončelo i orkestar, u povodu 250. godišnjice Mozartova rođenja, koji su izveli Heinrich Schiff i Bečka filharmonija, pod ravnanjem Daniela Barenboima. Uslijedile su brojne uspješne suradnje s vodećim svjetskim glazbenicima, orkestrima i dirigentima, zahvaljujući kojima je postao jedan od najtraženijih i najuspješnijih austrijskih skladatelja. Staud nadahnuće crpi iz svjetske književnosti, ali i cjelokupne suvremene umjetničke scene. Njegov jedinstven izričaj rezultat je minucioznog rada na najsitnijim detaljima i iznimne samokritičnosti, zbog koje nerijetko prerađuje svoja djela. Uz kompoziciju, studirao je filozofiju i muzikologiju. Suosnivač je grupe skladatelja *Gegenklang* u Beču. Dobitnik je niza prestižnih nagrada i priznanja, među kojima i Posebne nagrade za glazbu Republike Austrije, Prve nagrade na Međunarodnom Rostrumu skladatelja i brojnih drugih.

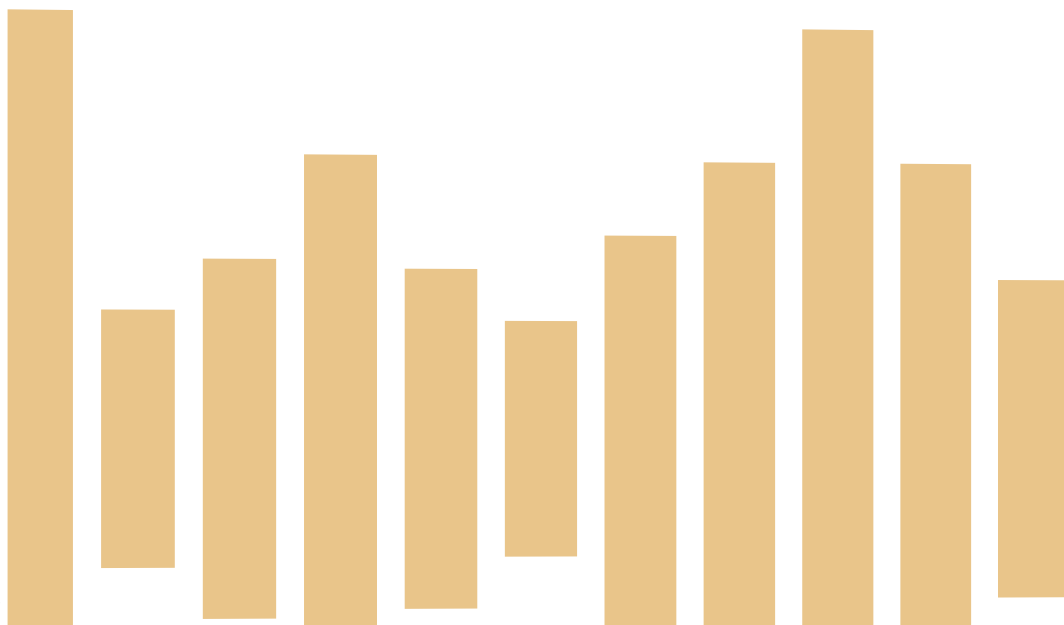
Chant d'amour nastala je, poput većine ostalih skladbi s večerašnjega programa, 2010. godine za 25. godišnjicu postojanja Ansambla *recherche*. Riječ je o ritmičnoj i protočnoj, jednodinamičnoj Varijaciji na 9. minijaturu *Für Bálint András Varga* (iz ciklusa *10 minijatura za klavirski trio*), za ansambl koji čine flauta (piccolo), oboa d'amore, bas klarinet in B, klavir, udaraljke, violina, viola i violončelo, prouzvedenoj u Amsterdamu, 2010. Instrumentalni parovi u kontrapunktskom odnosu djelu dodaju uzbuđenje, a ljubavna pjesma pritom predstavlja sintezu harmonije i kontrasta.

(Izvor za podatke o skladbama: tekstovi Kornelije Bittmann i Benjamina Hochmanna)

Ansambl recherche piše glazbenu povijest: s više od 500 praizvedbi od osnutka 1985., ansambl je odigrao veliku ulogu u oblikovanju razvoja suvremene komorne glazbe i glazbe za ansambl. Poticaji su nastajali putem koncerata, glazbenoga kazališta, tečajeva za skladatelje i glazbenike instrumentaliste, audiovizualne produkcije, zvučnih projekata za djecu i mlade, *Klangpost*, i ansambla Akademije iz Freiburga (u organizaciji s Freiburškim baroknim orkestrom). Deveteročlani ansambl solista pomaže u definiranju međunarodne glazbene scene svojom vlastitom dramaturškom linijom. Njegov repertoar uključuje klasike s kraja 19. stoljeća, impresioniste i ekspresioniste, skladatelje Druge bečke i Darmstadske škole, spektraliste i eksperimentalne avangardiste suvremene umjetnosti. Ansambl *recherche* objavio je oko 50 CD-a, od kojih su mnogi dobili međunarodne nagrade, uključujući godišnju nagradu njemačke kritike (*Jahrespreis der Deutschen Schallplattenkritik*) i *Diapason d'Or*.

ČETVRTAK | 8. STUDENOGA 2018.

23:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

LANA JANJANIN TRIO

Lana Janjanin, vokal, klavir

Marko Ferlan, kontrabas

Lukas Fellner, bubnjevi

Lana Janjanin:	<i>What a thing</i> <i>Did you ever tell me</i> <i>Raindrops / A minute of love</i> <i>People</i> <i>My soul wanders</i>
Don Raye/Gene de Paul:	<i>You don't know what love is</i>
Lana Janjanin:	<i>Illusion</i> <i>Talking 'bout the weather</i> <i>Locked hearts, open sea</i>
Gerald Isaac (arr. L. Janjanin):	<i>Your child</i>
Lana Janjanin:	<i>Fed up</i>
Nikica Kalogjera/Arsen Dedić (arr. L. Janjanin):	<i>Izmijenila si se, Ana</i>
Lana Janjanin:	<i>Capitalism</i>

Lana Janjanin rođena je u Zagrebu 1990. godine u glazbeničkoj obitelji. Glazbeno obrazovanje započinje u dobi od četiri godine, kada kreće u muzički vrtić. Sa šest godina upisuje klavir u klasi prof. Ljerke Čavić-Tomčik na Glazbenom učilištu *Elly Bašić* u Zagrebu te na istoj instituciji završava osnovnoškolski i srednjoškolski program, paralelno pohađajući jezičnu gimnaziju. Interes prema jazz-, soul/R&B i pop-glazbi potiče je na pisanje vlastitih pjesama, no ljubav i poštovanje prema klasičnoj glazbi vode je u Beč, gdje 2008. upisuje studij klasične kompozicije na Sveučilištu za glazbu i izvedbenu umjetnost, kao najmlađa u klasi. Tijekom prvih godina studija sudjeluje u mnogim projektima klasične glazbe kao kompozitorica, skladajući za brojne komorne sastave, ali i kao jazz-pijanistica i pjevačica. U lipnju 2010. završava prvi dodiplomski studij u klasi prof. Dietmara Schermanna i

nastavlja sa studijem medijske kompozicije u klasi prof. Reinharda Kargera, koji uspješno završava 2013. te stječe titulu magistre. U prosincu 2010. godine ostvaruje svoj prvi javni nastup s big bandom *Nouvelle Cuisine*, kada dirigira izvedbom vlastite skladbe *Balkan Blood* u renomiranome jazz-klubu *Porgy & Bess* u Beču. U studenome 2011. godine osvaja prvu nagradu na natjecanju *Pop Song Contest* u Beču autorskom pjesmom *People*. Ista pjesma u veljači 2012. postaje himna Međunarodnoga kongresa medicine u Hrvatskoj, što je vodi u potragu za hrvatskim glazbenicima i do osnivanja vlastitoga jazz-sastava. U travnju iste godine Lana putuje u Tajvan, gdje u nekoliko gradova izvodi svoju kompoziciju *Deplorable Mania* (utemeljenu na tekstu Samuela Becketta) u sklopu grupe za glazbeni teatar. Lana nastupa pjevajući autorske skladbe uz vlastitu pratnju na klaviru te u ožujku 2013. debitira s Jazz orkestrom HRT-a izvodeći svoju pjesmu *Fed Up* u vlastitom big band aranžmanu. U travnju iste godine održava koncert sa svojim sastavom na *All Women Jazz Festivalu* „Jazzarella“ u Zagrebu, a u istome mjesecu *Papandopulo kvartet* praihvodi njezinu skladbu *Pid Oblackom – 6 Varijacija* na Festivalu hrvatske glazbe u Beču. U listopadu iste godine debitira u bečkom *Konzerthausu* s *RSO Wien* orkestrom kao pijanistica na renomiranom godišnjem gala koncertu filmske glazbe *Hollywood in Vienna*. U 2014. godini dvaput nastupa u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog – kao pjevačica u sklopu projekta *Letter to a Friend*, u organizaciji *British Councila*, sa skladateljem Billom Connorom, te izvodeći autorsku glazbu sa svojim triom na festivalu *Jazz.hr – Nove nade jazza Marjan Marjanović*. 2015. godine jedan od najvećih austrijskih izdavača nota – *Doblinger Verlag* – objavljuje njezinu kompoziciju *The Balkan Chick Fight* za puhački trio (klarinet, basetni rog i klavir). Iste godine skladala je i kompoziciju *Nobody's Folklore – Folk Song n.1*, koju njezin brat, pijanist Vedran Janjanin, praihvodi na 53. Hrvatskom natjecanju iz klavira (HDGPP), osvojivši prvu nagradu. Iste godine također započinje suradnju sa svjetskim virtuozom, violinistom Robyjem Lakatošem, s kojim nastupa na Dubrovačkim ljetnim igrama, na festivalu *Zagreb Classic* i u Belgiji. U kolovozu 2016. godine *Papandopulo kvartet* izvodi njezinu skladbu *Pid Oblackom – 6 Varijacija* u sklopu dva koncerta na Pag Art Festivalu. Sa svojim jazz-sastavom izvodi autorski program otvarajući Koprivnica Jazz Festival i Zlatni Zagreb Festival 2017. godine te Vodice Jazz and Blues Festival 2018. godine. U travnju 2018. s istim programom nastupa u Gradskom kazalištu lutaka u Splitu, u sklopu jazz-ciklusa. U svibnju 2018. godine putuje u Kinu, gdje nastupa na dvotjednoj turneji sa svojim sastavom *VELVETTO*, koji izvodi svjetske hitove u njezinim jazz-aranžmanima. Kao solistica gostuje uz članove RTS Big Banda te renomiranoga glazbenika Uroša Perića na Bansko Jazz Festivalu u Bugarskoj 2017. godine. Posebno se ističe Lanina suradnja s Jazz orkestrom HRT-a, za koji Lana redovito sklada, aranžira te s kojim nastupa. Nakon debitanskoga nastupa 2013. slijedi cjelovečernji koncert autorskih kompozicija, koji dijeli s kolegama Dinom Rizvić i Šimunom Matišićem u Dvorani Gorgona 2015. godine. U ciklusu *Nove skladbe za jazz orkestar* nastupila je tri puta (2013., 2016. i 2017.), predstavivši svoje skladbe. U rujnu 2017. za HRT je snimila svoj

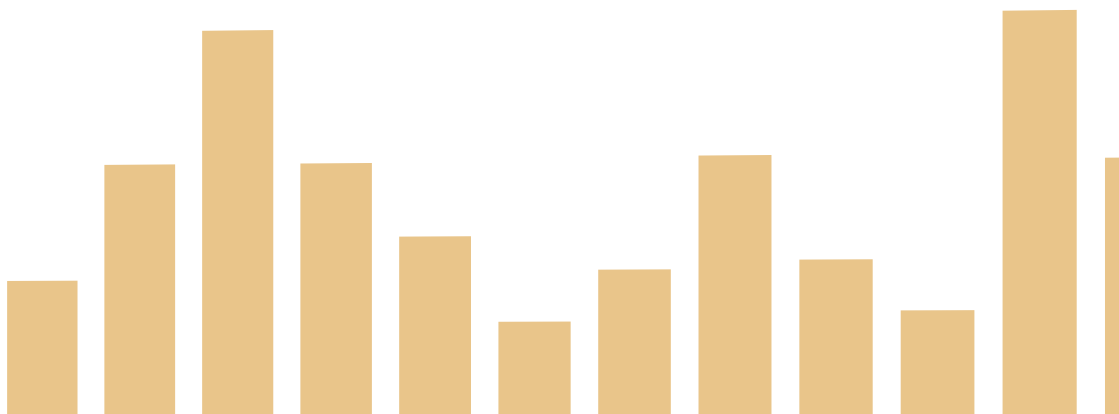

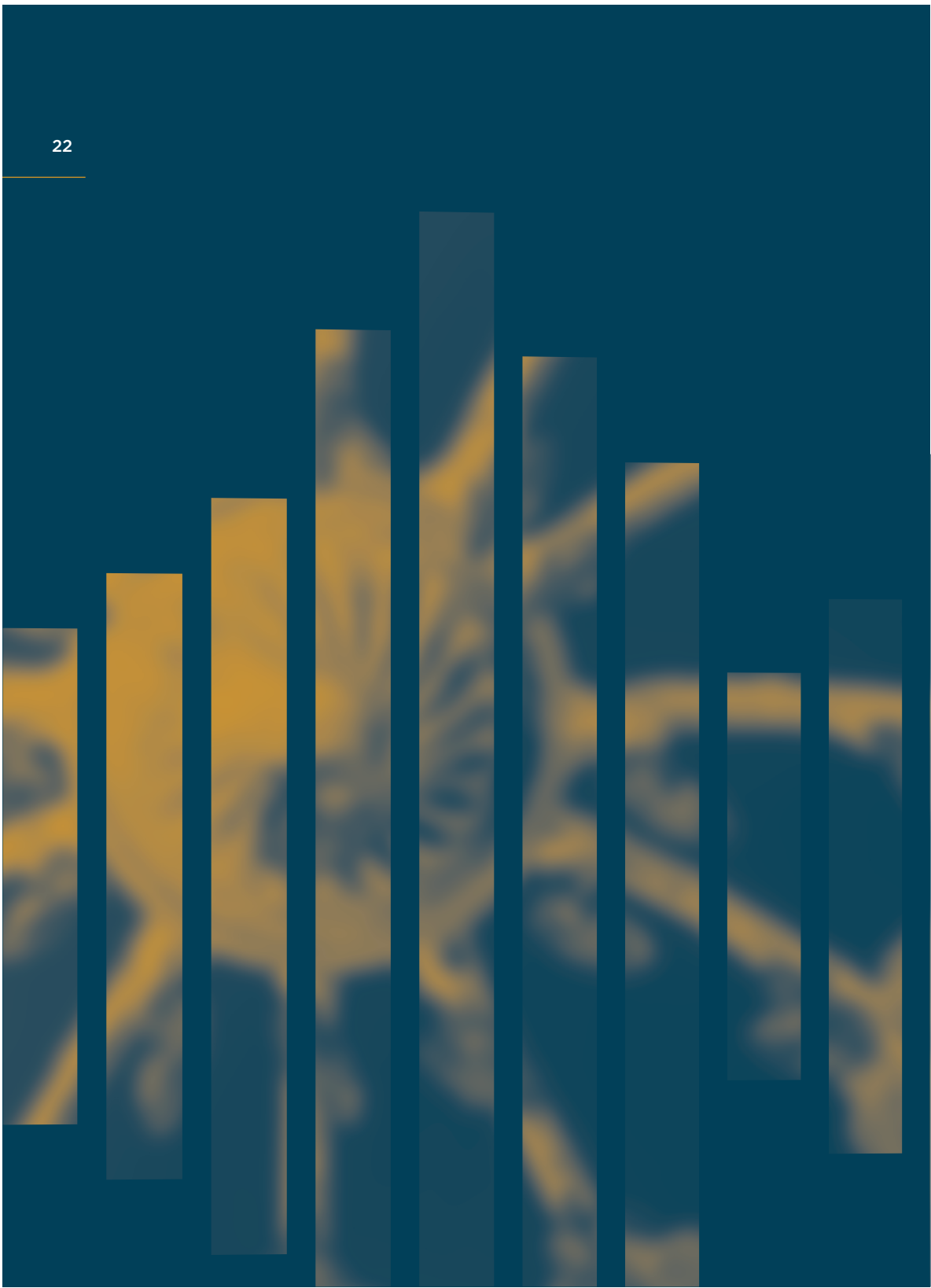

cjelokupni dosadašnji opus za jazz-orkestar, koji će u jesen 2018. izaći kao dvostruko diskografsko izdanje, s kolegicom Dinom Rizvić, koja je također snimila svoj autorski rad. Tom produkcijom i izdanjem Lana i Dina ulaze u povijest Hrvatske i šire regije kao prve žene koje su skladale, aranžirale, odsvirale, otpjevale i snimile svoj opus za jazz-orkestar. Uz navedeno diskografsko izdanje, također u jesen 2018., očekuje se Lanin debitanski CD autorske glazbe, s njezinim jazz-sastavom, pod imenom *A Minute of Love*.

Marko Ferlan (1988.) glazbeno je obrazovanje iz klasične gitare započeo u rodnom Brežicama (Slovenija), a nastavio u GU *Elly Bašić* u Zagrebu, u klasi prof. Ante Čaglja. Status magistra umjetnosti stječe 2016. godine na Sveučilištu za glazbu i izvedbenu umjetnost u Beču. Tijekom studija počinje se baviti jazz- i improviziranom glazbom te djelovati kao basist. Uza stalnu suradnju s Lanom Janjanin, nastupa u različitim klasičnim komornim kao i jazz/eksperimentalnim/rock sastavima, od kojih se posebno ističu band *On* i Richard Seniow Trio.

Lukas Fellner (1991.) rođen je u mjestu Braunau am Inn (Austrija), gdje započinje svoju naobrazbu iz klasične glazbe. Sa 16 godina otkriva jazz, te nastavlja svoje školovanje u Beču na Bečkom institutu za glazbu, gdje 2014. diplomira bubnjeve u klasi prof. Haralda Tanschecka. Stalni je član sastava Lana Janjanin Trio, *New Piano Trio*, Richard Seniow Trio te *bandleader* projekta *Captain Hot Dog Sauce*.

petak | 9. studenoga

23

10:00 | KULTURNI DOM ZORA

Artist talk:

Ansambl Recherche i Festivalski ansambl

12:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Vid Veljak, violončelo

*György Ligeti, Marko Ruždjak, Mladen Tarbuk, Tomislav Oliver,
Zlatko Tanodi, Marko Slaviček, Dai Fujikura*

16:00 | KULTURNI DOM ZORA

Tribina: **Izazovi struke suvremenog glazbeničkog autorstva:
otvoreni razgovor s najmlađom generacijom domaće glazbe**

Moderatorica: Branimira Lazarin

17:30 | KULTURNI DOM ZORA

Artist talk:

Davor Branimir Vincze i Sara Glojnarčić

20:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Festivalski ansambl

Dietmar Wiesner, flauta; Bruno Philipp, klarinet; Alexandar Hadjiev, fagot; Mía Elezović, klavir; Ivana Bilić, udaraljke; Gordan Tudor, saksofon; Vlatka Peljhan, violina/viola; Smiljan Mrčela, violončelo; Lisa Dowling, kontrabas

*Sara Glojnarčić, Matthias Pintscher, Željko Brkanović,
Harald Genzmer, Srđan Dedić, Ivan Josip Skender*

22:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

**Zoran Majstorović Quintet
ft. Klaus Gesing**

To Ligeti and back

24

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

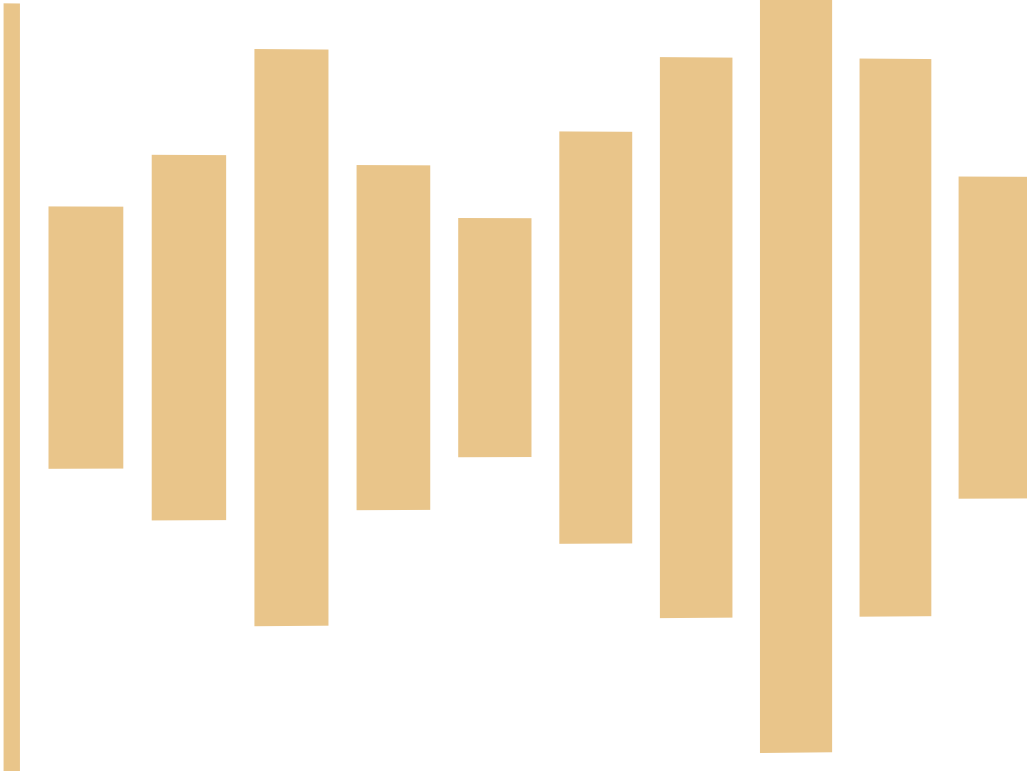
10:00 | KULTURNI DOM ZORA

PETAK / 9. STUDENOGA

ARTIST TALK

Ansambl recherche i Festivalski ansambl

Moderatorica: Margareta Ferek-Petrić

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

12:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Vid Veljak, violončelo

György Ligeti:	Sonata za violončelo <i>Dialogo. Adagio, rubato, cantabile</i> <i>Capriccio. Presto con slancio</i>
Marko Ruždjak:	Noćni divan , za violončelo
Mladen Tarbuk:	Suita za violončelo <i>Preludio</i> <i>Pavana</i> <i>Gagliarda</i>
Tomislav Oliver:	Idioma I , za violončelo i elektroniku
Zlatko Tanodi:	El Attaca , za violončelo i elektroniku
Marko Slaviček:	Resonances III , za violončelo i elektroniku
Dai Fujikura:	The Spirit of Beings , za violončelo i elektroniku

U skupini najistaknutijih glazbenih umjetnika druge polovice 20. stoljeća posebno mjesto zauzima mađarsko-židovski skladatelj i pedagog **György Ligeti** (1923.-2006.), jedan od najznačajnijih predstavnika avangarde, koji je zahvaljujući inovativnosti imao velik utjecaj na suvremenike i buduće skladateljske naraštaje. Karakteristično za to doba, i na Ligetijev se život i djelo odrazio tadašnji režim, zbog kojega mu je bilo ograničeno obrazovanje i izvođenje djela, ali i oduzeta sloboda. Nakon obrazovanja na konzervatorijima u Kolozsváru i Budimpešti, gdje je potom i predavao, radio je na Zapadnonjemačkom radiju u Kölnu te predavao na ljetnim tečajevima u Darmstadtu, na Akademiji za glazbu u Stockholmu i na Visokoj školi za glazbu u Hamburgu. Ligetijeva su djela odraz napuštanja melodija, harmonija i ritma, koja ustupaju mjesto zvučnim ploham, boji i teksturi.

Počeci Ligetijeve karijere, uoči iseljenja iz Mađarske 1956. godine, bili su obilježeni poteškoćama u radu pod komunističkim režimom, sumnjičavom prema umjetničkim inovacijama. Tako je i njegovu **Sonatu za violončelo solo**, nastalu u to vrijeme, poradi predznaka modernosti zabranio Savez skladatelja. Sonata se sastoji od dva kontrastna stavka; prvi je nastao 1948., a drugi pet godina kasnije, 1953. Prvi stavak, *Dialogo*, skladan je izvan mjere te prikazuje razgovor između muškarca i žene, usmjeren na mali raspon tema, što se tako doima poradi ponavljanja početnih fraza. Drugi stavak, *Capriccio*, strogi je

moto perpetuo u 3/8 mjeri, koji kao da odaje počast virtuosnim i bujnim Paganinijevim *Capriccima* za violinu solo.

Skladatelj **Marko Ruždjak** (Zagreb, 1946.-2012.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je klarinet (1969.) i kompoziciju (1972.) u razredu prof. Mila Cipre. U kompoziciji se usavršavao u Parizu, kod Ive Maleca i Pierrea Schaeffera, i u Kölnu, kod Milka Kelemenena. Od 1969. do 1973. bio je urednikom izdanja Koncertne direkcije Zagreb, od 1974. do 1976. voditelj Muzičkog informativnog centra KDZ-a, od 1979. profesor teorijskih predmeta, a od 1990. i kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 2006. bio je član suradnik, a od 2008. redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Autor je velikog i raznovrsnog opusa, za koji su dodijeljene sljedeće nagrade i priznanja: dvije Nagrade 7 sekretara SKOJ-a (1970., 1971.), Nagrada JRT (1974.), Vjesnikova nagrada *Josip Štolcer Slavenski* (1977.), Godišnja nagrada *Vladimir Nazor* (1988.), Nagrada *Međugorje* (1995.), Diskografska nagrada *Porin* (1996., 1998., 2000.), Nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja (2004.) te Nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za skladbu *La Frontera* za sopran i komorni orkestar (2008.).

Skladba **Noćni divan**, za violončelo solo, iz 1991. godine, svojim intimističkim ugođajem, prožetim rapsodičnim ulomkom, zorno prikazuje osebnost i iznimno vrijednu skladateljsku estetiku jednoga od najistaknutijih hrvatskih skladatelja. O djelu, koje je prouzvela nizozemska violončelistica Frances-Marie Uitti na Muzičkom biennalu Zagreb, 7. travnja 1991., skladatelj je zapisao: „Naziv *Divân* (u doslovnom prijevodu ‘skup’) podrazumijeva šaroliku zbirku tekstova, često sastavljenu od odlomaka što pripadaju raznim literarnim rodovima – stihovi, izreke, kraća proza. Ovakvu dispoziciju pokušava oponašati predložena vam skladba.“

Mladen Tarbuk, jedan od najsvestranijih hrvatskih dirigenata i skladatelja svojega naraštaja, razvio je karijeru u mnogim smjerovima. Kao skladatelj napisao je oko 90 skladbi, od komorne glazbe do velikih simfonijskih formi ili glazbeno-scenskih djela. Mnoga njegova djela izvedena su na značajnim festivalima, kao što su Svjetski dani glazbe (1998. u Manchesteru, 2005. u Zagrebu, 2018. u Beijingu), *Gaudeamus Festival Amsterdam*, *Wien Modern*, *Enescu Festival* u Bukureštu te objavljujvana u nakladama *HoneyRock*, *Doblinger i Cantus*. Dobitnik je brojnih nagrada za kompoziciju i dirigiranje, primjerice *Dr. E. Vogel*, *Tolosa 93*, *Janaček*, *Slavenski* (4 puta), *Papandopulo* (2 puta), *Šulek* i drugih. Bio je intendantom Dubrovačkih ljetnih igara i HNK-a Zagreb, a ostvaruje bogatu dirigentsku karijeru gostujući diljem Europe te u Meksiku i SAD-u. Od iznimne važnosti njegov je filološki rad na objavama kapitalnih djela hrvatske glazbene baštine (*Ljubav i zloba*, *Nikola Šubić Zrinski*, *Sunčanica*, *Madame Buffault*, simfonijska glazba B. Berse i D. Pejačević). Također je potpredsjednik Hrvatskoga društva skladatelja te redovni profesor u trajnom zvanju na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, na kojoj predaje kompoziciju, dirigiranje i simfonijski orkestar.

„**Suita za violončelo solo** nastala je na zamolbu Nikole Ruževića, koji je njezin prvi stavak i praisveo 2011. u Zagrebu na Međunarodnoj konferenciji pedagoga violončelistā. No, trebalo je pričekati još šest punih godina da se pojavi čelist kadar uhvatiti se u koštac s iznimnim zahtjevima koje ovo djelo stavlja pred interpretu. Tako je praisvedbu djela u cjelini održao Vid Veljak na svome diplomskom koncertu 2017. Kroz trostavačni oblik koji oživljuje praformu suite iz šesnaestoga stoljeća (uvod-spori ples-brzi ples) progovara suvremeni zvuk četvrtttonskih sjenčanja klasičnih melodijsko-ritamskih obrazaca, koji povremeno erumpiraju u ekspresionističkim kricima osamljenog violončela. Tehničku posebnost zahtijeva drugi stavak, nadahnut tehnikom sviranja s dva gudala, koju je u suvremenu glazbu unijela Frances-Marie Uitti. Ovome je izazovu Vid Veljak dosjetljivo odgovorio koristeći lučno barokno gudalo.“ (Mladen Tarbuk)

Tomislav Oliver (Zagreb, 1987.) diplomirao je muzikologiju (2009.), a zatim i kompoziciju u razredu profesora Marka Ruždjaka (2011.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Usavršavao se u radionicama Međunarodne ljetne akademije *Prag – Wien – Budapest*, pod vodstvom Nigela Osborna i Michaela Wendeberga, na skladateljskom seminaru *International Week* u Ljubljani pod vodstvom Klause Agera i Gyule Feketea te na skladateljskoj radionici *Mixtur festivala* u Barceloni pod mentorstvom Rebecce Saunders. Bio je stipendist *Rotary Cluba Zagreb*, a 2000. primio je stimulaciju Fonda *Rudolf i Margita Matz* Hrvatskog društva skladatelja za poticanje stvaralaštva mladih skladatelja. Od nagrada se ističu: Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu (2011.); Nagrada Fonda *Stjepan Šulek* (2012.), Nagrada *Josip Štolcer Slavenski* (2015.). Od 2011. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Autor je skladbi za solističke instrumente, komorne ansamble, instrumente i elektroniku te simfonijski orkestar.

„**Idioma I** za violončelo i elektroniku otvara ciklus skladbi u kojem se istražuju odnosi zvukova solističkih instrumenata i njihovih elektroničkih transformacija. Zamišljene su poput skica ili studija u kojima se problematizira idiom pisanja za određeni instrument te mogućnost reinterpretacije na novom i 'nepoznatom jeziku'. Namjera je bila elektroničkim sredstvima ostvariti zvukovni habitus koji preispituje i preoblikuje ulogu solista i akustičku prirodu instrumenta. Po strukturi *Idioma I* je triptih koji suočava tri koncepta promišljanja glazbenog vremena, instrumentalnih idioma te formalnih elaboracija.“

Zlatko Tanodi diplomirao je kompoziciju u razredu prof. Mila Cipre (1978.). Od 1981. do 1993. zaposlen je kao glazbeni urednik-producent Muzičke proizvodnje Radio-televizije Zagreb. U trajnom je zvanju redovitog profesora na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje predaje primijenjenu i elektroničku kompoziciju. Kao solist na sintetizatoru snimao je u Londonu, Los Angelesu, Parizu, Baden-Badenu i drugdje te nastupao uz brojne orkestre (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Orkestar jugozapadnog njemačkog radija, Orkestar Eurosong festivala itd.). Skladateljski su mu interesi raznoliki:

od orkestralne do komorne glazbe, od pop- i jazz-glazbe do avangarde. Većina skladateljskoga opusa snimljena je ili pohranjena u fonoteci HRT-a, dok su neki nosači zvuka objavljeni u inozemstvu (*Journeys to Other Worlds* - SAD, *Ambienta Croatica* - Njemačka). DVD-Audio *Recombinant Art 01* - Kanada sadrži i dvije Tanodijeve skladbe snimljene *surround* tehnikom: *AnimaAnimus* i *mo-RE*. Posljednji autorski CD elektroničke glazbe Zlatka Tanodija pod naslovom *Electronica* izdao je *Cantus* 2011. godine. Neka od značajnijih djela: musical *Crna kraljica* (1994.), *Air* (Biennale 97 i XIII CIM - Italija, 2000.), *Margine* (Simfonijski orkestar i Big Band HRT, 2000.), *AnimaAnimus* (Biennale 2001., *International Rostrum of Electroacoustic Music* - Kopenhagen 2002.), Klavirske etide (8. međunarodno natjecanje *Etide i skale*, 2002.), *Requiem* (MBZ 2007., Luenberg, Njemačka 2007.)

O skladbi **El Attacca**: „Attacca, napisana za violončelo solo, dobila je, za ovu prigodu, elektroničko ruho.“ (Zlatko Tanodi)

Marko Slaviček (Zagreb, 1986.) završava studij arhitekture na Arhitektonskom fakultetu i studij kompozicije u klasi akademika Frane Paraća na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Sudjeluje u nizu međunarodnih radionica, gdje ima priliku raditi s priznatim skladateljima kao što su Nigel Osborne, Heiner Goebbels, Philippe Manoury, Klaus Ager i Gyula Fekete. Nakon završenih studija u Zagrebu, upisuje postdiplomski studij na Sveučilištu Mozarteum u Salzburgu u klasi Tristana Muraila, gdje se usavršava na području spektralne glazbe. Trenutačno živi i radi u Berlinu, gdje na Fakultetu društvenih znanosti Tehničkog sveučilišta radi doktorsko istraživanje o interdisciplinarnim djelima Iannis Xenakisa. Fokus njegovih interesa jesu akustika te odnos zvuka i prostora.

„Skladba **Resonances III** (2018.), originalno za višekanalnu elektroniku, a aranžirana za violončelo i stereo snimku, inspirirana je interijerom kazališta *Musiktheater im Revier* u Gelsenkirchenu, djelom njemačkog arhitekta Wernera Ruhnaua. Osim svoga kulturoškog značenja, kazalište je posebno i po tome što u svom foajeu ima monumentalne skulpture francuskog avangardnog umjetnika Yvesa Kleina. Dominantna je frekvencija njihova prepoznatljiva ultramarin pigmenta transponirana iz vidljivoga elektromagnetskoga u čujni spektar dionice violončela, dok je krivulja spektrofotometrijske analize boje poslužila za izgradnju glazbene forme. Nasuprot tome, u elektroničkoj su snimci snimljene rezonantne frekvencije obodnih betonskih stijena foajea u kojemu su skulpture smještene.“ (Marko Slaviček)

Dai Fujikura rođen je 1977. u Osaki (Japan). U dobi od petnaest godina preselio se u Veliku Britaniju kako bi završio srednju školu. Tijekom druge godine studija osvojio je nagradu na Međunarodnom natjecanju skladatelja *Serocki*, nakon čega osvaja brojne ugledne nagrade, uključujući nagradu *Royal Philharmonic Society*, Nagradu *Otaka*, *Akutagawa Composition Award*, Nagradu *WIRED Audi Innovation* te nagrade *Paul Hindemith* i *Srebrni*

lav na Venecijanskom biennalu 2017. Njegov opus čine opere, orkestralna djela, djela za ansambl, komorna i filmska glazba. Uz brojne međunarodne narudžbe, glazba Daija Fujikure izvodi se u Europi, Aziji, Sjevernoj i Južnoj Americi. Bio je rezidencijalni skladatelj Filharmonije iz Nagoye. Dobio je dvije narudžbe za *BBC Proms*, a njegov Koncert za kontrabas i orkestar praisvela je London Sinfonietta. 2013. godine BBC-ev simfonijski orkestar premijerno je izveo skladbu *Atom* u Velikoj Britaniji. U *Suntory Hallu* 2012. godine održan je portretni koncert s Fujikurinom orkestralnom glazbom. Njegovu skladbu *Tocar y Luchar* praisveo je Orkestar mladih *Simón Bolívar*, pod vodstvom Gustava Dudamela, u Venezueli 2011. godine. Fujikurinu glazbu redovito izvode i naručuju Bamberški simfoničari, Münchenski komorni orkestar, *Orchestre Philharmonique de Radio France*, Orkestar *Philharmonia*, Tokijska filharmonija, Simfonijski orkestar iz Chicaga, Nova japanska filharmonija i Simfonijski orkestar iz Melbournea, među ostalima. Suradio je s nizom uglednih ansambala, kao što su: *Ensemble Modern*, Kvartet *Arditti*, Ansambl *Intercontemporain*, Međunarodni suvremeni ansambl (ICE), *Oslo Sinfonietta*, Ansambl *Asko*, *Klangforum Wien* i *Bit20*. Brojni ugledni festivali i institucije izveli su njegovu glazbu, pod ravnanjem dirigenta kao što su Peter Eötvös, Jonathan Nott, Kazuki Yamada, Martyn Brabbins, Peter Rundel i Alexander Liebreich. Fujikurin debitantski solo album *Secret Forest* izdao je *NMC Recordings* 2012., od kada je izdao brojne nosače zvuka. Fujikura je također usko povezan s eksperimentalnim svijetom pop- i jazz-glazbe te improvizacije. Dai Fujikura imenovan je umjetničkim voditeljem *Born Creative Festivala* u Tokijskom Metropolitan kazalištu za 2017. godinu. Rezidencijalni je skladatelj *Orchestre national d'Île-de-France* i Tokijskog filharmonijskog zbora od početka 2017. godine. Njegova djela objavljuje *Ricordi* iz Berlina.

O svojoj skladbi *The Spirit of Beings*, za violončelo i elektroniku, Fujikura je zapisao: „Ova je skladba napisana za turneju violončelista Matthewa Barleya, posvećenu Brittenu. Tijekom te turneje djelo je izvedeno više od 30 puta na različitim mjestima, od koncertnih dvorana do svjetionika, starog bazena, možda zatvora, šume, pivnica, crkava, katedrala, škola, konzervatorija i knjižnica u Crvenoj kući, u kojoj je živio Britten. Stoga sam morao osmisлити skladbu koja će funkcionirati na bilo kojem mjestu, pa sam odlučio upotrijebiti prilično praktičnu tehnologiju za elektronički dio. Ovo je odstupanje od mojih ostalih elektroničkih djela koja sam izradio u IRCAM-u i Eksperimentalnom studiju SWR-a, koji koriste kompleksniju tehnologiju. Zbog činjenice da će isti solist djelo izvesti 30 puta, a posebno u pratnji pripremljenog elektroničkog zapisa, mislio sam kako bi mi to moglo omogućiti da napišem stavke koji bi se mogli svirati bilo kojim redoslijedom, pa sam zaključio da će se djelo sastojati od četiri stavka. Svaki elektronički zapis za svaki stavak može se reproducirati iz bilo koje vrste glazbenih *playera*, ako solist odluči da može reproducirati elektroniku na uređaju na način slučajnog odabira. To pomaže solistu da ima drukčiji redoslijed zapisa za svaku izvedbu, ako tako osjeća. To mi je postavilo velik izazov – kako mogu oblikovati cijelo djelo kada izvođač može birati različite permutacije stavaka – stvarajući različite početke i završetke djela

prilikom svakog izvođenja? Neki od stavaka imaju glatki prijelaz u sljedeći stavak ako su smješteni zajedno. Neki ne. Matthew Barley predložio je koncept za ovaj komad – trebao bi biti o predživotu. Dok sam pisao ovo djelo, supruga i ja dobili smo prvu bebu, pa je to bio dobar koncept za glazbu. Četiri stavka u djelu jesu: *Aria*, *Floating*, *Awakening* i *Unending*. Zamislio sam da je dijete duh koji čeka da se rodi. Duh djeteta odabire roditelja. On lebdi, možda je odskočio i nekako se susreće određena energija ili aura. Duh odabire majku (*Floating*). Dok pluta, zamislio sam da duh ostavlja trag, put kretanja koji čini lijepu liniju, poput glatke melodije (*Air*). Kada je duh odabrao roditelja, zamislio sam da se zaključao u majčin duh; probijajući majčinu duhovnu ljusku kako bi ušao i počeo rasti (*Awakening*). No, tada se ta putovanja čine beskrajinima po prirodi – kao dio reinkarnacije – tako da je duh zauzvrat beskrajan, samo se više puta pripremao posjetiti zemlju, možda u različitim oblicima (*Unending*).“

Vid Veljak (Rijeka, 1996.) potječe iz obitelji glazbenikā. Kao trogodišnjak dobiva prvu poduku iz violončela kod prof. Tatjane Skljarenko, a nakon toga uči kod prof. Maura Šestana na Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. 2011. godine, kao posebno nadaren četrnaestogodišnjak, primljen je u klasu prof. Valtera Dešpalja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je diplomirao 2017. Paralelno se usavršavao kod Jensa Petera Maintza i Valtera Dešpalja na Međunarodnoj muzičkoj akademiji Kneževine Liechtenstein te sudjelovao na majstorskim tečajevima eminentnih violončelističkih pedagoga, kao što su Monika Leskovar, Giovanni Sollima, Enrico Bronzi, Laszlo Fenyő, Miklós Perényi, Gustavo Tavares, Enrico Bronzi, Michael Flaxman i drugi. Pobjednik je brojnih natjecanja, među kojima su i međunarodna natjecanja *Antonio Janigro* u Poreču te *Daleki akordi* u Splitu, a 2015. godine bio je finalist uglednog violončelističkog natjecanja *Guilhermina Suggia* (Porto, Portugal). Kao solist nastupao je uz pratnju Stuttgartskeg komornog orkestra, Zagrebačkih solista, Riječkog komornog orkestra, Simfonijskog orkestra HRT-a, Zagrebačke filharmonije i Dubrovačkog simfonijskog orkestra. Solistički i u komornim sastavima nastupao je u Italiji, Sloveniji, Austriji, Liechtensteinu, Francuskoj, Njemačkoj, Švicarskoj, Švedskoj, Portugalu i Narodnoj Republici Kini. Osnivač je i član *Riječkog klavirskog trija*, uz pijanista Filipa Faka i violinista Krunoslava Marića. Godine 2016. dodijeljena mu je Dekanova nagrada. Već za vrijeme studija profilirao se u izvođenju suvremenog violončelističkog repertoara, stavlajući poseban naglasak na praizvedbe suvremenih hrvatskih skladatelja, od kojih su mnogi i pisali za njega (najmlađi je hrvatski violončelist kojemu je posvećen koncert, skladba *Asterion* Tomislava Olivera). Uz daljnje usavršavanje trenutačno radi na snimanju svoga prvog albuma, na kojemu će se naći skladbe hrvatskih skladatelja za violončelo solo.

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

16:00 | KULTURNI DOM ZORA

TRIBINA

Izazovi struke suvremenoga glazbeničkog autorstva: otvoren razgovor s najmlađom generacijom domaće glazbe

Sudjeluju studenti muzikologije i kompozicije Muzičke akademije u Zagrebu: Klara Zečević Bogojević, Ema Miličević, Katia Šarlija, Ena Hadžiomerović, Helena Skljarov, Šimun Matišić i Josip Prajz.

Moderatorica: Branimira Lazarin

U formi okruglog stola na kojemu će sudjelovati domaći studenti muzikologije i kompozicije, uz prisutnost „starije“ generacije, čija će pojedina profesionalna iskustva iznijeti profesor Berislav Šipuš sa zagrebačke Muzičke akademije i Tomislav Šaban u ime HDS-a, pokušat će se otvoriti nekoliko tema i/ili tematskih okvira koji se studentima čine izazovnim u suvremenim uvjetima njihova studija. Suvremeni uvjeti podrazumijevaju, za ovu razgovornu priliku, svaki oblik kontekstualnih anomalija, neuralgija i/ili prednosti njihove „struke“ u smislu ideja interdisciplinarnih suradnji, tehnologijskih (ne)uvjeta i „zamki“ dinamičnog statusa tehnologije u smjeru autorskih recepcija i medijske recepcije domaće suvremene glazbe u našem kontekstu. Najkraće rečeno, cilj ovoga javnog razgovora jest, u užem krugu zainteresirane javnosti na Tribini, iznijeti razmišljanja i ideje o profesionalnoj suradnji studenata muzikologije i kompozicije (a ubuduće bi bilo, naravno, neizmjereno važno uključiti i zainteresirane studente glazbene teorije, etnomuzikologe... već po naravi pojedinih projektnih ideja koje potiču autorsku suradnju). Ne ulazeći u pojedinačne primjere unutarstudijskih programa matičnih institucija studenata, naglasak je u službi emancipacije najmlađih sudionika opatijske Tribine.

Preciznije rečeno, zamišljen tematski krug razgovora intrigira temeljnom oprekom koja se uvriježila kako u umjetničkim, tako i nekim drugim humanističko-društvenim, užeznanstvenim poljima – „tradicionalističkim“, autotematizacijskim pristupom određene umjetničke struke nasuprot ideji inkluzivnosti i suradnje srodnih, ali i različitih umjetničkih disciplina kao „prvog početka“ suvremenog (glazbenog) autorstva. Iako se radi o različitim studijskim programima i, možda, posve različitim naravima studijā glazbe, pitanje jest: što potiče, gdje je mjesto „ulaza“ u tip takve inkluzivnosti mlade generacije glazbenih profesionalaca? Kako, općenito, studenti različitih studijskih grupa shvaćaju pojam i svrhu vlastitoga autorstva? Kako im suvremena tehnologija u tome pomaže/odmaže? Koliko im je važna javna recepcija njihova rada? A medijska recepcija i/ili suvremena medijska glazbena kritika (ima li uopće pretenzija za debatu o tom pitanju)?

Koje humanističke discipline i/ili studije humanistike mladi glazbenici smatraju „srodnima“ s njihovim studijem: i nedostaje li im ikakav tip šire autorske, umjetničke platforme? Zašto su tako rijetke, ili posve nepostojeće, suradnje takvoga tipa, tko je tu „zakazao“: institucije, obrazovni sustav, općenita kulturna politika? Ili pak studenti muzikologije i kompozicije smatraju da se, po modernističkome ključu, „imaju držati“ dubine vlastite struke i raditi na unapređenju užih problemskih tema/polja pojedinačnih struka?

Pitanja, naravno, nisu spektakularna nego, naprotiv, spadaju u opća mjesta razgovora o kulturi i/ili smjeni generacija unutar umjetničkih disciplina. Ali ako su pitanja plauzibilna, imaju jasnu pretenziju. Namjera je inauguralne ali produktivne naravi: u smjeru aktivnog sudjelovanja studenata domaćih muzičkih akademija na opatijskoj Tribini umjesto da se njihova uloga, po inerciji svakovrsnih prijašnjih izdanja, reprizira u statusu pasivne publike koja (uglavnom bez vlastite krivnje) nije posve svjesna svoje uloge u uvjetima, problemima, ali i mogućnostima najšire shvaćene glazbeničke profesije i kompletne autorske proizvodnje suvremene domaće glazbe. Profesionalni godišnji susret studenata ubuduće bi mogao (trebao?) biti poticajan za praktičnu suradnju u formi različitih autorskih projekata. U prvome redu, dakle, između studenata muzikologije i kompozicije, a pod organizacijom i pokroviteljstvom opatijske Tribine HDS-a. Otvorena razgovorna forma nužna je (uz prethodnu, kratku svojevrsnu fokus- grupu koju će studenti održati s moderatoricom razgovora u prostorijama HDS-a prije početka Tribine), jer se studente potiče da dinamiku razgovora odrede sami, uz moderaciju i sugestije profesorā i predstavnikā organizatorā Tribine na licu mjesta.

Međugeneracijski dijalog i/ili profesionalno „druženje“ uz program suvremene glazbe, koji je u povijesti opatijske Tribine bio važan dio toga događaja, posljednjih se godina izgubio. Ne zanima nas razlog takva stanja, nego aktualna razmišljanja, raspoloženje i ideje onih kojima je Tribina, zapravo, u najvećoj mjeri namijenjena - novoj generaciji domaćih glazbenika. (Branimira Lazarin)

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

17:30 | KULTURNI DOM ZORA

ARTIST TALK

Sara Glojnarčić i Davor Branimir Vincze

Moderatorica: Margareta Ferek-Petrić

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

20:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

FESTIVALSKI ANSAMBL**Dietmar Wiesner**, flauta**Bruno Philipp**, klarinet**Alexandar Hadjiev**, fagot**Gordan Tudor**, saksofon**Ivana Kuljerić Bilić**, udaraljke**Mia Elezović**, klavir**Vlatka Peljhan**, violina/viola**Smiljan Mrčela**, violončelo**Lisa Dowling**, kontrabas**Sara Glojnarčić:** *sugarcoating #2*, za klarinet, violončelo i klavir**Matthias Pintscher:** *NOW I*, za klavir**Željko Brkanović:** *Za vas*, za flautu, violinu, kontrabas i klavir**Harald Genzmer:** *Konzertantes duo*, za alt saksofon i udaraljke**Srđan Dedić:** *All That Blues*, za klavir**Ivan Josip Skender:** *Rush*, za ansambl – praizvedba

Sara Glojnarčić (Zagreb, 1991.) skladateljica je čija se djela bave estetikom i širim sociopolitičkim kontekstom pop-kulture. Studirala je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u razredu prof. dr. Davorina Kempfa, a studij je nastavila na *Staatliche Hochschule für Musik und Darstellende Kunst* u Stuttgartu, u razredu prof. Martina Schüttlera. Njezin skladateljski opus obuhvaća ne samo djela za komorne ansamble i orkestar nego i videoradove, kao i multisenzoričke instalacije. Djela su joj izvodili međunarodno priznati ansambl i za suvremenu glazbu, kao što su *Ensemble Musikfabrik*, *Neue Vocalsolisten*, *Trio Catch*, *The Black Page Orchestra* te Simfonijski orkestar HRT-a na festivalima poput *ECLAT Festival Stuttgart*, *Izlog suvremenog zvuka*, *Muzički Biennale Zagreb* i drugima. U koncertnoj sezoni 2018./2019. Sarina djela izvest će *Neue Vocalsolisten* na *Ultraschall Festival* u Berlinu, *Ensemble Mimitabu* na *Huddersfield Contemporary Music Festival* u Huddersfieldu, Sarah Maria Sun i prijatelji na *Wittener Tage für neue Kammermusik* u Wittenu, *Trio Catch* u *Philharmonie Luxembourg*, a u rujnu 2019. njezina komorna opera bit će

premijerno izvedena na *Taschenopern festivalu* u Salzburgu, u sklopu svjetski renomiranih *Salzburger Festspiele*. Sara Glojnarčić dobitnica je prestižne *Kranichsteiner Musikpreis 2018.*, skladateljske nagrade koju dodjeljuje međunarodni žiri u sklopu *Darmstädter Ferienkurse*.

„**sugarcoating #2** druga je skladba u *sugarcoating* seriji, koja se bavi readaptacijom glavnih zvukovnih fetiša u pop-glazbi, a bazirana je na istraživanju zvanom *Million Songs Dataset*, koje okuplja audio obilježja i metapodatke milijun pop-pjesama, od 1950-ih do danas. Rezultati tog istraživanja pokazali su da postoje tri glavne tendencije u pop-glazbi: redukcija i homogenizacija harmonije i tekstone, jaka kompresija i porast glasnoće (1 dB svakih 8 godina), repetitivnost i gustoća, kao posljedica svih navedenih parametara. *sugarcoating #2* oslanja se na rezultate istraživanja i koristi ih kao skladateljsku strategiju.“ (Sara Glojnarčić)

Matthias Pintscher rođen je 1971. godine u Marlu (Njemačka), a kompoziciju je studirao kod Giselhera Klebea i Manfreda Trojahnna. Na njegovu izgradnju umnogome su utjecali susreti s Hansom Wernerom Henzeom, koji ga je pozvao u Montepulciano 1991. i 1992., kao i s Helmutom Lachenmannom, Pierreom Boulezom i Peterom Eötvösom. Nagrade koje je osvojio uključuju prvu nagradu na Natjecanju iz kompozicije *Hitzacker* (1992.), Nagradu *Rolf Liebermann* i nagradu za operu *Zaklade Körper* iz Hamburga (1993. i 1996.), Nagradu za kompoziciju Salzburškog festivala, Nagradu *Hindemith* na Festivalu *Schleswig Holstein* i druge (2000). Godine 2002. osvaja Nagradu *Hans Werner Henze*. Pozornost međunarodne javnosti Pintscher je privukao operom *Thomas Chatterton* u *Semper Oper* u Dresdenu (1998.), a kasnije i drugom operom, *L'espace dernier*, u Pariškoj nacionalnoj operi (2004.). Bio je rezidencijalni skladatelj Clevelandskog orkestra 2002. godine, a potom i u *Konzerthausu* u Dortmundu, Festivala u Luzernu, Simfonijskog orkestra iz Saarbrückena, u Kölnskoj filharmoniji i Stuttgartskom radijskom simfonijskom orkestru. Od 2010. nadalje Pintscher je rezidencijalni skladatelj BBC-evog Škotskog simfonijskog orkestra, od 2014. umjetnik u rezidenciji Danskog radijskog orkestra. Kao dirigent, Matthias Pintscher redovito surađuje s vodećim orkestrima i ansamblima u Europi i SAD-u. Od 2007. do 2009. bio je profesor kompozicije na Sveučilištu za glazbenu i scensku umjetnost u Münchenu, a od 2010. do 2011. na Sveučilištu u New Yorku. Godine 2013. postaje glazbeni direktor Ansambla *Intercontemporain*. Od rujna 2014. profesor je kompozicije na *Juilliard School of Music* u New Yorku. Matthias Pintscher živi u New Yorku i Parizu. Skladbe mu izdaje *Bärenreiter-Verlag*, a mogu se čuti i na brojnim nosačima zvuka različitih izdavača.

Skladba **NOW I**, za klavir solo, drugi je stavak ciklusa *Profiles of Light* iz 2015. godine, posvećen skladateljevu prijatelju Paulu Sehkriju. Riječ je o djelu nastalom na narudžbu Festivala u Luzernu, u povodu 90. rođendana Pierrea Bouleza, koje se naslovom oslanja na stvaralaštvo američkog ekspresionista Barnetta Newmana.

Skladatelj i pedagog **Željko Brkanović** (1937.–2018.) diplomirao je klavir na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji u klasi prof. Svetislava Stančića, a potom i kompoziciju na Fakultetu za muzičku umjetnost u Skopju, u klasi prof. Tome Proševa. Usavršavao se na tečajevima dirigiranja kod Hermanna Scherchena i Brune Rigaccija na Akademiji *Chigiana* u Sieni te u Stuttgartu kod Erharda Karkoschke kao stipendist Zaklade DAAD. Od 1963. do 1969. djelovao je kao dirigent operā HNK u Splitu i Zagrebu, a potom kao glazbeni urednik u Glazbenoj proizvodnji tadašnje RTV Zagreb. Pedagoškim se radom bavi od 1968., najprije u Oprenom studiju Muzičke akademije u Zagrebu, a potom u Funkcionalnoj muzičkoj školi. Godine 1980. počeo je predavati kompoziciju na Muzičkoj akademiji u tadašnjem Titogradu (danas Podgorica), a tri godine kasnije postaje izvanredni, a potom redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje ostaje sve do umirovljenja 2008. godine. Od 2004. do 2008. bio je predsjednik Hrvatskog društva skladatelja, čiji je danas počasni član. Autor brojnih skladbi za različite izvođačke sastave, dobitnik je više nagrada i priznanja, među kojima se izdvajaju Vjesnikova nagrada *Josip Stolcer Slavenski*, Nagrada *Vladimir Nazor*, odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića te više diskografskih nagrada *Porin*, među kojima i Nagrada za životno djelo, 2014.

„Za 30. godišnjicu postojanja, Kvartet Sorkočević naručio je skladbu od našeg priznatog skladatelja Željka Brkanovića, a na preporuku zajedničkog prijatelja, skladatelja Živka Ključa. Kada sam kao umjetnički voditelj razgovarao s maestrom Brkanovićem o ovoj skladbi, želja mi je bila da sadrži elemente hrvatskog juga temperamentom, pokretljivim dalmatinskim motivima, koketirajući s plesovima iz ovog podneblja, ali i pjevnošću i melankoličnošću u sporijim trenucima djela. Rezultat naših želja i skladateljeve spretnosti jest djelo u kojem je maestro, u relativno kratkom periodu, uspio u potpunosti otkriti naše karaktere, prenijeti ih u glazbu i napraviti skladbu koju ćemo s ponosom i radošću izvoditi na svim našim koncertima.“ (Slobodan Begić)

Harald Genzmer (1909.-2007.) bio je jedan od najsvestranijih i najproduktivnijih suvremenih skladatelja. Poput svoga profesora Paula Hindemitha, uvijek je zagovarao glazbu koja će biti privlačna izvođačima i slušateljima. „Glazba bi trebala biti vitalna, umjetnička i dostupna“, opisao je svoju umjetničku filozofiju. „Svojom bi praktičnošću trebala privući izvođače, a razumljivošću slušatelje.“ Na njegov umjetnički razvoj najveći je utjecaj imao susret s glazbom Paula Hindemitha, kod kojega je 1928. započeo studij kompozicije u Berlinu. Nakon aktivnosti na raznim glazbenim područjima, Genzmer je postao profesor kompozicije na tada novoosnovanoj Visokoj glazbenoj školi u Freiburgu, a godine 1957. postaje profesor kompozicije u Münchenu. Kao autor izrazito raznolikog skladateljskog opusa, vrsni poznavatelj glazbene povijesti, poznavatelj drugih disciplina - od književnosti i slikarstva do prirodnih znanosti - bio je iznimno predan pedagog. Njegova djela odražavaju utjecaj skladatelja kao što su Debussy, Hindemith, Bartók i Stravinski, no on je uvijek njegovao vlastiti stil. Genzmerov neobično bogat popis djela obuhvaća

orkestralnu glazbu, vokalne skladbe i komornu glazbu za gotovo sve instrumente. Osobito je dojmljiv njegov naglasak na instrumentalne koncerte i koncertantni stil.

Upravo u skladbi **Konzertantes duo**, za alt saksofon i udaraljke, kako sam naslov govori, u prvom je planu skladateljeva sklonost koncertantnoj glazbi čiji karakter vješto pretače i u komorna ostvarenja. Pritom svakom od instrumenata, odnosno izvođača, ostavlja slobodu za pomno istraživanje i otkrivanje svih izvedbenih i zvukovnih mogućnosti, uz istodobno prepuštanje vlastitoj mašti i kreativnosti.

Skladatelj i pedagog **Srđan Dedić** (Zagreb, 1965.) diplomirao je skladanje 1989. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990.-1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991.-1993.) i kod Jojia Yuase u Tokiju (1998.-1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Dedićeve skladbe predstavljene su u 25 zemalja na pet kontinenata, s uglednim orkestrima i izvođačima kao što su Briselska filharmonija, *The Louisville Orchestra*, *Korean Chamber Orchestra*, Praški simfonijski orkestar, Simfonijski orkestar RTV Slovenija, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT, Dubrovački simfonijski orkestar, Zagrebački solisti, Cantus Ansambl, *Ensemble Orchestre Internationale*, Kvartet saksofona *Aurelia*, Gudački kvartet *Penderecki*, *Quintet Slowind*, *Prague Brass Quintet*, *Ju Percussion Group*, *Pro Musica Nipponia*, Zagrebački kvartet, Gudački kvartet *Sebastian*, Zagrebački kvartet saksofona te s još mnogim drugim domaćim i inozemnim sastavima i solistima. Skladbe su mu objavljene na 7 CD-izdanja, a partiture su mu izdali *Donemus* (Amsterdam), *Peermusic* (New York, Hamburg) i *Cantus* (Zagreb). Dobitnik je više domaćih i inozemnih nagrada i priznanja.

„Fascinantna 12-taktna harmonijska progresija već je stotinjak godina temelj improvizacije glazbenicima *blues*, *jazz* i ostalih žanrova glazbe. U skladbi **All That Blues** ta progresija postala je harmonijska osnova za 5 varijacija koje koriste elemente mog iskustva suvremene glazbe, a ujedno sadrže i prizvuk *bluesa*. Varijacije razdvaja kontemplativni motiv u basovskom registru. Skladba je napisana za nizozemskog pijanista Marcela Wormsa, koji ju je snimio za album suvremenih skladbi inspiriranih *bluesom*, *New Blues for Piano*, dok je partituru izdao američko-njemački nakladnik *Peermusic*.“ (Srđan Dedić)

Ivan Josip Skender (Varaždin, 1981.) upisao je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi prof. Željka Brkanovića, kao najmlađi student kompozicije u povijesti Akademije. Godine 1999. upisao je i studij dirigiranja kod prof. Vjekoslava Šuteja. Usavršavao se na seminarima i radionicama iz dirigiranja (Klaus Arp, Bertrand de Billy, Zubin Mehta i drugi) i kompozicije (Michael Jarell, Jozsef Soproni). Dobitnik je Rektorove nagrade za skladbu

Heads and Tails. Od 2010. do 2012. pohađao je dvogodišnji poslijediplomski studij orkestralnog dirigiranja u Beču u klasi prof. Uroša Lajovica. Skladbe su mu izvođene u gotovo svim zemljama zapadne i srednje Europe te u SAD-u, Kanadi i Meksiku. 2011. godine skladao je svoje najopsežnije djelo, operu *Šuma Striborova*, praižvedenu u HNK-u *Ivana pl. Zajca* u Rijeci u sklopu Muzičkog biennala Zagreb. Bio je prvi skladatelj - predstavnik Hrvatske na europskom multimedijском festivalu *MusMA (Music Masters on Air)* 2012. Dobitnik je stipendije *Rudolf i Margita Matz* za mlade skladatelje te Nagrade *Stjepan Šulek* za najbolju skladbu 2017. godine. Kao dirigent i zborovođa uspješno je surađivao s brojnim uglednim hrvatskim i inozemnim orkestrima i zborovima. U dirigentskoj karijeri osobito je posvećen izvedbama i praižvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora. Godine 2012. članovi Cantus Ansambla izabrali su ga za stalnog dirigenta. Od 2005. do 2014. zaposlen je u Operi HNK u Zagrebu na mjestu zborovođe te sudjeluje u svim opernim produkcijama kao zborovođa, asistent ili dirigent. Godine 2009. postao je asistent prof. Uroša Lajovica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. U bečkom *Musikverein*u debitirao je 2011. godine, a u Operi HNK u Zagrebu 2012. izvedbom opere *Ljubavni napitak* Gaetana Donizettija. Iste godine ravna premijerom opere *Postolar iz Delfta* Blagoja Berse, za čiju je pripremu, redakciju partiture i izvedbu primio Nagradu Društva sveučilišnih nastavnika u Zagrebu. Debitirao je u Staatstheateru u Braunschweigu (Njemačka) 2016. izvedbom Puccinijeve opere *Tosca*. Vršio je dužnost umjetničkog ravnatelja Opere HNK u Zagrebu u opernoj sezoni 2013./2014. Od sezone 2014./2015. dirigent je Opere HNK u Zagrebu. Na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji zaposlen je na mjestu docenta na Odsjeku za dirigiranje, udaraljke i harfu.

„Skladba **Rush** moja je osobna autokritika, istovremeno i opis društva u kojem živimo. Od brzog načina života ljudi se gotovo uopće ne zaustavljaju i uživaju u ljepoti koja im je ‘pred nosom’, te su glavni pokretači obaveze, stres i brige. Prezasićenost medijima i informacijama smanjili su prosječno vrijeme čovjekove usredotočenosti, te od bujice informacija ono što je lijepo i duhovno gubi pravi smisao i vrijednost.“ (Ivan Josip Skender)

Mia Elezović diplomirala je i magistrirala klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Zvezdane Bašić. Studij je nastavila na *Hochschule für Musik* u Beču te na *Hochschule für Musik* u Frankfurtu, u klasi Herberta Seidela. Na poziv japanske vlade 2004./2005. godine boravila je na *Showa University* u Kawasaki, u sklopu istraživačkog rada o temi suvremenih japanskih skladatelja za klavir. Godine 2009. magistrirala je u programu *Contemporary Performance* na *Manhattan School of Music* u New Yorku. S uspjehom je nastupala na međunarodnim pijanističkim natjecanjima i primila različite nagrade za uspješno umjetničko djelovanje. Suradivala je s brojnim orkestrima i komornim sastavima u Europi, Japanu i Americi te s uglednim

umjetnicima i dirigentima (K. Ono, P. Dešpalj, P. Rophé, A. Kalajdžić, P. Škerjanc, Z. Srzić i drugi). Bila je članica mnogih ansambala za suvremenu glazbu poput Španjolskog nacionalnog ansambla za suvremenu glazbu u Madridu, *ECCE ansambla*, *Le Train Bleu* u New Yorku i *Cantus Ansambla* u Zagrebu. Bila je gošća radijskih i televizijskih programa u Hrvatskoj i Njemačkoj te mnogih domaćih i inozemnih glazbenih festivala. Djelovala je na brojnim inozemnim i domaćim glazbenim učilištima (*Kyoto University for Music and Arts*, *Manhattan School of Music*, Umjetnička akademija u Splitu). Od 2010. predaje na *Conservatoire Royal de Liège* u Belgiji i od 2016. na Umjetničkoj akademiji u Osijeku.

Bruno Philipp (1978.) diplomirao je klarinet na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 2000. godine u klasi prof. Milka Pravdića. Trogodišnju specijalizaciju pohađao je na Konzervatoriju u Parizu. Tijekom školovanja u Hrvatskoj i Francuskoj bio je stipendist Ministarstva znanosti i obrazovanja RH i Zaklade HAZU. U svojoj karijeri bilježi brojne solističke nastupe, dugogodišnju uspješnu suradnju s pijanistom Ivanom Batošem, solističku suradnju s orkestrima i sastavima: Simfonijski orkestar HRT, Tamburaški orkestar HRT, Zagrebački solisti, Hrvatska komorna filharmonija, Ansambl *LADO*, Hrvatski komorni orkestar, Zadarski komorni orkestar, Filharmonija iz Transilvanije, Orkestar Muzičke akademije u Zagrebu, *Fraktali*, *Camerata Cantilly*, Gudački kvartet *Rucner*, Gudački kvartet *Porin*. Od osvojenih nagrada izdvaja se pobjeda na 1. hrvatskom natjecanju mladih umjetnika *Papandopulo* 2012. te osvojeno 2. mjesto na Međunarodnom klarinetističkom natjecanju u Cluju 2011., kao i nagrada Udruge rumunjskih kompozitora. Intenzivno surađuje s hrvatskim skladateljima, čija djela redovito praizvodi. Sa sastavom *Trio Solenza* dokazuje se i kao uvjerljiv studijski glazbenik, a 2013. godine u nakladi *Croatia Records* promovirao je nosač zvuka *Židovska glazbena ostavština u zvuku i riječi*. Redovito snima za potrebe fonoteke Hrvatskoga radija. Od 2011. godine sudjelovao je u osmišljavanju i realiziranju emisije *Glazbena kutijica* Obrazovnog programa Hrvatskoga radija. Profesor je klarineta na Glazbenoj školi Blagoja Berse u Zagrebu.

Ivana Kuljerić Bilić priznata je solistica na marimbi i svestrana udaraljkašica. Redovito nastupa s europskim orkestrima (Simfonijski orkestar Danskog radija, Filharmonija *Witold Lutoslawski*, Panonska filharmonija, Slovenska filharmonija, Simfonijski orkestar *Dohnanyi*, Državni simfonijski orkestar iz Ankare i drugi) te sudjeluje u komornim, scenskim i *crossover* produkcijama, u dvoranama kao što su *Merkin Hall* u New Yorku, *Palacio de las Bellas Artes* u Ciudad de Mexico i Koncertna dvorana *Franz Liszt* u Budimpešti. Gostuje na međunarodnim festivalima (*Musicora* u Parizu, *Tempus fugit* u Tel Avivu, Dubrovačke ljetne igre i drugi). Održava majstorske tečajeve (*Manhattan School of Music*, *Boston Conservatory*, *Merton College* u Oxfordu, *Birmingham Conservatory*, *Bruckner Universität* u Linzu, *Mozarteum* u Salzburgu) te sudjeluje na festivalima marimbe u Europi, Južnoj Americi i SAD-u (*Keiko Abe Marimba*

Academy Lausanne, Amsterdam Marimba Weekend 2014, Santa Fe Marimba Festival, Marimba International Festival and Conference u Minneapolisu (SAD), *Zeltsman Marimba Festival, PASIC, Festival de marimbistas*, Chiapas, Mexico itd.). Članica je žirija na marimbističkim i udaraljaškim natjecanjima (Salzburg, Stuttgart, Pariz, Linz, Temišvar i drugi). Iznimno je tražena kao solo timpanistica. Godine 2008. utemeljuje *Ivana Bilić Marimba Week*, godišnji udaraljaški festival pod okriljem Samoborske glazbene jeseni. Dobitnica je svih najvažnijih hrvatskih izvođačkih i diskografskih nagrada. Ivana je autorica nekoliko skladbi za udaraljke u izdanjima izdavačkih kuća *Edition Svitzer, Malletworks* i *Cantus*. U 2017. skladala je nekoliko djela na narudžbu francuskog Konzervatorija u Evreuxu - *Etudes fantasques* - glazbu za suvremeni ples, udaraljke, sintesajzer, električnu gitaru, bas gitaru, električnu harfu, flautu i alt saksofon te *Sunrise* - Koncert za udaraljke i puhači orkestar. Godine 2014. s Nikolom Krbanjevićem osniva *I.N.K. Experiment Duo*, s kojim nastupa diljem svijeta i surađuje s umjetnicima različitih profila. Diplomirala je udaraljke u razredu prof. Igora Lešnika na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na kojoj danas predaje kao izvanredna profesorica. Godine 2015. postala je rezidencijalna umjetnica pri CRD u Evreuxu, Francuska. Ivana Bilić je *Marimbaone* umjetnica s vlastitom autorskom linijom palica.

Gordan Tudor jedan je od vodećih glazbenika svoje generacije, aktivan kao solist, skladatelj i pedagog. Višestruki pobjednik državnih i međunarodnih natjecanja saksofonistā i skladateljā te dobitnik najviših umjetničkih te diskografskih nagrada. Nastupao je po čitavoj Europi i Sjevernoj Americi u raznim komornim sastavima (duo, trio, kvartet, solo + elektronika) te kao solist s mnogim orkestrima. Trenutačno vodi međunarodnu klasu saksofona na Umjetničkoj akademiji u Splitu (UMAS), a do 2017. radio je i kao profesor saksofona u GŠ Josipa Hatza u Splitu te kao gostujući profesor - docent saksofona na Muzičkoj akademiji u Novom Sadu (AUNS). Umjetnički je voditelj ansambla za suvremenu glazbu S/UMAS, koji je osnovao pri Umjetničkoj akademiji u Splitu. Školovao se u u Splitu (D. Colić), Zagrebu (D. Sremec), Amsterdamu (A. Bornkamp) i Parizu (C. Delangle). Gordan je alt saksofonist hvaljenog *Papandopulo kvarteta* te sopran saksofonist *Trija GIG*.

Vlatka Peljhan diplomirala je violinu na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a zatim magistrirala violinu i violu na Visokoj školi za glazbu i ples u Rotterdamu (Nizozemska). Studirala je s eminentnim pedagogima poput Jean-Jacquesa Kantorowa, Cristiana Bora, Andrasa Czifre, Eve Hühn, Asje Kushner i Maje Dešpalj. Solistički je nastupala uza Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske, Puhački orkestar Muzičke akademije i Simfonijske orkestre HNK u Zagrebu i Osijeku. Pobjednica je Međunarodnog violinističkog natjecanja *A. Marcosig* u Italiji 1998. Bila je članica Zagrebačkog klavirskog trija (1997.-2002.), s kojim je zabilježila brojne nagrade u Hrvatskoj i inozemstvu te gostovanja na domaćim i međunarodnim festivalima komorne glazbe u Izraelu, Norveškoj, Njemačkoj, Austriji, Sloveniji, Italiji i Nizozemskoj.

Bila je članicom *Pacific Music Festival Orchestra* u Japanu (2003.) i članicom *Symphony Orchestra Academy of the Pacific* u Kanadi (2004.). Bila je i stalna članica Rotterdamskog komornog orkestra i Amsterdamskog simfonijskog orkestra te članica ansambla Zagrebačkih solista. U ljeto 2014. godine bila je članica Simfonijskog orkestra slavne fondacije *Arena di Verona*. Članica je međunarodnih komornih baroknih ansambala *Harmonia Antiqua Labacensis* i *Balkan Baroque Band*, s kojima bilježi nastupe u Grčkoj, Sloveniji, Italiji i Francuskoj, a također i komornog ansambla *Alisios Camerata*, s kojim je, uz koncerte u Hrvatskoj, gostovala u Japanu i na Cipru te izdala nosač zvuka s djelima hrvatskih skladatelja napisanih za taj ansambl. Koncertna je majstorica Orkestra Opere HNK u Zagrebu i docentica za komornu glazbu na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Smiljan Mrčela, rođen u Zagrebu, počeo je učiti violončelo u klasi prof. Dobrile Berković-Magdalenić u Glazbenom učilištu *Elly Bašić*. Studij je nastavio na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Valtera Dešpalja, a zatim se dvije godine usavršavao na poslijediplomskom studiju na Sveučilištu *Mozarteum* u Salzburgu u klasi prof. Enrica Bronzija. Pohađao je brojne seminare uglednih pedagoga (V. Perlin, G. Tavares, B. Greenhouse, C. Bohorquez, R. Latzko, A. Noras i drugi). Dobitnik je prvih nagrada na domaćim i međunarodnim natjecanjima, kao što su Natjecanje *Marcosig* u Goriziji, Hrvatsko državno natjecanje u Varaždinu te Natjecanje *Antonio Janigro* u Poreču. Predstavljao je Hrvatsku na koncertima mladih talenata i laureata u Moskvi, u organizaciji Fondacije Vladimira Spivakova. Kao član *Hrvatskoga gudačkoga kvarteta* dobitnik je Nagrade *Darko Lukić* za 2014. godinu. Ostvario je solističke nastupe uz Zagrebačku filharmoniju, Zagrebačke soliste, Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije, Orkestar Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu, Dubrovački simfonijski orkestar i Europski omladinski orkestar, svirajući pod vodstvom dirigenta Dimitrija Kitajenka, Ivana Repušića, Pavla Dešpalja, Martina Siegharta, Michala Dworzynskog i drugih. Kao solist i komorni glazbenik nastupao je u većini europskih zemalja i Japanu te surađivao s umjetnicima kao što su Ilya Grubert, Konstantin Bogino, Monika Leskovaar, Sreten Krstić i Yury Revich. U siječnju 2013. debitirao je u Zlatnoj dvorani bečkog *Musikvereina* uza Zagrebačku filharmoniju u Papandopulovom Koncertu za violinu, violončelo i orkestar. Smiljan Mrčela djeluje kao solo violončelist Zagrebačke filharmonije i član Zagrebačkih solista.

Rođena u Brisbaneu (Australija), **Lisa Dowling** svestrana je umjetnica čija je karijera usmjerena na razne žanrove i platforme. Od klasičnih i autentičnih izvedbi, preko *triphopa*, folka, *art-rocka*, glazbe mariachija, do kantautorstva, *acid jazz*a i elektronike, cjelovitost i strast koju donosi na pozornicu donijele su joj pohvale iz cijelog svijeta: njezine izvedbe kontrabasa opisane su u *New York Timesu* kao „energične i precizne“, kao vokalisticu opisuju je kao „dinamičnu, raznoliku i moćnu“ (*New York Music Daily*), a njezine skladbe pohvaljene su kao „inovativne, sličnih Björk“ (*New York Times*). Kao kontrabasistica nastupala

je sa Simfonijskim orkestrom iz Melbournea, *Brisbane Pops orkestrom*, *Operom Fuoco* (Pariz), *Le Siecles* (Pariz) i *Argento New Music Project*. Bila je stipendistica ansambala i institucija kao što su *Tafelmusik*, *Jeune Atlantique* (pod ravnanjem Philippea Herreweghea), *Bang on a Can Summer Institute* i *OMI International Musicians Institute*. Kao slobodna umjetnica praisvela je djela Martina Bresnicka, Davida Langa, Tristana Pericha, Ravija Kittappe i Roberta Honsteina. Njezin novi glazbeni trio, *Concert Black*, predstavljen je na *Fairbanks Summer Festivalu*, Wild Shore festivalu za novu glazbu i *Berkshire Fringe Festivalu*. Nedavno je sudjelovala na međunarodnoj turneji s *Mariachi flor de Toloche*, s kojima je nastupala u serijalu *Tiny Desk* i osvojila nominaciju za Latino *Grammy* za 2015. za debitantski album. Debitantski album Lise Dowling objavio je 2015. godine *Gold Bolus Recordings*. Pod nazivom *Lullaby Apocalypse*, album je zbirka elektroničkih pop-pjesama. Album je dobio brojna priznanja na elektroničkoj i indie njujorškoj glazbenoj sceni. Kao DJ, Lisa - poznata kao DJ Li'l Miss Dolemite - od 2010. godine nastupa u poznatim noćnim klubovima New Yorka. Održala je radionice i majstorske tečajeve na *Fairbanks Summer Arts Festivalu*, Državnom sveučilištu u Floridi i Brooklynskom zboru mladih. Završila je studij na Sveučilištu *Stony Brook*, a potom i suvremenu izvedbu na kontrabasu na *Manhattan School of Music*. Dodatno se školovala na Konzervatoriju u Parizu u povijesnoj izvedbenoj praksi, kod poznatog pedagoga François Rabbatha.

Alexandar Hadjiev rođen je 1987. u Sofiji, Bugarska. Počeo je učiti fagot u Nacionalnoj glazbenoj školi *L. Pipkov* u rodnom gradu, pod vodstvom Petera Koceva, a studij je nastavio na Sveučilištu umjetnosti Folkwang u Essenu, Njemačka, gdje je studirao kod Maltea Refardta. Tamo je otkrio strast za suvremenom glazbom i umjetnošću, a 2011./2012. pohađao je Međunarodnu akademiju *Ansambla Modern* u Frankfurtu, gdje je blisko surađivao s članovima toga ansambla i nastupao diljem Njemačke, Francuske i Hong Konga. Dobitnik brojnih nagrada i stipendija, blisko je surađivao s renomiranim skladateljima kao što su Helmut Lachenmann, Hans Zender, Heiner Goebbels, Jörg Widmann, Beat Furrer, Hanspeter Kyburz, Arnulf Herrmann, Heinz Holliger, Thomas Ades, Matthias Pintscher, Enno Poppe i Luca Francesconi te redovito nastupa s ansamblima i skupinama kao što su ansambl *Modern* i *Garage*, *Bochumer Symphoniker*, *Saarländisches Staatstheater* i umjetnici kao što su Paul Frick, Stefan Goldmann, plesači iz *The Forsythe Company* i kazališta *Pina Bausch* u Wuppertalu, *ID Frankfurt* i mnogi drugi. Alexandar je član ansambla *M.A.M. manufaktur für aktuelle musik* i redovito se pojavljuje u projektima *Ansambla Modern*. Snimao je za *WDR3*, *HR*, *SWR*, *ZDF*, *ClassicFM*, *RBB*, *MR2*, Bugarski nacionalni radio i Bugarsku nacionalnu televiziju te sudjelovao na brojnim festivalima diljem svijeta. Godine 2013. Alexandar je bio jedan od osnivača Festivala *180° - laboratorij za inovativnu umjetnost*, u Sofiji, koji je danas postao jedan od vodećih festivala suvremene umjetnosti u Bugarskoj. Od 2014. aktivno radi na području kreativnih obrazovnih projekata. Radi kao umjetnički trener za projekte Frankfurtskog kazališta, *Ansambla Modern* i

Fondacije *Nantesbuch* (bivša Zaklada *Altana*). Početkom 2016. godine bio je rezidencijalni umjetnik u Bauhaus Dessau (u suradnji s *KurtWeilFest*-om i *Ansambлом Modern*), gdje je stvorio svoju skladbu (*ME-N*)t. To je djelo izvedeno u Bruxellesu za Komisiju Europske unije, a bit će izvedeno i u Bauhaus Dessau, u sklopu proslave 100 godina postojanja u 2019. i 2020. godini. Postavio je brojne interdisciplinarne produkcije u suradnji s drugim uglednim umjetnicima.

Dietmar Wiesner živi i radi u Frankfurtu. Kao osnivač i flautist *Ansambla Modern*, sudjelovao je u svim umjetničkim i organizacijskim procesima ansambla, a surađivao je i s najvažnijim suvremenim skladateljima. Redovito nastupa u Europi i inozemstvu s ansamblom te kao solist s orkestrima kao što su SWR simfonijski orkestar iz Baden-Badena i Freiburga. Njegovi nosači zvuka uključuju izvedbe skladbi Karlheinz Stockhausena i Mortona Feldmana. Kao skladatelj pisao je za mnoge produkcije glazbenih kazališta u Parizu, Hamburgu i Frankfurtu. Godine 1994. osnovao je skladateljsku grupu *HCD Productions* s Hermannom Kretzschmarom i Cathy Milliken. Zajedno su ostvarili brojne koncerte i instalacije, kao i CD *Migration*, s komornim glazbenim djelima američkog skladatelja Paula Bowlesa te CD *Surface Tension* s komornom glazbom britanskog skladatelja Howarda Skemptona. Također su autori radijske emisije *Denotation Babel* na temelju teksta Helmuta Kraussera i *Cosmic Memos*, utemeljenog na tekstovima Itala Calvina, za koji su dobili nagradu *Prix Italia*, kao i nagradu za najbolju režiju stručnog žirija Ureda za književnost Sjeverne Rajne-Vestfalije. U suradnji s Cathy Milliken, napisao je radijsku komornu operu *Haus aus Stimmen*, na libreto Silke Scheuermann, za ARD-ove Radijske dane u Karlsruheu 2007. U 2009. godini taj je rad osvojio Nagradu njemačke kritike. U 2009. godini Dietmar Wiesner praisveo je skladbu Marka Anthonyja Turnagea s BBC-evim Škotskim simfonijskim orkestrom iz Glasgowa. Od 2005. godine predavač je na Međunarodnoj akademiji *Ansambla Modern* (IEMA). Nadalje, od 2007. godine redoviti je gostujući predavač i voditelj projekata raznih festivala i glazbenih institucija.

PETAK | 9. STUDENOGA 2018.

22:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Zoran Majstorović Quintet ft. Klaus Gesing***To Ligeti and Back*****Zoran Majstorović**, gitara, oud**Robert Mikuljan**, truba**Luka Žužić**, trombon**Bojan Skočilić**, kontrabas**Borko Rupena**, bubanj, udaraljke**ft. Klaus Gesing**, sopran saksofon, bas klarinet**György Ligeti**: *Musica ricercata* za klavir(transkripcija i adaptacija za jazz-kvintet: **Zoran Majstorović**)

„Program ovog koncerta baziran je na ideji pristupa jazz-ansambla djelu klasične glazbe. Kroz povijest jazz-a mnogo je primjera kada neki od velikana jazz-glazbe adaptiraju i reinterpetiraju skladatelje klasične glazbe; *Modern Jazz Quartet* to je učinio s djelima J. S. Bacha na svojem legendarnom albumu *Blues on Bach* (*Atlantic records*, 1973.), Duke Ellington to je učinio s djelom *Peer Gynt* Edvarda Griega, Art Tatum s djelom *Humoresque* Antonína Dvořaka, a Wayne Shorter snimio je svoju adaptaciju djela *Valse Triste* finskog skladatelja Jeana Sibeliusa. Isto tako postoji i mnogo primjera kada su skladatelji klasične glazbe pisali za jazz-ansamble: Igor Stravinski u svom djelu *Ebony Concerto*, Dmitrij Šostakovič u *Suiti za jazz orkestar* ili Krzysztof Penderecki u djelu *Actions for Free-Jazz Orchestra*. Popis ovdje ne prestaje i postoji mnogo drugih primjera, a okosnica ovoga programa jest djelo ***Musica ricercata per pianoforte solo*** (1951.-1953.) mađarskog skladatelja **Györgya Ligetija**. To je djelo pisano za solo klavir i velik je izazov odsvirati njegove motive i fragmente u formaciji kvinteta, s posebnim gostom solistom, a istodobno zadržati atmosferu koju djelo ima u svome originalnom obliku. *Musica ricercata per pianoforte solo* ima 11 stavaka, a Zoran Majstorović se prilikom adaptacije i reinterpetacije koristio glazbenim materijalima iz njih 6, uključujući i one u kojima Ligeti odaje posvetu Girolamu Frescobaldiju i Beli Bartóku. U svojim aranžmanima Zoran je koristio dva različita načina pisanja za jazz sastave: prvi, u kojem je glazbu napisao aranžer i izvodi se točno onako kako je zapisana, i drugi, u kojemu se pojavljuju samo aranžerske

indikacije kako percipirati atmosferu kompozicije ili nekog njezinog djela te na taj način proizvesti različite sonornosti unutar sastava. Takav način pisanja za jazz-ansambl inspiriran je djelima skladatelja kao što su Karlheinz Stockhausen, John Zorn i Butch Morris. Ono što se nameće kao zajednički nazivnik ovim glazbenicima jest njihova otvorenost prema novim idejama i načinima sviranja s uvijek izraženim poštovanjem prema tradicijama klasične i jazz-glazbe.“ (Zoran Majstorović)

Zoran Majstorović u svom je kvintetu okupio neke od ponajboljih hrvatskih jazz-glazbenika srednje generacije, koji će premijerno nastupiti sa svojim gostom, svjetski poznatim glazbenikom, Klausom Gesingom. Članovi kvinteta akademski su obrazovani glazbenici koji se odlično snalaze u raznim glazbenim smjerovima: od akustičnog jazz-a do svjetske etnoglazbe, od improvizirane glazbe u slobodnim formama do električnog *fusiona*, od adaptirane i prearanžirane klasične glazbe do elektronske glazbe s elementima jazz-a. Razne prestižne nagrade koje su dobili i nastavljaju dobivati, samo dodatno potvrđuju njihovu potpunu predanost stvaranju i sviranju glazbe visoke umjetničke vrijednosti i kvalitete.

Klaus Gesing jest multiinstrumentalist, skladatelj, aranžer i *bandleader* koji dolazi iz Düsseldorfa. Svoje profesionalno obrazovanje u klasičnoj glazbi i jazzu stekao je tijekom studija na Kraljevskom konzervatoriju za glazbu u Hagu, a kasnije se nastavio usavršavati kod legendarnog jazz-glazbenika Davea Liebmana. Tijekom svoje tridesetogodišnje karijere svirao je s nekim od najvažnijih glazbenika i sastava europskog i svjetskog jazz-a, ali i s mnogim glazbenicima i u mnogim projektima bliskim europskoj klasičnoj glazbi i svjetskoj etnoglazbi. Dva najdugovječnija sastava u kojima djeluje jesu trio s legendarnom engleskom vokalisticom Normom Winstone i talijanskim klaviristom Glaucom Venierom. Trio je dosad izdao pet iznimno hvaljenih albuma, među kojima se ističe *Distances* (ECM, 2008.), nominiran za prestižnu nagradu *Grammy* i ovjenčan nagradom pariške jazz-akademije, *Academie du Jazz*. Drugi sastav u kojemu Klaus djeluje dugi niz godina jest kvartet jednog od najvećih svjetskih etnoglazbenika, Tunižanina Anouara Brahema. S tim sastavom više puta je proputovao svijet i svirao u najprestižnijim koncertnim dvorana i na najvažnijim festivalima. Dva su albuma koja se posebno ističu u njihovu opusu: *The Astounding Eyes of Rita* (ECM, 2009.), posvećen pjesniku Mahmoudu Darvishu, te album *Souvenance* (ECM, 2014.), gdje uz kvartet svira i gudački orkestar. Osim što djeluje u navedenim sastavima, Klaus Gesing nastupa solistički sa svojim programom u kojemu kombinira sviranje sopran saksofona i bas klarineta s elektronikom i *live-looping* tehnikom akustičnih instrumenata. Uz *live* nastupe, djeluje i kao skladatelj te sklada za jazz-orkestre, vokalne sastave (*Take 6*, *New York Voices* itd.), piše glazbu za kazalište i film, a posljednjih desetak godina intenzivno se bavi i pedagoškim radom.

Jazz-glazbenik, gitarist, multiinstrumentalist, aranžer i kompozitor **Zoran Majstorović**, u posljednjih 20 godina sudjelovao je u snimanju mnogih albuma i kompilacija u raznim glazbenim žanrovima, objavio knjige transkripcija i svirao na mnogim jazz- i etnofestivalima diljem svijeta. U stručnom usavršavanju može se istaknuti magisterij s maksimalnom ocjenom na jazz-odjelu konzervatorija *Giuseppe Tartini* u Trstu (Italija), a osim s hrvatskim jazz- i etnoglazbenicima, imao je priliku snimati ili nastupati s mnogim svjetski poznatim jazz- i etnoglazbenicima. Također je iskusni aranžer na području jazz-, etno- i improvizirane glazbe te je pisao glazbu za mnoge hrvatske i inozemne orkestre i manje sastave, kao i za svoje sastave *Atma Mundi Ensemble* i *ZM Loose Trio*. Njegovo područje djelovanja nije ograničeno samo na jazz- i etnoglazbu, već se bavi i drugim aspektima zvuka i glazbe, kao što su *sound art*, projekti usmjereni poimanju zvuka kao materijala u umjetnosti, *site-specific* koncerti itd. Višestruki je dobitnik prestižnih nagrada: *Status*, za najistaknutijeg hrvatskog etnoinstrumentalista, *Damir Dičić*, za najistaknutijeg hrvatskog jazz-gitarista, *Miroslav Sedak Benčić*, za najistaknutijeg hrvatskog jazz-skladatelja. Dobitnik je i diskografske nagrade nagrade *Porin*. Član je HZSU-a.

Robert Mikuljan trubač je i krilničar iz Labina. Trubu počinje svirati s dvanaest godina te aktivno nastupa od svoje četrnaeste godine. Magistrirao je na Odjelu za jazz Glazbene akademije *Giuseppe Tartini* u Trstu (Italija) i tijekom karijere surađivao s mnogim hrvatskim i inozemnim jazz- i etnoglazbenicima. Član je *Jazzlstra Orchestra* i Big Banda Pule te često surađuje sa Jazz orkestrom HRT-a kao sekcijski glazbenik i kao solist.

Luka Žužić diplomirao je klavir na Muzičkoj Akademiji u Zagrebu, a trombon je diplomirao na *Kunstuniversität* u Grazu. Od 2003. do 2015. bio je stalni član HGM Jazz Orkestra Zagreb, s kojim je imao priliku nastupati s mnogim vrhunskim svjetskim glazbenicima i svirati na mnogobrojnim turnejama diljem svijeta. Trenutačno je član Jazz orkestra HRT-a, za koji sklada i piše aranžmane, a također piše i za mnoge hrvatske i inozemne glazbenike i sastave. Suraduje s mnogim manjim sastavima i s glazbenicima iz raznih glazbenih žanrova. Višestruki je dobitnik *Statusa*, nagrade za vrhunsko umijeće sviranja, koju dodjeljuje HGU.

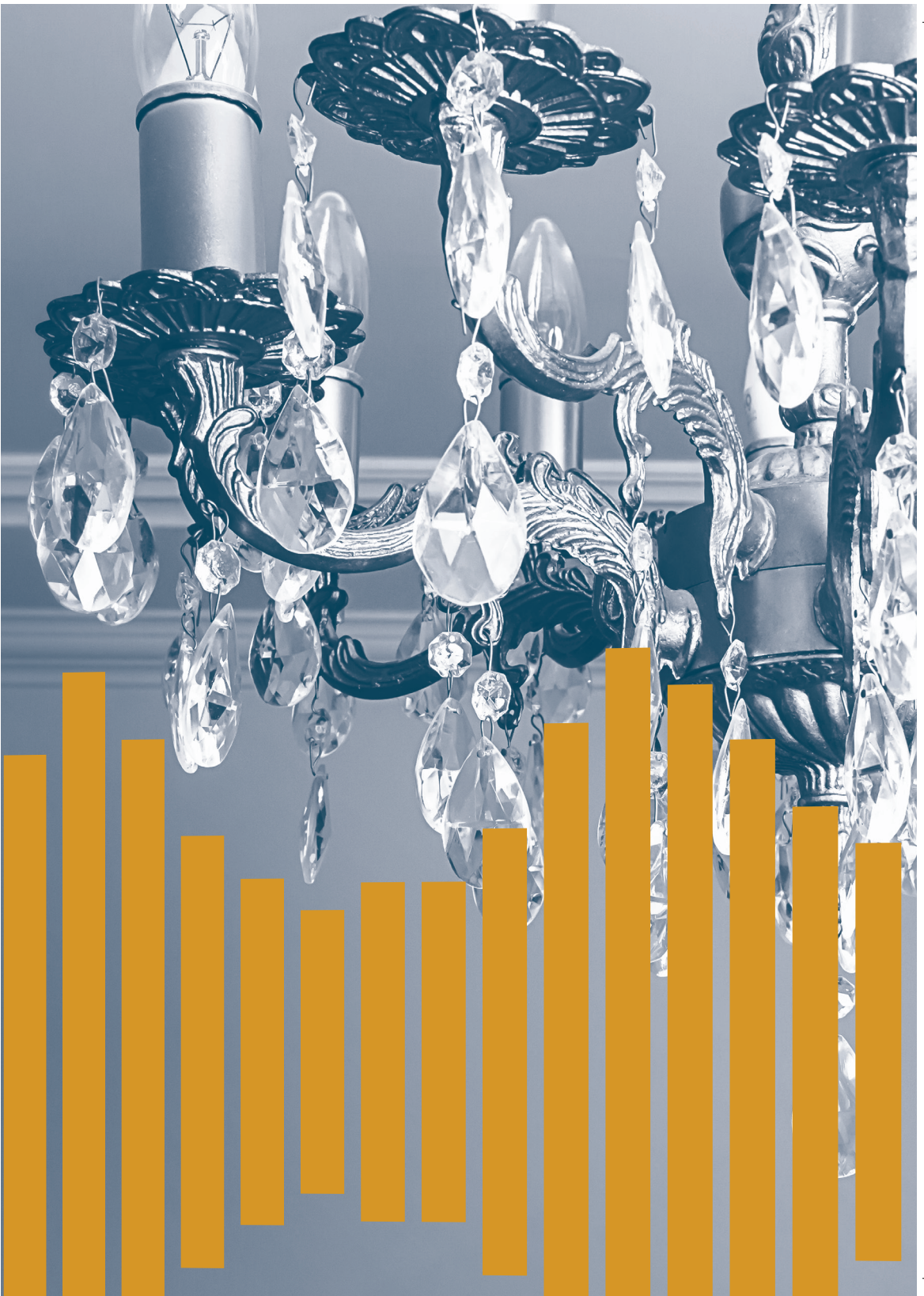
Bojan Skočilić glazbom se počinje baviti kao desetogodišnjak. Paralelno s gimnazijom upisuje pripremni razred glazbene škole Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci, smjer kontrabas, nakon završetka koje se, paralelno uz srednju glazbenu školu, aktivno priprema za studij jaza u Grazu. Tijekom treće godine prekida srednju školu te odlazi studirati na Sveučilište za glazbu i izvedbenu umjetnost u Grazu u klasi prof. Mortena Ramsbøla. Aktivno sudjeluje u izvannastavnim aktivnostima, gdje mu se pružila prilika svirati s mnogim svjetski poznatim glazbenicima, kao što su Ari Hoenig ili Robben Ford. U svojoj karijeri nastupao je s mnogim zvučnim imenima hrvatske i međunarodne jazz- i etnoscene.

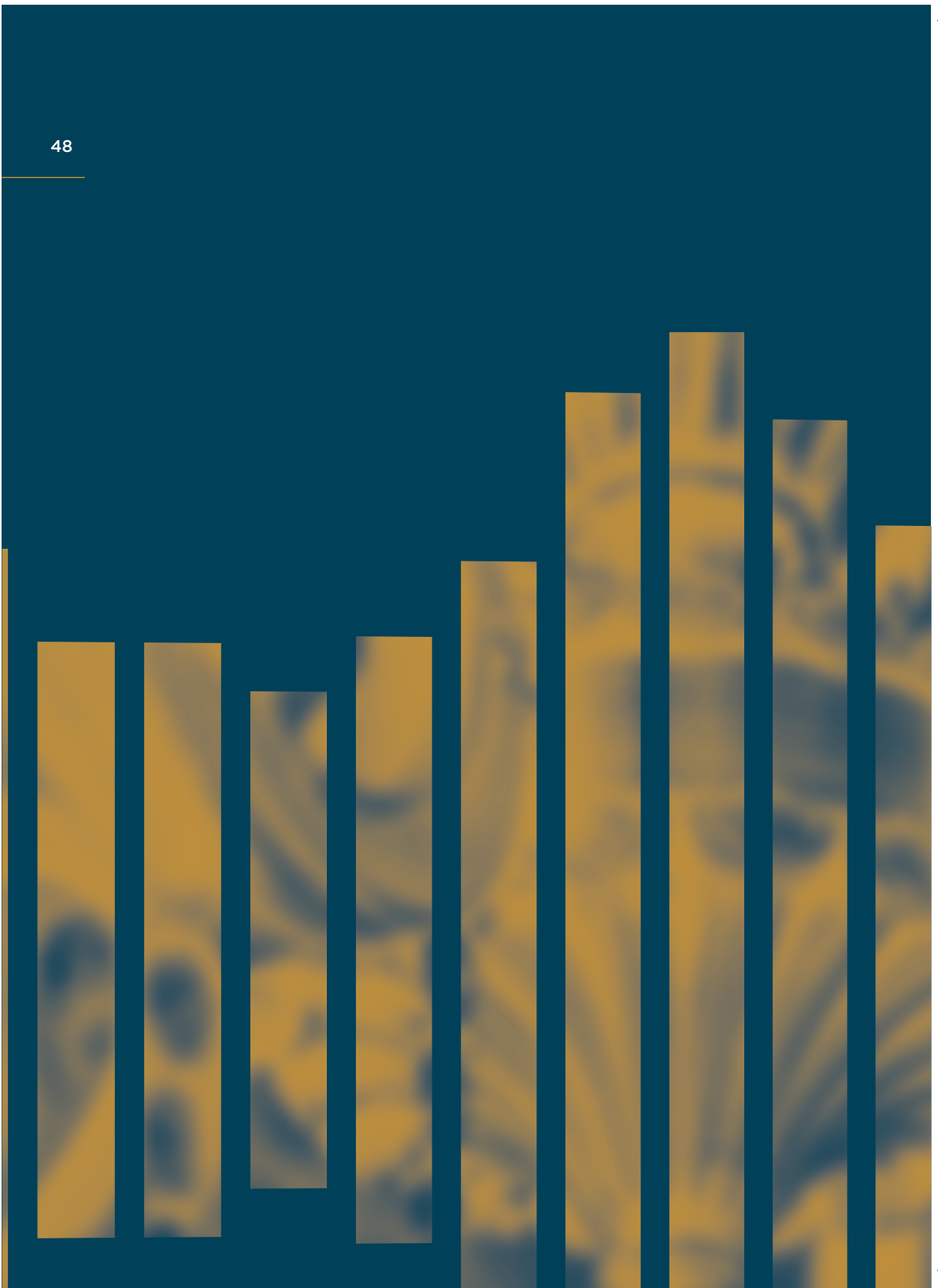

Rodom iz Buzeta, diplomirani politolog sa zagrebačkom adresom, **Borko Rupena**, glazbom i bubnjevima bavi se od svoje desete godine, a ljubav prema jazz-glazbi otkriva u rodnoj Istri, točnije u Grožnjanu. Dolaskom u Zagreb na studij upoznaje svog mentora, danas dragog prijatelja Krunoslava Levačića te započinje priču koja ga i danas tjera u potragu za neistraženim zvukovima, ritmovima i melodijama. Suradivao je s gotovo svim hrvatskim jazz-glazbenicima, poput Matije Dedića, Davora Križića, Saše Nestorovića, Mire Kadoića, Joea Kaplowitza, Tamare Obrovac i mnogih drugih, te s nekim stranim, poput Deborah Carter, Simona Marlowa, Jeremyja Browna, Žige Goloba, Enrica Zanisija, Simonea Seraffinija, Mirka Cisilina, Francesca Bearzattija i drugih. Dobitnik je nagrade *Status*, za vrhunsko umijeće sviranja, koju dodjelju HGU.

subota | 10. studenoga

49

10:00 | KULTURNI DOM ZORA

Tribina: **Status domaće glazbene i koncertne scene u aktualnim okolnostima javnih institucija: kapitulacija i/ili mjera kolektivne odgovornosti**

Moderatorica: Branimira Lazarin

12:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

airborne extended

Caroline Mayrhofer, blok-flaute; Elena Gabbrielli, poprečne flaute; Sonja Leipold, čembalo; Tina Žerdin, harfa

Margareta Ferek-Petrić, Hannes Kerschbaumer, Mirela Ivičević, Elisabeth Harnik, Alexander Kaiser, Bruno Strobl

16:00 | KULTURNI DOM ZORA

Predstavljanje programa 30. Muzičkog biennala Zagreb

17:00 | KULTURNI DOM ZORA

Predavanje: **Od Gutenberga do Zuckerberga – ostvarivanje autorskih prava u digitalnom okruženju**

Miro Tabak (ZAMP)

19:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije; Steven Loy, dirigent; Ivana Kuljerić Bilić, marimba; Barbara Kresnik, udaraljke; Katarina Kutnar, violina

Dalibor Bukvić, Frano Parać, Lojze Lebič, Davor Branimir Vinče, Vito Žuraj

22:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

Završni koncert majstorskoga tečaja 1

Voditelji: Mia Elezović, klavir; Ivana Kuljerić Bilić, udaraljke; Gordan Tudor, saksofon

Ana Horvat, Gordan Tudor, Ivana Bilić

TRIBINA

Status domaće glazbene i koncertne scene u aktualnim okolnostima javnih institucija: kapitulacija i/ili mjera kolektivne odgovornosti

Sudjeluju: Naima Balić, Davorka Begović i Seadeta Midžić

Moderatorica: Branimira Lazarin

Aktualne (političko-klijentelističke?) okolnosti ozbiljno ugrožavaju zdrav život glazbene i koncertne scene u Zagrebu. Muzikologinja Davorka Begović pod pritiskom devastirajućih okolnosti za razvoj programa *Kultura promjene* Studentskoga centra u Zagrebu nedavno je odstupila s tog mjesta, čime je (nepovratno?) uništen kontinuitet scene inovativne, eksperimentalne, suvremene glazbe. Po uzoru na Muzički salon iz 1970-ih, koji je vodio profesor Nikša Gligo, suvremena inačica Salona u nekoliko je godina oformila scenu specifičnog izričaja (i) za novu generaciju publike. Je li to kraj takve dobre prakse?

Novi predsjednik ravnateljstva Hrvatskoga glazbenog zavoda, odvjetnik Niko Đurić, „ozbiljno razmišlja“ o prodaji te najstarije i za koncertni život Zagreba najvažnije institucije. Prodaji te institucije privatnom investitoru koji koncertni prostor očito namjerava komercijalizirati u neglazbene svrhe, oštro se protive članovi ravnateljstva HGZ-a, ali i uža zainteresirana javnost. Koliko je snažan, važan i moćan glas šire javnosti i kakvi su instrumenti demokratske procedure u obrani toga javnoga dobra? Ima li nade (bez) optimizma u ovom slučaju?

Muzikologinja i potpredsjednica ravnateljstva HGZ-a, Seadeta Midžić, govorit će o trenutačnom statusu „situacije“ u toj instituciji, s naglaskom na potencijale, neiskorištene resurse i mogućnosti HGZ-a kao koncertnog prostora koji je desetljećima trpio posljedice „grijeha nečinjenja“ bivših uprava, ali i indolentnosti gradskih vlasti i ministarstva. U kojem je smislu javnost odgovorna za takav kontekst?

Naima Balić, kao veteranka kulturne politike i menadžmenta u kulturi, dobro poznaje instrumente upravljanja javnim institucijama, kao i mjere demokratskih „osigurača“ u slučajevima zloupotrebe javnog dobra u kulturi. Pripadaju li, ipak, pravne mjere i javno zagovaranje zaštite i očuvanja javnih institucija od komercijalizacije i komodifikacije njihova sadržaja i svrhe tek u povijesne primjere dobre prakse?

Bez namjere ulaska u spekulacije političkoga ključa, razgovor tribine pokušat će ponuditi smjer mišljenja i djelovanja o problemu: da se eventualna kapitulacija javnoga interesa ne bi dogodila bez ikakvoga otpora.

SUBOTA | 10. STUDENOGA 2018.

12:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

AIRBORNE EXTENDED**Elena Gabbrielli**, flaute**Sonja Leipold**, čembalo, klavijatura**Caroline Mayrhofer**, blok-flaute, Paetzold**Tina Žerdin**, harfa**IGNM**
ISCM
SIMC
Internationale Gesellschaft
für Neue MusikBUNDESKANZLERAMT ÖSTERREICH
KUNST UND KULTUR

Margareta Ferek Petrić:	<i>Fire walk with(out) me</i>
Hannes Kerschbaumer:	<i>not.to</i>
Mirela Ivičević:	<i>YY</i>
Elisabeth Harnik:	<i>noisy pearls</i>
Alexander Kaiser:	<i>The difficulty of crossing a field II</i>
Bruno Strobl:	<i>ABE</i> – praizvedba

Margareta Ferek-Petrić rođena je 1982. u Zagrebu. Obrazovala se na Sveučilištu za glazbu i primijenjenu umjetnost u Beču kod Ivana Eröda, Chaye Czernowin i Klause Petera Sattlera. Dobitnica je stipendija raznih ustanova i zaklada, od kojih se posebno ističe Austrijska državna stipendija za kompozitore 2016. 2010. godine Zaklada *Thyll-Dürr* pozvala ju je na radni boravak u Casu Zia Lina na Elbi, 2011. dobila je nagradu *Theodor Körner* za orkestralnu kompoziciju *Take 7*, a 2017. Nagradu grada Beča za glazbu. 2018. proglašena je rezidencijalnom umjetnicom ljetnog festivala u Koruškoj – *Carinthischer Sommer*, dobitnica je dviju nagrada (druga nagrada i nagrada publike) na natjecanju *Prix Annelie de Man* u Nizozemskoj za kompoziciju *Ištaratu*, a za *All the world's a stage* dobitnica je Godišnje nagrade HDS-a *Boris Papandopulo* i Nagrade grada Čakovca *Josip Štolcer Slavenski*. Margareta je napisala velik broj solo i komornih skladbi, nekoliko vokalnih i orkestralnih djela, glazbu za kazalište i big band. Njezine kompozicije redovito izvode ugledni ansambli i glazbenici diljem svijeta, te su joj neki od posljednjih radova objavljeni na albumima u izdanju *Decca Records* i *Croatia Records*. 2015. postala je članica odbora Društva za suvremenu glazbu u Austriji – ÖGZM, a 2016. redovna članica HDS-a. Margareta živi i radi u Beču.

O skladbi ***Fire walk with(out) me***, Margareta Ferek-Petrić zapisala je: „Djelo crpi inspiraciju iz serije *Twin Peaks* i bavi se auditivnim metaforama koje donose paranormalne elemente u prvi plan. Surealnost ritmičkog i melodijskog

djelovanja miješa se s latentnim sjećanjem na jednostavan karakterističan polustepenski pomak jedne od kompozicija sa *soundtracka*. To jednostavno sjećanje služi kao temelj za fragmentiranje, apstrahiranje i kreiranje ideja koje potiču na kompleksniju percepciju slušanja. Instrumenti se međusobno nadopunjuju svojim karakterističnim bojama zvuka, te čine cjelinu u kojoj se 'nadnaravno' miješa s 'poznatim' i ukazuje na dvosmislenost naslova.“

Hannes Kerschbaumer, rođen 1981. godine u Brixenu (Italija), studirao je kompoziciju kod Gerda Kühra, Pierluigija Billonea, Beata Furrera i Georga Friedricha Haasa. Njegova se glazba izvodi na festivalima diljem svijeta. Dobitnik je brojnih nagrada, priznanja i stipendija. Pobjednik je *OPERA 20.21* natjecanja Zaklade *Haydn* (2017.). Suosnivač je ansambla *chromoson*, umjetnički ravnatelj *hörbar! tag der neuen musik* i član elektroničkog trija *dark matter*. Djeluje kao slobodni umjetnik-skladatelj u Innsbrucku (Austrija).

O skladbi *not.to* autor piše: „Postoji li nešto što treba otkriti na zvučnoj površini? Hannes Kerschbaumer odgovara na ovo pitanje s *da*. On definira istraživanje mikrozvukova kao *disekciju zvuka* i analizira zvuk elektroničkim putem, kako bi ga ponovno prebacio na instrumente. U svojoj skladbi *not.to* radi sa zvukovima piccolo flaute i Paetzoldove kontrabas blok-flaute, koji se pojačavaju i iskrivljuju putem prijetvornika na rezonantnim instrumentima.“

Mirela Ivičević završila je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a zatim i poslijediplomske studije kompozicije, medijske kompozicije i primijenjene glazbe u Beču i Grazu. Većina njezinih djela konceptualna su i interdisciplinarna te istražuju ulogu zvuka u socijalnom i političkom kontekstu, pri čemu se često služi zvučnim nuspojavama suvremenoga društva. Autorica je akustičkih, elektroakustičkih i intermedijalnih djela, zvučnih instalacija, glazbe za film i kazalište, kao i triju opera. Suradivala je s brojnim ansamblima i umjetnicima iz raznih područja djelovanja na projektima širokog žanrovskog spektra u Europi i šire. Dobitnica je nagrade *Josip Štolcer Slavenski* za najbolje glazbeno djelo 2013. godine za glazbeno-scensku suitu *Planet 8*, u produkciji Muzičkog salona SC-a, Austrijske državne stipendije za kompoziciju, kao i DAAD stipendije *Artists-in-Berlin* za 2019. godinu. Osim skladateljske djelatnosti bila je aktivna i kao producentica festivala *Dani Nove glazbe Split*, te je jedan od osnivača i članova *Black Page Orchestra*, ansambla za radikalnu i beskompromisnu glazbu suvremenog doba.

„Skladba **YY** nastala je na narudžbu ansambla Airborne Extended 2017. godine. Kao i brojne druge moje skladbe, ozvučuje želju za pronalaženjem bratstva i jedinstva različitosti, ovaj put u kraćoj formi koja prati obrise yin/yang simbola.“ (Mirela Ivičević)

Slobodna umjetnica, skladateljica i pijanistica **Elisabeth Harnik**, rođena je 1970. u Grazu. Studirala je klavir i kasnije kompoziciju kod Beata Furrera na Sveučilištu za glazbu i scenske umjetnosti u Grazu. Harnik stvara unutar

elektroakustikom nadahnutog zvučnog svijeta, koristeći jedinstvene proširene tehnike, a njene se skladbe redovito izvode na koncertima i festivalima suvremene glazbe. Njezina djela naručile su brojne ugledne institucije iz Austrije, Estonije, Velike Britanije i SAD-a, a kao skladateljica surađivala je s mnogim renomiranim ansamblima, kao što su *Zeitfluss*, *Schallfeld*, *Klangforum Wien*, *die reihe*, *Kontrapunkte*, *Reconsil*, *Trio Amos*, *Trio Eis*, *airborne extended*, RSO iz Beča, *Thürmchen Ansambl* iz Kölna, *Ansambl Tonfall* iz Duisburga, *Trio Fidelio* iz Londona, *Cantus Ansambl*, *Ansambl mise-en* iz New Yorka i brojni austrijski i međunarodni solisti. Uz skladateljski rad, nastupa kao improvizatorica u raznim državama i na međunarodnim festivalima diljem Europe, u SAD, Kini, Australiji i Brazilu. Osim solističkih nastupa, članica je mnogih ansambala za suvremenu glazbu i improvizaciju. Nastupala je s brojnim međunarodno priznatim predstavnicima suvremene jazz scene u Europi i inozemstvu. Kao pijanistica i skladateljica sudjelovala je u realizaciji brojnih diskografskih izdanja. Dobitnica je velikog broja nagrada i priznanja, među kojima je posljednja *SKE Publicity Award 2017*.

„Naslov *noisy pearls* govori sam za sebe! Ova skladba s ponavljajućim elementima, udaraljkaškim zvukovima i lutajućim zvučnim zavjesama uzrokuje ostajanje bez daha i izvrstan glazbeni efekt strujanja.“

Alexander Kaiser rođen je 1985. u Brunicu (Italija). Studirao je kompoziciju kod Christiana Minkowitscha u Beču i Beata Furrera u Grazu. Godine 2011., 2013. i 2014. bio je finalist nagrade za kompoziciju *Ö1 Talentebeitrag*. Trenutačno studira muzikologiju na bečkom Sveučilištu i djeluje kao samostalni skladatelj.

O svojoj skladbi *The difficulty of crossing a field II* (2016.), Kaiser je zapisao: „Linije se počinju kretati u potrazi za izlazom – trzajući se, odskakujući, gubeći stabilnosti sve više i više. Prepoznatljive iz daljine, vidljive promjene unutarnjeg reda. Početne male smetnje postaju veće, grublje, uzbuđenije. Čini se nemogućim napraviti sljedeći korak.“

Austrijski skladatelj **Bruno Strobl** rođen je 1949. u Klagenfurtu, a živi u Beču. Autor je raznolikog opusa koji obuhvaća skladbe od solističkih do orkestralnih i djela za glazbeni teatar, uz brojne elektroakustičke i elektroničke skladbe. Djela su mu izvedena u Austriji i izvan nje, a snimljene su za ORF, Njemački radio i televiziju te Slovensku radioteleviziju. Njegove opere *Sara und ihre Männer* (2012.) i *HEMMA* (2017.), izvedene na festivalu *Carinthischen Sommer* bile su iznimno zapažene. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja, a skladbe su mu zabilježene na više od 20 diskografskih izdanja. Kao predsjednik koruške podružnice austrijskog ISCM-a, organizirao je brojne majstorske tečajeve, radionice, koncerte i projekte s područja suvremene glazbe. Također je osnivač Vokalnog ansambla *VOX NOVA*, čiji je dirigent bio od 1987. do 1995. Od 1988. do 2009. bio je dirigent Ansambla *KREATIV*, s kojim je izveo i praisveo brojne skladbe austrijskih i inozemnih skladatelja. Godine 2005. utemeljio je novi ansambl *MusikFabrikSüd*. Od 2008. do 2018. bio je predsjednik ISCM Austrije.

O skladbi **ABE**, Bruno Strobl je zapisao: „To su inicijali ansambla *airborne extended*. Bio je vrlo uzbudljiv zadatak napisati skladbu za tako neobičan instrumentalni sastav i znao sam da je moguće stvoriti vrlo poseban zvuk. To je bio i jedan od mojih ciljeva: stvoriti zanimljive zvukove i razviti ih te transformirati kroz duže vremenske intervale u ovoj skladbi. Drugi cilj bio je zadržati pozornost na strukturama vremena i ritma, u kojima se stvoreni zvuk treba ostvariti. Nisam vičan riječima o svojoj glazbi. Mislim da je publika zainteresirana i znatiželjna te ju pozivam na ovo pustolovno putovanje kako bi stekla osobni, individualni utisak.“

Ansambl **airborne extended**, utemeljen 2013. godine, ženski je kvartet koji izvodi suvremenu glazbu s elektronikom i bez nje te glazbu koja uključuje izvedbe na harfi, čembalu/klavijaturi, flautama, blok-flautama/Paetzold flautama. Kao sudionik austrijskog NASOM programa 2018./2019., *airborne extended* diljem svijeta predstavlja skladbe pisane za ansambl. Dosad su za ansambl djela pisali: Hannes Kerschbaumer, Paolo Rimoldi, Bernhard Lang, Manuela Kerer, Caroline Profanter, Joanna Wozny, Fernando Riederer, Wolfgang Mitterer, Bernhard Geigl, Elisabeth Harnik, Tomasz Skweres, Alexander Kaiser, Matthias Kranebitter, Margareta Ferek-Petrić, Elisabeth Schimana, Arturo Fuentes, Mirela Ivičević, Peter Jakober, Gabriele Manca, Stefano Gervasoni, Mario Pisati, Giorgio Magnanensi, Durna Rotaru, Adina Dumitrescu, Onur Dulger i Mehmet Ali Uzunseli.

Elena Gabbrielli završila je studij glazbe i filozofije u Veneciji, studirajući flautu na Konzervatoriju *Benedetto Marcello* i na Sveučilištu *Ca'Foscari*. Među njezine učitelje ubrajaju se Pier Narciso Masi, Patrick Gallois i Chiara Tonelli. Također je završila studij izvedbe suvremene glazbe na Sveučilištu u Grazu, pod vodstvom članova *Klangforum Wien*. Elena redovito svira u Austriji i Italiji u raznim komornim projektima i ansamblima za suvremenu glazbu, surađujući s ansamblima kao što su *Klangforum Wien*, *Ensemble Zeitfluss*, *Platypus Ensemble*, *The Black Page Orchestra*, *Neofonia*, *Ensemble L'Arsenale*, *mdi ensemble* i *RepertorioZero*. Nastupila je na brojnim festivalima, kao što su: *Biennale Musica Venezia*, *Ravenna Festival*, *Nuove Musiche Palermo*, *Festival dei due Mondi Spoleto*, *Festival L'Arsenale Treviso*, *Bologna Festival*, *Ferienkurse Darmstadt*, *Impuls Graz*, *Steirischer Herbst Graz*, *Spring Music Festival Shanghai*, *Sonemus Festival Sarajevo*, *GAIDA Festival Vilnius*, *Dialoge Festival Salzburg*, *Archipel Festival Genève*. Nastupala je s dirigentima kao što su Emilio Pomarico, Marco Angius, Clement Power, Roland Kluttig, Mario Venzago te je imala priliku raditi s važnim živućim skladateljima, kao što su Georg Friedrich Haas, Tristan Murail, Philippe Leroux, Mathias Spahlinger, Beat Furrer. Njezine nastupe emitirali su *RAI-Radio3* i *ORF*.

Čembalistica **Sonja Leipold**, rođena u Villachu, studirala je flautu i klavir na *Mozarteumu* u Salzburgu te čembalo i basso continuo na Sveučilištu za glazbu u Beču. Usredotočivši se na izvedbe rane i suvremene glazbe, redovito nastupa kao solistica, izvođačica bassa continua, i sa svojim ansamblom na najpoznatijim glazbenim festivalima diljem Europe i Azije. Dobitnica je Nagrade Austrijskog ministarstva kulture te nagrada na međunarodnim čembalističkim natjecanjima u Bologni 2011., *Fidelio* 2012., *Annelie de Man* 2012. U 2013. godini nagrađena je za istraživanje o baroknoj glazbi i doprinos suvremenom čembalističkom repertoaru te je osnovala ansambl *les roses sauvages*, koji izvodi glazbu skladateljica 17. i 18. stoljeća. Sonja Leipold radi kao umjetnička suradnica i profesorica komorne glazbe na *ITAM-u* u Linzu (s Emmom Kirkby), Austrijskoj baroknoj akademiji, *ISA Vienna* i *Theater an der Wien*, sudjelovala je u filmskim i CD produkcijama te nastupa s orkestrima i ansamblima kao što su *dolce risonanza*, kapelom *Leopoldina*, Bečkim simfonijskim orkestrom i Bečkim komornim orkestrom. U 2017. Sonja Leipold postala je članicom izvršnog odbora *ISCM* u Austriji, a od 2015. predaje na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču.

Caroline Mayrhofer rođena je u Innsbrucku. Učila je blok-flautu kod Michaela Omana na Konzervatoriju *A. Bruckner* u Linzu, potom je godinu dana studirala slikarstvo u Firenci na *Accademia di Belle Arti*, da bi upisala studij blok-flaute na Sveučilištu za glazbu u Beču, kod Hansa Marije Kneihsa te violončela kod Wolfganga Aichingera. Stekavši diplome na oba studija, upisala je poslijediplomski studij kod Waltera van Hauwea i Jorgea Izaka na Konzervatoriju u Amsterdamu, specijaliziravši Novu glazbu. Bila je stipendistica *Amherst Early Music Festival*, SAD, i *Stichting Musici van Morgen*, Nizozemska. Od jeseni 2013. predavačica je na konzervatoriju u Bolzanu. Višestruka je pobjednica natjecanja *Jugend musiziert*, 2012. osvojila je nagradu na Međunarodnom natjecanju za interpretaciju nove glazbe za blok-flautu u Darmstadtu, održala je brojne koncerte kao solistica i u ansamblima u Europi, Sjevernoj Americi i Aziji, uključujući ugledne festivale. Sudjelovala je na nosačima zvuka i u radijskim produkcijama (*RecRec*, *EMI digital*, *RAI*, *ORF*, *radio espace 2*).

Harfistica **Tina Žerdin** rođena je u Velenju, Slovenija. Godine 2008. završila je studij harfe na Sveučilištu za glazbu u Beču. Bila je stipendistica Ministarstva kulture Republike Slovenije i Sveučilišta za glazbu u Beču, a za umjetnički i znanstveni rad o ulozi harfe u operama Richarda Wagnera dodijeljena joj je stipendija Festivala u Bayreuthu. Nastupala je u zemlji i inozemstvu, kao solistica i solistica uz orkestar. Članica je raznih komornih ansambala i solo harfistica Bečkog komornog orkestra, *Synchron stage orchestra* i drugih te redovito surađuje s bečkom *Volksoperom*, Bečkom državnom operom i drugim orkestrima u Beču. Godine 2014. nastupala je kao gostujuća solo harfistica u *Teatro alla Scala* u Milanu. Tina Žerdin surađuje sa slovenskim skladateljima, od kojih su joj mnogi posvetili djela. Snimala je za Radio Sloveniju i *ORF*.

SUBOTA | 10. STUDENOGA 2018.

16:00 | KULTURNI DOM ZORA

Predstavljanje programa 30. Muzičkog biennala Zagreb

Sudjeluju: Tomislav Oliver, Damir Martinović Mrle, Davor Hrvoj, Nina Čalopek
Moderatorica: Branimira Lazarin

SUBOTA | 10. STUDENOGA 2018.

17:00 | KULTURNI DOM ZORA

PREDAVANJE

Miro Tabak, pravni savjetnik i voditelj odjela digitalnih tehnologija HDS ZAMP-a

Od Gutenberga do Zuckerberga – ostvarivanje autorskih prava u digitalnom okruženju

- kratak prikaz osnovnih modela glazbene industrije i razvoj autorskog prava u kontekstu razvoja tehnologije
- nove tehnologije – novi izazovi - osnovni pojmovi i relacije: što je aggregator, što je DSP, što UGC, ToV...
- najveće digitalne platforme: Youtube, Facebook, Spotify, Apple Music i Deezer
- što nam nosi sutra? – kratak osvrt na izlaganje i otvaranje rasprave

Miro Tabak rođen je 1980. u Splitu. Diplomirao je pravo na Pravnom fakultetu u Splitu (Zaštita oznake zemljopisnog podrijetla proizvoda) 2004. godine i dobitnik je Dekanove nagrade za uspjeh u studiranju. Od 2006. do 2008. godine bio je zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova i europskih integracija (Tajništvo pregovaračke skupine). Od 2008. do 2010. godine radi kao *publishing manager* u *Croatia Recordsu*, a od 2010. do 2016. direktor je *Croatia Records Music Publishing* i izvršni direktor *Croatia Records d.d.* Godine 2017. radi u *Cantusu* kao urednik, a od kraja te godine do danas pravni je savjetnik i voditelj odjela digitalnih tehnologija HDS ZAMP-a. Pridruženi je član HDS-a od 1998., hobiji su mu glazba, skladanje, produkcija i sviranje (klavir, gitara, bas gitara, bubnjevi); od 2017. basist je zagrebačke rock grupe *The Miceks*. Suprug je i otac dviju djevojčica.

SUBOTA | 10. STUDENOGA 2018.

19:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

KOMORNI GUDAČKI ORKESTAR SLOVENSKE FILHARMONIJE**Steven Loy**, dirigent**Ivana Kuljerić Bilić**, marimba**Barbara Kresnik**, udaraljke**Katarina Kutnar**, violina**VIOLINE:**

Janez Podlesek, koncertni majstor

Jerica Kozole

Oliver Dizdarević

Matic Anžej

Mojca Fortin

Matjaž Porovne

Matjaž Žižek

Verena Rojc

VIOLE:

Marija Rome

Tomaž Malej

Gea Wolfand Pantner

VIOLONČELA:

Igor Škerjanec

Klemen Hvala, umjetnički voditelj

KONTRABAS:

Petar Brčarević

Dalibor Bukvić:**LARGO...**, za gudače**Franjo Parać:****Koncert za violinu i gudače***Introduzione – Moderato**Andante con moto**Alla danza – Allegro***Lojze Lebič:****Per archi****Davor Branimir Vincze:****Laibach Concerto**, za marimbu, udaraljke,
gudače i elektroniku**Vito Žuraj:****Overhead**, za gudače

Skladatelj i pedagog **Dalibor Bukvić** (Sinj, 1968.) glazbeno školovanje započinje u Puli te nastavlja u Zagrebu, gdje je završio srednju muzičku školu Vatroslava Lisinskog, smjer klavir. Studij kompozicije završava 1995. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata. Usavršavao se na ljetnim tečajevima u Darmstadtu kod Karlheinz Stockhausena i Luce Lombardija (1996.), a po dobivanju stipendije francuske vlade, na središnjem pariškom Konzervatoriju (odsjek elektroakustike), u razredu Laurenta Cuniota (1996.-1997.), na Nacionalnom konzervatoriju Boulogne, u razredu Michela Zbara (1996.-1998.), te po dobivanju stipendije francuskog ministarstva vanjskih poslova, na IRCAM-ovoj Ljetnoj akademiji u Parizu (1997.). Dobitnik je Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu (*Ostinato i rondo* za gudački orkestar te *Prophéties* za klavir, 1992.), Nagrade *Stjepan Šulek* (*Psalam* za zbor i orkestar, 1995.), a za skladbu velikog sastava, *Recits de l'autre monde* (*Priče s drugog svijeta*), dobiva 2011. Vjesnikovu nagradu *Josip Štolcer Slavenski* i Nagradu *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja. Od 1996. do 2008. živio je u Parizu, gdje je djelovao kao profesor glazbene teorije, klavira, improvizacije i kao korepetitor na više pariških konzervatorija te na konzervatorijima u Ivry sur Seine i Fontenay aux Roses. Od 2008. živi u Zagrebu, gdje radi kao izvanredni profesor na Muzičkoj akademiji i predaje teorijsko-glazbene predmete. Piše za solistička glazbala, komorne sastave, zbor i orkestar, glazbu za kazalište, film i televiziju te za suvremeni ples. Suraduje sa Zagrebačkim kazalištem mladih, s Hrvatskim narodnim kazalištem u Osijeku, sa zagrebačkom plesnom grupom *Gesta*, amsterdamskom trupom *Griftheater*, s pariškim *Alchimistes* te *Dance Mission* iz San Francisca. Njegova su djela izvodili mnogobrojni domaći i inozemni umjetnici i sastavi, među njima Zbor i Simfonijski orkestar HRT-a, Zagrebačka filharmonija, Cantus Ansambl, Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske, Hrvatski komorni orkestar, Zagrebački solisti, violinist Goran Končar, bas-klarinetist Ratko Vojtek, orguljaš Mario Penzar, Limeni puhački kvintet *Volga* iz Rusije, nizozemski oboist Bart Schneeman, a bila su predstavljena na koncertima i festivalima u Hrvatskoj, BiH, Austriji, Njemačkoj, Francuskoj, Danskoj, Španjolskoj i SAD-u. Skladbe su mu objavljene u diskografskim kućama *Orfej - HRT*, *Croatia Records*, *Ganga Music* *Međugorje & Etiprint Zagreb*, *Cantus*.

„Skladba **LARGO...** za gudače prerada je 1. stavka moje skladbe *WHY NOT* - pisane za orkestar, koja je u skicoznom obliku nastajala još u ranim 1990-im godinama, a u kojoj se tema provlači kroz razne registre uvijek u drukčijem zvukovnom okruženju i dinamici, uokvirena uvodnim i završnim dijelom, koji koriste glazbeni sadržaj same teme. Sam naziv skladbe *LARGO...* sugerira da je njezin završetak neodređen, ona kao da ne želi završiti, već samo ostati negdje lebdeći u zraku... Napisana je 2018. godine, a trajanje skladbe je oko 7 minuta.“ (Dalibor Bukvić)

Hrvatski skladatelj i glazbeni pedagog, akademik **Frano Parać** (Split, 1948.), diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi profesora Stanka Horvata, a usavršavao se kod Marina Zuccherija u

Milanu u *Studio di fonologia musicale della RAI*. Od 1978. predaje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, najprije teoretske predmete, a potom kompoziciju. Od 1992. godine u zvanju je redovnog profesora. U dva je mandata (1985. do 1987. i 2002. do 2006.) bio dekanom Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Već od 1975. dobitnik je mnogobrojnih i najviših nagrada struke, kao i državnih odličja. Godine 1992. postaje član suradnik, a od 2008. godine redovni član HAZU. Od godine 2011. obnaša funkciju tajnika Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU. Dobitnik je sljedećih nagrada: Nagrada Sedam sekretara SKOJ-a (1979.); Vjesnikova nagrada *Josip Štolcer Slavenski* (1979. i 2001.); Nagrada HAZU (1993. i 2001.); Nagrada *Međugorje* (1994.); Diskografska nagrada *Porin* (1994. i 1996.); Nagrada *Judita* (2000.); Nagrada *Peristil* (2000.); Nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskog društva skladatelja (2001.); Nagrada *Vladimir Nazor* (2001.); Nagrada hrvatskog glumišta (2001.); Diskografska nagrada *Porin* za životno djelo (2015.). Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. O Paraćevu skladateljskom *credu* dr. sc. Eva Sedak piše: „U estetičkoj, skladateljskotehničkoj i svakovrsnoj drugoj rastresitosti glazbe s posljednje četvrtine dvadesetog stoljeća hrvatski je skladatelj Frano Parać uspio pronaći svoje prepoznatljivo mjesto zahvaljujući nepogrešivom glazbeničkom instinktu, vještom rukopisu i jasno iskazanom uvjerenju da umjetnik mora dići svoj glas, jer je buka oko njega postala prevelika. Prkoseći joj, Parać oslonac nalazi u krizom nedotaknutim predjelima glazbene prošlosti: u ritamskoj stabilnosti baroka, ne u dramatici njegova kontrapunkta, u formalnoj jasnoći klasike, ne u čvorištima njezinih tematskih sukoba, u emocionalnoj otvorenosti romantike, ne u njezinim tonalitetnim dvojabama. (...)“

„U prvom Paraćevom koncertantnom opusu, sa formalnog stajališta netipičnom **Koncertu za violinu i gudače** (1986.), ima mjesta za solističku paradu, koliko i za partnerski dijalog. Na prvome se temelji blokovska konstrukcija rubnih stavaka, a na drugome gotovo razvojna umreženost srednjeg, koju prekida solistička kadenca. Dva po fakturi i tempu izrazito kontrastna nastupa solista (*Moderato* i *Tempo giusto*) odmah na početku prvoga stavka najavljuju njegovu mozaičnu gradnju i razlomljenost. Zanimljivo je, međutim, da jedan od uzroka njegove dezintegracije, naime uzastopno navraćanje neizmijenjenog višetonskog sklopa (*Introduzione, senza tempo*), ujedno pomaže sačuvati ga kao cjelinu. Integrativni faktor trećega stavka, još jednog *Alla danza – Allegro*, nezaustavljivi je plesni zamah u repetitivnim formulama ansambla kojemu se pridružuje i solist, da bi mu se u idućem trenutku kapriciozno oteo vratolomnim guslačkim akrobacijama. Samo jednom i nakratko solist smiruje ovu pomamnu vrtnju na uzlaznom ljestvičnom nizu prirodnog d-mola, prije no što se na podlozi višestruko divizioniranog ansambla otisne u efektu završnicu. Drugi stavak, *Andante con moto*, protječe u smirenim linijama gudača nad kojima solistova kantilena varijacijski obigrava oko ishodišnog tona c, da bi ga se oslobodila tek u kadenci, ali mu se i vratila u zaključnim taktovima stavka.“ (Eva Sedak)

Slovenski skladatelj, dirigent, pedagog i arheolog **Lojze Lebič**, rođen je 1934. u Prevalju (Koruška). Arheologiju je diplomirao 1957. na Sveučilištu u Ljubljani. Istodobno je studirao na Akademiji za glazbu, i to dirigiranje s Danilom Švarom i kompoziciju kod Marjana Kozine, a diplomirao je 1972. Od 1962. do 1972. vodio je Komorni zbor Ljubljanske radiotelevizije, koji je snimao za različite inozemne producente, za što je također primio brojna priznanja. Godine 1972. dodijeljena mu je plaketa BBC-a za najbolju izvedbu suvremene skladbe na natjecanju *Let the Peoples Sing*. Suočivši se sa suvremenim skladateljskim stečevinama, Lebič je razvio vlastiti izričaj u kojemu se stapaju moćan zvuk, meditativna ugodajnost, kozmopolitsko promišljanje i poštivanje tradicije. U njegovu opusu najznačajnije mjesto pripada vokalnoj i instrumentalnoj glazbi, a skladbe mu se izvode na mnogim uglednim festivalima u svijetu. Uspješno surađuje i s nizom renomiranih izvođača i ansambala. Tri puta dodijeljena mu je *Prešernova nagrada*, a njegove *Novembrske pesmi* uvrštene su među deset najuspjelijih skladbi na manifestaciji *International Rostrum of Composers* UNESCO-a u Parizu 1985. godine. Od 1995. je redoviti član Slovenske akademije znanosti i umjetnosti.

Skladba ***Per archi*** nastala je na inicijativu Komornoga gudačkog orkestra Slovenske filharmonije, koja ju je i naručila. Sastoji se od tri međusobno povezana dijela: odlučni, dramatični početak slijedi introspektivni, mirni središnji dio, koji se postupno pretvara u življi zaključak. Unatoč suvremenoj orijentaciji u odabiru i formiranju materijala, naglasak je na formalnoj zaokruženosti i umjetničkome izričaju. Skladba je nastala oslanjajući se na plemenitu zvučnu kvalitetu gudača i vrhunske glazbenike okupljene u Komornom gudačkom orkestru Slovenske filharmonije.

Davor Branimir Vincze - „Rastom kompleksnosti ljudskog okruženja, srž procesa koji upravljaju našim dnevnim životima progresivno postaje sve nejasnijom. S jedne strane ima više lako dostupnih informacija, ali s druge ima manje vremena za njihovo razumijevanje. Ova dihotomija rezultira mnoštvom fascinantnih socijalnih fenomena koji leže u srcu mog umjetničkog rada. Neprekidni tijek glazbe, glitch zvukovi, iterativni procesi i statička buka samo su neki od elemenata koji mi pomažu opisati upornost ljudskoga duha u njegovu nastojanju da zadrži korak s brzo mijenjanjućom okolinom.“

Davor Branimir Vincze skladateljsku naobrazbu stječe na akademijama u Grazu i Stuttgartu, kao i na Institutu IRCAM u Parizu. *Neue Vocalsolisten*, *Antiphonus*, *Ictus*, *Talea*, *Ensemble Modern* i *Intercontemporain*, Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije, *Klangforum Wien* samo su neki od ansambala koji su izvodili njegovu glazbu. Ona se prezentirala diljem svijeta na koncertima i festivalima kao što su *Impuls*, *Présences*, *MATA*, *Manifeste*, Muzički biennale Zagreb i drugi. 2014. godine pokreće festival za suvremenu glazbu - *Novalis*. Njegove skladbe izdaje *Maison ONA*. Trenutačno priprema doktorat u klasi Briana Ferneyhougha na američkom sveučilištu Stanford.

O svojoj skladbi Vincze je zapisao: „**Laibach Concerto** igra je riječi koja označuje starogermansko ime grada Ljubljane, ali istodobno u sebi sadrži prezime slavnoga kompozitora J. S. Bacha i aludira na njegov Brandenburški koncert, koji je imao značajnu ulogu u koncepciji ove skladbe. Bachov barokni *perpetuum mobile*, korištenjem algoritamskih procesa i elektronike, otuđen je od svoga originala i stavljen u suvremeni kontekst, kao artefakt minolog vremena na koji gledamo s nostalgijom. Ovo djelo posvećeno je mojoj majci.“

Snažne i pomno izrađene kompozicije, po mjeri izvođača, uz često uključivanje slikovitih elemenata i prostornih zvukovnih koncepata, karakteristični su za rad **Vite Žuraja**. Rođen je u Mariboru 1979. godine. Njegove su skladbe brzo stekle priznanja u vodećim koncertnim dvoranama i na festivalima, a izvode ih, između ostalih, Njujorška filharmonija, BBC-ev Škotski simfonijski orkestar, *Ensemble Modern* i *RIAS Kammerchor*. Vito Žuraj dobitnik je nekoliko nagrada, uključujući Nagradu za skladatelje grada Stuttgarta i Prešernovu nagradu, najviši umjetnički doseg u Sloveniji. Godine 2014. bio je rezidencijalni umjetnik Ville Massimo u Rimu, Berlinske akademije umjetnosti i *ZKM Karlsruhe*. Vito Žuraj dobitnik je Nagrade za kompoziciju *Claudio Abbado*, koju mu je u proljeće 2016. dodijelila Akademija Berlinske filharmonije. Nagrada je uključivala narudžbu skladbe za sopran, klavir i instrumentalni ansambl, koja je praižvedena u studenom 2017. godine. Vito Žuraj studirao je kompoziciju kod Marka Mihevca u Ljubljani, a studij je nastavio kod Lothara Voigtländera u Dresdenu i Wolfganga Rihma u Karlsruheu. Njegovo iskustvo s tehnologijom i estetikom elektroničke generacije zvuka – stečeno tijekom majstorskog programa glazbene tehnologije s Thomasom A. Trogeom i *ZKM Karlsruhe*, a kroz suradnju s *Experimentalstudio des SWR* i IRCAM-om – ne služi mu samo za vlastito stvaralaštvo: kao profesor kompozicije na Glazbenoj akademiji u Ljubljani od 2015. godine, inicirao je osnivanje elektroničkoga glazbenog studija, paralelno s predavanjima u Karlsruheu. Njegovo sudjelovanje na Međunarodnoj akademiji *Ansambla Modern* u 2009./2010. bilo je polazna točka bliske suradnje sa solističkim ansamblom. *Ansambl Modern* od tada je praižveo djela poput *Übürall* (2013., sa sopranisticom Hélène Fauchère, pod vodstvom Brada Lubmana) i *Runaround*, za četiri solista i instrumentalne skupine (2014.). Kao strastveni tenisač, Vito Žuraj često pronalazi glazbeno nadahnuće u tome sportu. Upotrebljava svoj uvid u određene situacije u igri kao temelj za stalno rastući niz djela, koji uključuje i *Changeover*, za instrumentalne skupine i simfonijski orkestar, koju su premijerno izveli *Ensemble Modern* i *hr-Sinfonieorchester*, pod vodstvom Johannesa Kalitzkea 2011. godine. Brojni drugi ansambli i orkestri također redovito izvode Žurajeva djela. *Klangforum Wien* izveo je njegovu skladbu *Fired-up*, napisanu 2013., na turneji po festivalima i u koncertnim prostorima, uključujući Festival *MiTo* u Milanu, *ORF Musikprotokoll*, festival *Manifeste* u IRCAM-u u Parizu i *Wiener Konzerthaus*. Na festivalu *Wittener Tage für Neue Kammermusik* praižvedena je njegova skladba *Aftertouch*, pod ravnanjem Johannesa Kalitzkea 2015. Njegovu skladbu *Insideout* praižveo je *Ansambl Scharoun* u režiji Matthiasa

Pintschera, s Mojcom Erdmann i Dietrichom Henschelom na Festivalu u Salzburgu 2013., a ponovno ju je izvela Njujorška filharmonija 2014. godine. Njegova opera *Orlando. Dvorac*, nastala u suradnji s Akademijom *Musiktheater heute* Fondacije *Deutsche Bank*, praizvedena je u Bielefeldu 2013. godine. Snimke Žurajevih djela objavljene su, među ostalima, pod etiketom *Neos*. Nedavno je *Wergo* objavio njegov portretni CD u sklopu izdanja suvremene glazbe Njemačkoga glazbenog vijeća. Sadrži snimke s *Ansambлом Modern* i *hr-Sinfonieorchester*, kao i koncert za rog *Hawk-eye*, koji su izveli Saar Berger i Slovenska filharmonija, nakon čega ga je Berger ponovno izveo s Orkestrom berlinskog Konzerthausa, pod ravnanjem Simone Young. Iz prošlih sezona izdvajaju se izvedbe njegovih djela *Insideout* i *Contour* s Ansambлом *intercontemporain* u *Philharmonie de Paris*, kao i premijere na festivalima *Movimentos* u Wolfsburgu i *Archipel* u Ženevi. *I-formation*, djelo za dva orkestra, koje je naručio *KölnMusik* i koje je nastalo za 30. obljetnicu Kölnske filharmonije, premijerno je u rujnu 2016. godine predstavio Simfonijski orkestar WDR-a i *Gürzenich-Orchester Köln*. Nakon premijere *Do-overa* u ožujku 2017., koju je naručio *NDR Elbphilharmonie Orchester*, *Ensemble Modern* održao je portretni koncert u Hamburgu, u *Elbphilharmonie* u travnju. U prethodnoj sezoni Vito Žuraj bio je rezidencijalni umjetnik u Filharmonijskom orkestru Kazališta u Erfurtu, tijekom kojega je skladao novo djelo za dva udaraljkaša i orkestar, koje je izvedeno početkom 2018. godine u okviru projekta *Erfurts Neue Noten*.

O svojoj skladbi nastaloj 2014. za Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije, autor je zapisao: „**Overhead** je desetominutno djelo za komorni orkestar. Poput ostalih dodataka Žurajevom kanonu posljednjih godina, i ono se posebno usredotočuje na udaraljkaške mogućnosti te obitelji instrumenata. Osim uobičajenog niza maštovitih *pizzicato* efekata, olovke lagano udaraju o žice da bi se dobile kapljice zvuka koje su odjednom iznenađujuće opsežne i precizne, a svaki svirač opremljen je zvučnom zdjelom, s najdubljim instrumentima koji uzimaju najviše zdjele, i najvišim instrumentima koji uzimaju najdublje. Gotovo punu minutu na početku, jedini zvuk proizveden gudačkom jest prigušena violina, usmjerena da zvuči kao komarac u letu. Kada počne 'konvencionalno' sviranje gudača, to također nagoviješta promjenu teksture: ranije raspršeni impulsi nestaju na gornjim žicama, iznenađujuće padajući u *fortissimo* ritmičkom jednoglasju, prateći uzlaznu liniju koja se ubrzava i konvergira u klaster, dok donji gudači nastavljaju *pizzicato* križarski rat. Ova se interakcija nastavlja u raznim oblicima tijekom cijelog djela, pri čemu donji gudači često predstavljaju neovisnu zvučnu boju i teksturu, dok se razdoblja komparativnog ritmičkog 'kaosa' izmjenjuju sa strogim ritmičkim jednoglasjima. Zvučne zdjelice pojavljuju se gotovo u trećini djela, brzo postajući dominantni glas kako sviranje gudača u potpunosti nestaje. Zvučne zdjele podvrgavaju se različitim tehnikama sviranja, od neprestanog zvonjenja do suhih, prigušenih napada – zvukovna 'ljestvica' otprilike analogna efektima gudača, koji se kreću od *pizzicata* preko *col legna* (s drvetom gudača ili olovkom), do kratkih udara gudačkom i (rijetko) nizova *legato* nota.

Zvučne zdjele dominiraju neko vrijeme, a sve više ih nadopunjuju različite vrste *glissanda*. Posljednja trećina djela vidi sviranje gudača i zvučnih zdjela kao borbu za gornju ruku, gdje napokon pobjeđuju potonje, iako se posljednji smije kontrabas, pjevajući jedan rezonantni *pizzicato* nad sve četiri žice, koji polako nestaje u dugom *glissandu* gore iz dubina.“

S prebivalištem u Sloveniji, dirigent **Steven Loy** stekao je reputaciju zahvaljujući svojim preciznim i privlačnim izvedbama. Predani zagovornik nove glazbe, utemeljitelj je i umjetnički voditelj ljubljanskog ansambla *Neofonia*, s kojim je u Sloveniji premijerno izveo mnoga važna djela s kraja 20. i početka 21. stoljeća. Redovito surađuje sa Slovenskom filharmonijom i Simfonijskim orkestrom RTV Slovenije, izvodeći suvremeni i tradicionalniji orkestralni repertoar, kao i s manjim ansamblima kao što su Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije, Slovenski udaraljkaški projekt *SToP*, ansambl *MD7* (s kojim je ostvario preko 70 svjetskih praizvedbi) i *Slowind*. Gostujući je dirigent Eksperimentalnog ansambla Eksperimentalnog studija iz Freiburga i Orkestra za novu glazbu iz Katowica, a gostovao je uz Filharmoniju *Mihail Jora* (Bacau), Simfonijski orkestar iz Szombathelyja, Simfonijski orkestar iz Miškolca i Filharmoniju iz Brašova. Njegovu glazbu redovito izvodi Slovenska filharmonija. Kao iznimno posvećen profesor, jedan je od koordinatora Studija za novu glazbu na Glazbenoj akademiji u Ljubljani, gdje vodi ansambl za novu glazbu i predaje suvremenu izvedbenu praksu i napredne ritamske tehnike, uz komornu glazbu. Diplomirao je dirigiranje na *École Normale du Musique de Paris* i *Georgia State University* te kompoziciju na *University of the Arts Philadelphia* i *Akademiji za glasbo* u Ljubljani. Aktivno je sudjelovao na majstorskim tečajevima brojnih poznatih dirigenata, među kojima su bili Péter Eötvös, Helmuth Rilling, Jorma Panula, Lothar Zagrosek (*Accademia Chigiana Siena*), Jean-Marc Burfin, Zoltán Peskó i Yuri Simonov.

Ivana Kuljerić Bilić, str. 38.

Barbara Kresnik počela je svirati klavir u dobi od sedam godina, a kao desetogodišnjakinja nastavila je glazbeno obrazovanje učeći udaraljke. Godine 1995. diplomirala je na Glazbenoj akademiji u Ljubljani u klasi prof. Borisa Shurbka. Nastavila je studij na Konzervatoriju u Versaillesu u Francuskoj, kod prof. Sylvije Gualdi, gdje je diplomirala 1996. godine s posebnom nagradom skladatelja Jeana Aubina za najbolju interpretaciju. Tijekom i nakon studija sudjelovala je na seminarima uglednih udaraljkaša kao što su Keiko Abe, Evelyn Glennie, Igor Lešnik i Jean Geoffroy. Svirala je u Slovenskoj filharmoniji, Simfonijskom orkestru RTV Slovenije, Orkestru Opere i Baleta u Ljubljani, brojnim komornim sastavima, a kao solistica nastupila je sa Slovenskom

filharmonijom. Barbara Kresnik radila je kao profesorica na gimnaziji u Celju i Kopru. Održala je brojne koncerte u domovini i inozemstvu, a od 1999. godine članica je utemeljiteljica slovenskog udaraljkaškog projekta *Stop*, kojemu je 2014. dodijeljena *Prešernova nagrada*, u sklopu kojeg djeluje kao solistica, predavačica i pedagoginja. Od 1992. godine članica je Slovenske filharmonije, najprije kao perkusionistica, a od 2007. godine i kao timpanistica. Osnivačica je Filharmonijskog ansambla udaraljki i dua *Ritmo Classico*. Od 2003. godine predaje udaraljke na *Akademiji za glasbo* u Ljubljani. Redovito nastupa kao solistica uz orkestre te surađuje s brojnim komornim ansamblima u zemlji i inozemstvu.

Violinistica **Katarina Kutnar** (1995.) rođena je u obitelji glazbenika u Zagrebu. Violinu uči od četvrte godine u razredu prof. Helene Žubrinčić na Glazbenom učilištu *Elly Bašić*. Od 2007. godine violinu uči u razredu prof. Marine Sorokowe na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču, u razredu za darovitu djecu. Od 2010. godine u razredu je prof. Leonida Sorokowa u Beču, a od 2011. studira violinu na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu istog profesora. Diplomirala je violinu 2017. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Leonida Sorokowa. Od 2016. godine bila je na studentskoj razmjeni u Weimaru, gdje se nastavila usavršavati, i na diplomskom studiju u razredu profesora Friedemanna Eichorna na Visokoj školi za glazbu, *Franz Liszt*. Usavršavala se na majstorskim tečajevima brojnih eminentnih umjetnika. Dobitnica je mnogih glazbenih nagrada i priznanja, među kojima se ističu prva nagrada na Hrvatskome natjecanju mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo* i posebna nagrada za izvedbu djela Borisa Papandopula (2016.), prva nagrada na 3. međunarodnom natjecanju instrumentalista u sklopu 10. međunarodnog festivala *Donaufest* u Ulmu (2016.), četvrta nagrada na Međunarodnom violinističkom natjecanju *Vaclav Huml* u Zagrebu (2017.), Nagrada *Stjepan Šulek* Hrvatskoga društva skladatelja za izvedbu skladbe na violini u 2016. godini, Nagrada *Ivo Vuljević* Hrvatske glazbeni mladeži za glazbenika godine 2016., Dekanova nagrada Muzičke akademije u Zagrebu (2016.) i Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu (2017.), pobjeda na Tribini Darko Lukić (2018.), prva nagrada na međunarodnom natjecanju *Bistrički zvukolik* (2014.) te nagrada za apsolutnog pobjednika na istom natjecanju iduće godine, pobjeda u finalu hrvatskog izbora mladih glazbenika za natjecanje na Euroviziji klasičnih glazbenika (2012.), zahvaljujući kojoj je predstavljala Hrvatsku u Beču iste godine. Osvojila je Nagradu *Ferdo Livadić* za najbolju umjetničku osobnost i Nagradu Grada Samobora i HDS-a za najbolju izvedbu djela hrvatskog skladatelja na 15. međunarodnom natjecanju mladih glazbenika *Ferdo Livadić* u Samoboru (2018.). Kao solistica nastupala je uza Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT-a, Simfonijski orkestar Muzičke akademije, Hrvatski komorni orkestar, Sarajevski orkestar festivala Muzika na žici, Simfonijski orkestar Sondershausena u Njemačkoj, kao i uz *Jenaer Philharmonie* te Gudački orkestar iz Ulma. Svira na violini Gagliano iz 1750. godine, koju je dobila na korištenje tijekom studija u Weimaru.

Komorni gudački orkestar Slovenske filharmonije sastavljen je od četrnaest gudača, članova Slovenske filharmonije. Utemeljen je 1993. uz potporu slovenskog Ministarstva kulture, s ciljem nastupa na pozornicama u Sloveniji koje nisu dovoljno velike za simfonijski orkestar. Tijekom 25 godina postojanja ansambl je održao više stotina koncerata u Sloveniji i u inozemstvu. Nastupao je na Ljubljanskom festivalu, Mariborskom festivalu, festivalu *Musica Danubiana* i Slovenskim danima glazbe, a 2003. i na Svjetskim danima glazbe Međunarodnog društva za suvremenu glazbu (ISCM) održanima u Sloveniji. Njihova gostovanja u Dubrovniku, Zadru, Zagrebu, Samoboru, Opatiji, Novom Sadu, Klagenfurtu, Ohridu, Podgorici, Goriziji, Trstu i Madridu redovito su prihvaćena uz oduševljenje i publike i kritike. Godine 1999. ansambl je prerastao u udrugu koja potiče kreativnost, naručuje nove skladbe te izdaje notna i diskografska izdanja. Već niz godina u suradnji sa Slovenskom nacionalnom galerijom održavaju koncertni ciklus *Suzvučje svjetova*. Ansambl je surađivao s mnogobrojnim slovenskim umjetnicima svjetskoga ugleda, kao što su pijanistica Dubravka Tomšič-Srebotnjak, flautistica Irena Grafenauer, kontraaltistica Mirjam Kalin, kao i s cijenjenim međunarodnim umjetnicima (violončelisti Alexander Rudin, Mischa Maisky i Enrico Dindo, violinisti Arvid Engegård, Atle Sponberg, Satu Vänskä, Anthony Marwood, Sarah Chang, Priya Mitchell i Alissa Margulis, violist Christopher Moore, pijanisti Boris Berezovsky i Polina Leschenko, kornist Stefan Dohr, flautisti Emmanuel Pahud, Eva-Nina Kozmus i Massimo Mercelli, kontratenor Markus Forster, gitarist Vlatko Stefanovski i harmonikaš Richard Galliano). Bili su rezidencijalni orkestar Mariborskog festivala pod umjetničkim vodstvom Richarda Tognettija, a 2010. godine postali su partneri organizacije *Maribor 2012. – Europska prijestolnica kulture*. Orkestar nastupa bez dirigenta. Ostvario je brojne snimke i objavio više albuma, a repertoarom obuhvaća skladbe svih razdoblja, posebno predstavljajući djela mladih slovenskih autora. Za umjetnička postignuća ansambl je primio Prešernovu nagradu 1999., Župančičevu nagradu Grada Ljubljane 2004., nagradu *Betetto* Slovenskog društva glazbenih umjetnika 2006. godine te Nagradu grada Ljubljane 2012. godine.

SUBOTA | 10. STUDENOGA 2018.

22:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

ZAVRŠNI KONCERT MAJSTORSKOGA TEČAJA 1

Voditelji tečaja:

Mia Elezović, klavir**Ivana Kuljerić Bilić**, udaraljke**Gordan Tudor**, saksofon**Studenti-sudionici:****Nikolina Kapitanović**, flauta (S/UMAS)**Toska Lumezi**, flauta (S/UMAS)**Igor Ivanović**, klarinet (S/UMAS)**Žana Radonić**, klarinet (S/UMAS)**Filip Dujmović**, saksofon (S/UMAS)**Martin Fiscura**, saksofon (S/UMAS)**Marko Gerbus**, saksofon (S/UMAS)**Deni Pjanić**, saksofon (S/UMAS)**Francesco Mazzoleni**, udaraljke (MA Zagreb)**Vedran Vujec**, udaraljke (MA Zagreb)**Laura Martin**, klavir (MA Pula)**Dorotea Pavlinić**, klavir (AUK Osijek)**Lara Rimac**, violina (MA Zagreb)**Kristina Knežević**, viola (MA Zagreb)**Josip Boštjančić**, violončelo (MA Zagreb)**Lucija Pejković**, violončelo (MA Zagreb)**Ana Horvat:***S/umas Summarum*, za ansambl**Gordan Tudor:***ReCeSija*, za ansambl**Ivana Kuljerić Bilić:***Etude Fantasque br. 2*, za ansambl

Ana Horvat skladateljica je u čijem se opusu nalaze akustičke i elektroakustičke skladbe, glazba za zvučne instalacije, film, plesne predstave i performanse, te je (ko)autorica više umjetničkih instalacija i multimedijalnih radova. Zanima je spajanje različitih područja umjetnosti te umjetnosti i znanosti, tako da od studentskih dana redovito surađuje s drugim umjetnicima, programerima, robotičarima, hakerima, DIY i DIWO entuzijastima... Formalno glazbeno obrazovanje stekla je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, završivši studij elektroničke kompozicije. Aktivna je članica zagrebačkog *makespacea* Radiona, koji djeluje s ciljem povezivanja područja umjetnosti, znanosti i tehnologije.

„Skladba **S/umas Summarum** nastala je na poticaj Davorke Begović i Gordana Tudora, a posvećena je ansamblu S/umas, koji ju je i praisveo na festivalu Izlog suvremenog zvuka 2016. godine.“ (Ana Horvat)

Gordan Tudor, str. 39.

O svojoj skladbi **ReCeSiJa**, Gordan Tudor piše: „Nastala je kao pedagoška skladba za ansambl S/UMAS u nedostatku originalnih skladbi za sličan sastav. Odlučio sam obraditi temu recesije, koja je bila jako aktualna u to doba, pa mi je palo na pamet da, poput Ligetija u *Musici ricercati*, i ja sebe ograničim na nekoliko tonova (*re, do i si*) te i tako podcrtam temu recesije. Na kraju je ispala jako zgodna etida za naš mladi ansambl, jer smo radeći na njoj poboljšali slušanje, intoniranje te dinamiku.“

Ivana Kuljerić Bilić, str. 38.

„**Etude Fantasque br. 2** dio je većeg ciklusa (pod skupnim nazivom *Etudes Fantasques*), tj. cjelovečernjeg djela skladanog za projekt suvremenog plesa. Slikanje zvučne slike kreće se oko naravi vodenog elementa, i sublimirano je u nizu simboličnih i animalnih uloga dodijeljenih pojedinim instrumentima/izvođačima.

Kor/Čaše – Tišina Vode

Flauta – Obluci, kamenčići – Pokret Vode

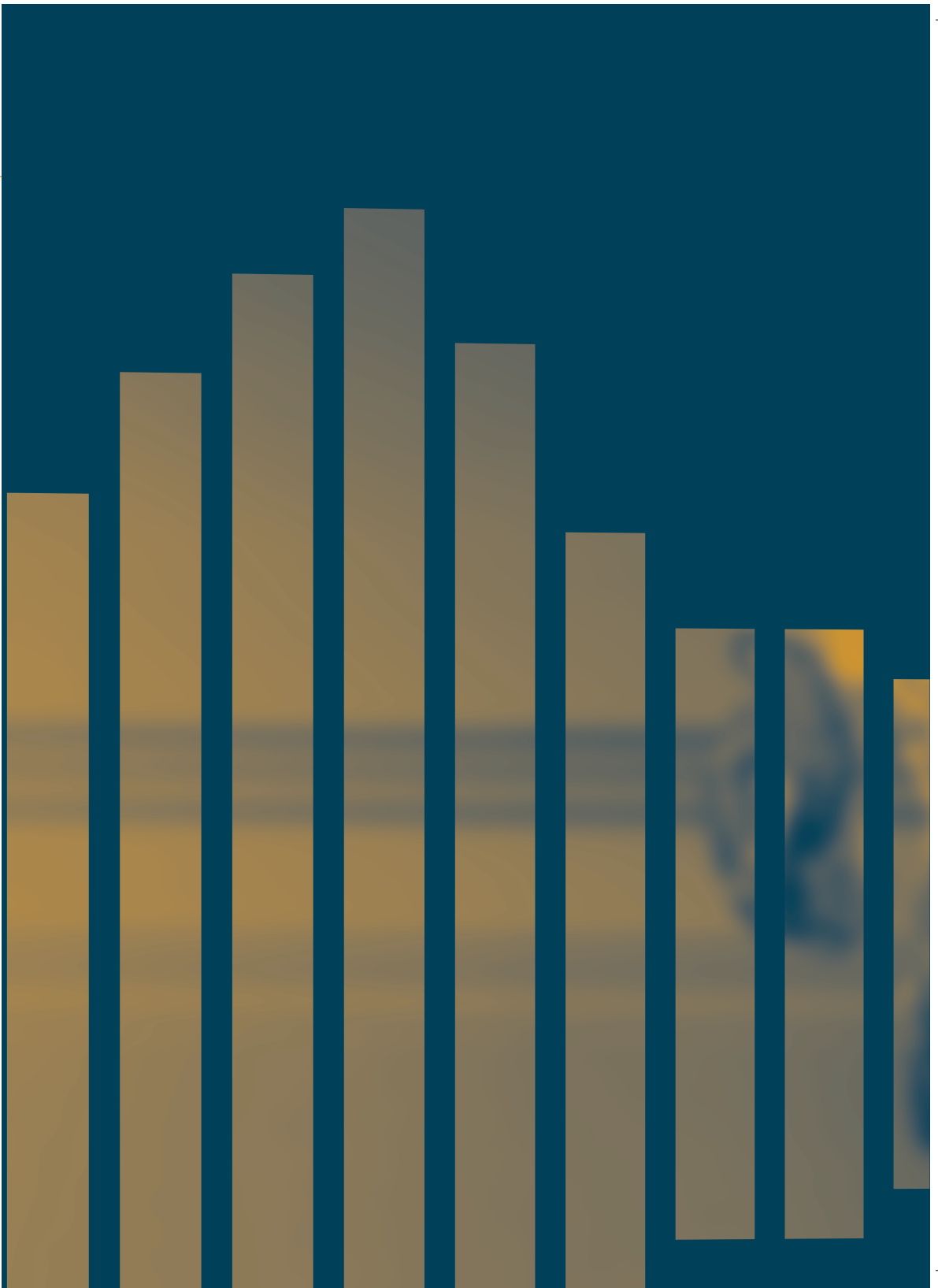
Saksofon – Galeb – Čežnja Vode

Udaraljke – Kit – Odjek Vode

El Gitare/El Harfa/Violina – Zmija – Misterij Vode

Stavak je podijeljen u tri slike: 1. *Valovi u bezdanu*, 2. *Buđenje zmije* i 3. *Oseka*.“ (Ivana Kuljerić Bilić)

nedjelja | 11. studenoga

11:00 | ZLATNA DVORANA
HOTELA IMPERIAL

Završni koncert majstorskoga tečaja 2

**Voditelji: Dietmar Wiesner, flauta; Alexandar Hadjiev, fagot
(Ansambl Modern)**

York Höller, Reiko Fütting, Friedrich Goldmann

NEDJELJA | 11. STUDENOGA 2018.

11:00 | ZLATNA DVORANA HOTELA IMPERIAL

ZAVRŠNI KONCERT MAJSTORSKOGA TEČAJA 2

Voditelji tečaja:

Alexandar Hadjiev, fagot (Ansambli Modern)**Dietmar Wiesner**, flauta (Ansambli Modern)**Studenti-sudionici:****Nikolina Kapitanović**, flauta (S/UMAS)**Toska Lumezi**, flauta (S/UMAS)**Igor Ivanović**, klarinet (S/UMAS)**Žana Radonić**, klarinet (S/UMAS)**Francesco Mazzoleni**, udaraljke (MA Zagreb)**Viktor Čižić**, klavir (MA Zagreb)**Silvija Anić**, klavir (S/UMAS)**Lara Rimac**, violina (MA Zagreb)**Kristina Knežević**, viola (MA Zagreb)**Josip Boštjančić**, violončelo (MA Zagreb)**Lucija Pejković**, violončelo (MA Zagreb)**York Höller:***Moments musicaux*, za flautu i klavir**Reiko Fütting:***Procession*, za klarinet, violinu,
violončelo i klavir**Friedrich Goldmann***Linie/Splitter 1*, za sedam svirača

Rođen u Leverkusenu 1944., **York Höller** njemački je skladatelj i profesor kompozicije na *Hochschule für Musik* u Kölnu. Između 1963. i 1970. Höller je pohađao *Hochschule für Musik* u Kölnu, gdje je studirao kompoziciju kod Joachima Blumea i Bernda Aloisa Zimmermanna, klavir kod Else Schmitz-Gohr i Alfonsa Kontarskog te orkestralno dirigiranje kod Wolfganga von der Nahmera. Paralelno studira muzikologiju i filozofiju na Sveučilištu u Kölnu. Glazbene studije nastavio je u sklopu *Internationale Ferienkurse für Neue Musik* u Darmstadtu s Pierreom Boulezom. U Elektroničkom glazbenom studiju WDR-a od 1971. do 1972. usavršavao se kod Karlheinz Stockhausena, razvivši u to vrijeme vlastitu tehniku – oblik proširenog serijalizma koji je nazvao *Gestalt kompozicijom*. Njegova su djela ubrzo stekla međunarodno priznanje. Od sredine sedamdesetih godina 20. stoljeća, Höller je također skladao u institutu *IRCAM* u Parizu, gdje ga je pozvao Pierre Boulez, a 1989. godine u *Grand Opéri* u Parizu premijerno je izvedena njegova opera *Majstor i Margarita*. Od 1986. do 1990. Höller je predavao analizu i teoriju glazbe u Kölnu. Kasnije je naslijedio Stockhausena na mjestu umjetničkog voditelja WDR-ovog studija za elektroničku glazbu. 1993. godine postao je profesor kompozicije na *Hochschule für Musik 'Hanns Eisler'* u Berlinu. Kao nasljednik Hansa Wernera Henzea prešao je 1995. godine u istom svojstvu na visokoškolsku glazbenu ustanovu u Kölnu. Osim toga, Höller je održao brojna predavanja i seminare iz kompozicije na mnogim europskim i američkim fakultetima. Od 1991. York Höller član je Akademije umjetnosti u Berlinu. Autor je raznolikog opusa u kojem se stapaju obilježja moderne, romantizma i profinjene francuske orkestracije, a izvode ga neki od najuglednijih svjetskih ansambala i dirigenata. Dobitnik je niza nagrada i priznanja u zemlji i inozemstvu.

Moments musicaux desetominutno je ostvarenje za flautu i klavir. Skladani 1979. godine, ovi *glazbeni trenuci*, koji svojim naslovom prizivaju istoimeni Schubertov ciklus, koriste metodu „strukturne kompozicije“ koju je razvio York Höller tijekom sedamdesetih godina. Riječ je o jednostavačnom djelu koje korijene vuče iz serijalne glazbe i nekih aspekata gregorijanskog korala te različitih tehnika iz usmene tradicije. Jedan od najkarakterističnijih trenutaka u skladbi jest onaj koji priziva odjek zvona, s naglaskom na dionicu klavira.

Reiko Fütting rođen je 1970. godine u Königs Wusterhausenu (Njemačka). Studirao je kompoziciju i klavir na *Hochschule für Musik* u Dresdenu, na Sveučilištu *Rice* u Houstonu, na *Manhattan School of Music* u New Yorku i na Nacionalnom sveučilištu u Seulu. Neki od njegovih najutjecajnijih profesora bili su skladatelji Jörg Herchet i Nils Vigeland i pijanist Winfried Apel. Reiko Fütting počeo je predavati na teoretskom odjelu *Manhattan School of Music* 2000. godine, a pet godina kasnije i kompoziciju te je imenovan pročelnikom teoretskog odjela. Na Sveučilištu u Rostocku u Njemačkoj također je predavao vokalnu pratnju, a kao predavač je gostovao na sveučilištima i konzervatorijima u Kini, Kolumbiji, Njemačkoj, Italiji, Rusiji, Južnoj Koreji i Sjedinjenim Američkim Državama. Dobitnik je brojnih nagrada, priznanja i stipendija. Njegovu glazbu

izvode ugledni glazbenici i ansambli diljem Europe, Amerike i Azije, emitira se na radiju i televiziji te nalazi na brojnim diskografskim izdanjima. Njegove publikacije uključuju skladbe, aranžmane i analitičke članke.

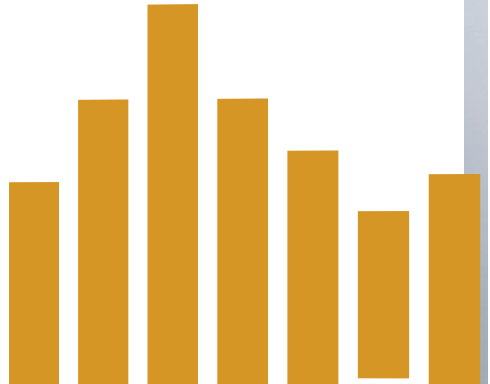
„**Procession - process: peace (dona nobis pacem)**, za klarinet, violinu, violončelo i klavir nastala je 2017. na narudžbu Forda Fourqureana, kome je posvećena sa zahvalnošću. Skladba se zasniva na trećem *Agnus Dei* iz *Misse Pange lingua* Josquina des Preza.“ (Reiko Fütting)

Rođen u Chemnitzu, njemački skladatelj i dirigent **Friedrich Goldmann** (1941.-2009.) glazbeno je obrazovanje započeo 1951. godine kada se pridružio Dresdenschom crkvenom zboru. U dobi od 18 godina dobio je stipendiju Grada Darmstadta za studij kod Karlheinz Stockhausena (na *Internationale Ferienkurse für Neue Musik*, 1959.), koji ga je poticao i tijekom sljedećih godina. Kasnije ga je Stockhausen pozvao u Darmstadt (1961. i 1962.), no 1961. godine nije uspio putovati nakon izgradnje Berlinskog zida. Studirao je kompoziciju na Konzervatoriju u Dresdenu od 1959. godine, a od 1962. do 1964. pohađao je majstorske tečajeve na Akademiji umjetnosti u Berlinu kod Rudolpha Wagner-Régenyja. Istodobno je započeo raditi kao slobodni umjetnik - glazbeni asistent u Berlinskom ansamblu, gdje je upoznao i prijateljio se s drugim skladateljima, piscima i redateljima, uključujući Heinera Müllera, Luigija Nonoa, Ruth Berghaus i B. K. Tragelehna. Susreo se i s Paulom Dessauom, koji mu je postao bliski prijatelj i mentor. Od 1964. do 1968. studirao je muzikologiju na Berlinskom sveučilištu *Humboldt*. Nakon toga radio je kao slobodni umjetnik - skladatelj i dirigent, nastavivši skladati za kazališne produkcije. Skladao je za brojne ugledne ansamble i orkestre. Njegov opus sadrži više od 200 skladbi, od komorne i koncertantne glazbe, preko simfonija, do scenske i filmske glazbe te opera, nastalih tijekom tri skladateljska razdoblja. Kao dirigent, ravnao je nizom uglednih orkestara, poput Berlinske filharmonije, Gewandhaus orkestra iz Leipziga i mnogih drugih, s kojima je ostvario brojne uspješne zvučne zapise.

Djelo **Linie/Splitter 1**, za ansambl od sedam glazbenika (flautu, klarinet, vibrafon, klavir, violinu, violu i violončelo), nastalo je u skladateljevom trećem, ujedno i posljednjem skladateljskom razdoblju, 1996. godine, na narudžbu Festivala Seul-Berlin.

Alexandar Hadjiev, fagot, str. 41.

Dietmar Wiesner, flauta, str. 42.

5 glazbena
75 tribina
5 opatija

IMPRESSUM

Umjetnički voditelj

55. Glazbene tribine Opatija:

Tibor Szirovicza

Nositelj manifestacije:

Hrvatsko društvo skladatelja

Organizacija:

Cantus d.o.o.

Nakladnik:

Cantus d.o.o.

Za nakladnika:

Mirjana Matić, direktorica

Urednica i autorica tekstova:

Bojana Plećaš Kalebota

Lektura:

Mirna Murati

Likovno oblikovanje:

Emil Šimik/Econik d.o.o.

Tisak:

Studio Flyer, Zagreb

Zagreb, studeni 2018.

LOKACIJE

Remisens Premium Heritage Hotel Imperial

Maršala Tita 124/3, Opatija

Kulturni dom Zora

Vladimira Nazora 4, Opatija

